

**Признанията
на
английския
шпионин
и
ислямската вражда
на англичаните**

Хюсеин Хилми Ъшък

НАСТАВЛЕНИЕ: Мисионерите се опитват да разпространят християнството; евреите – Талмуда, истанбулското книгоиздателство Хакйкат Китāбеви – исляма, а масоните се стараят да унищожат всички религии. Човек, който е разумен, образован и справедлив, ще разбере и осъзнае истината и ще спомогне за нейното разпространение, с което ще стане причина за постигане на земно и ахиретско щастие от страна на всички хора. Не би могла да има по-ценна и полезна услуга за хората от тази. Книгите Тора (Теврāt) и Евангелие (Инджйл), които християните и юдеите притежават днес, са написани от хората. Това е факт, който и те самите потвърждават. Що се отнася до книгата Корāн-и керйм, тя е чиста и непокътната, каквато е била низпослана от Аллāху теāлй. Всички свещеници и равини трябва да прочетат внимателно и без предразсъдъци книгите на издателство “Хакйкат Китāбеви” и да се опитат да ги разберат.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Аллāху теāлй в 82. знамение на сӯра Мāиде в Корāн-и керйм по смисъл казва: **“Най-големите врагове на исляма са юдеите и съдружаващите (мушриците).”** Първото фитне (зло) с цел разрушаване на исляма отвътре е било причинено от един йеменски евреин на име Абдуллах бин Себе. Той е основал шиитската секта срещу суннитските (истинските) мюсюлмани. От онзи момент до днес евреите винаги се преобразявали като шиитски учени и укрепвали тази еретична секта. Вредата, която юдеите нанесли на исляма, е наподробно разкрита в книгата **“Хийāнет-ул-йехӯд”**, издадена от **“Мектебет-ус-сахāбет-ил-ислāмиййе”** в Кувейт. След възнесението на Йсā “алейхисселām” били написани редица фалшиви Евангелия, с което повечето християни станали мушрици. Другите също станали неверници, защото не повярвали в Мухаммед “алейхисселām”. Тези християни (от втората група) и евреите получили името “хора на Писанието”. Появата на исляма е сложила край на хегемонията на християнското духовенство от Средновековието. Те, за да унищожат исляма, основали мисионерски организации. Най-големи усилия в този аспект са положили англичаните. В Лондон учредили Министерство на колониите. С умопомрачителни юдейски хитрини и военни и политически сили нападнали исляма. Хамфър, който е бил само един от хилядите мъже и жени агенти на Министерството на колониите, през 1125 [1713] г. в Басра е заплел в свои мрежи 14 годишния Мухаммед от Неджд и го завеждал в заблуждение години наред като накрая с всеобщи усилия основали вахабитската секта. Обявили това течение през 1150 [1737] г. със заповедта на Министерството на колониите в Англия.

Хамфър е бил британски мисионер, възложен да извършва шпионаж в Египет, Ирак, Иран, Хиджаз и Истанбул, центъра на ислямския халифат; да заблуждава мюсюлманите и служи на християнството.

Без значение колко усърдно работят враговете на исляма, никога няма да смогнат да изгасят тази светлина на Аллāху теāлйā, защото в 9. знамение на сура Хиджр от Корāн-и керйм по смисъл се казва: **“Аз ти низпослах този Коран и непременно Аз ще го опазя.”** Това означава, че неверниците никога няма да са в състояние да го променят и изгасят тази светлина. От 14 века насам мюсюлманите са работели, следвайки сияйния път на Корāн-и керйм, и постигали напредък в знанието, етиката, науката, изкуството, търговията и политиката. Основали големи държави. След Френската революция от 1204 [1789] г. младежите в Европа проумели безнравията, жестокостите, грабежите и измамите на църквата и духовниците. Осъзнали, че християнската религия е изопачена. Част от това ново поколение започнало да приема исляма, а друга – да избира атеизма. Те, отдалечавайки се от християнството, започнали да напредват в науката и технологиите, защото тази религия им пречела да се развият в светския живот. А някои мюсюлмани, от друга страна, прочели книгите на тези младежи, критикуващи религиите, и повярвали в английските лъжи и клевети за исляма, с което останали невежи в областта на своята религия. Те, колкото повече се отдалечили от исляма, толкова изостанали в науката, защото ислямът заповядва да се работи и за земния живот.

Същинската политика на Англия се изразявала в експлоатиране на природните богатства в света, особено в Африка и Индия, третиране на местното население като животни и прехвърляне на всички печалби във Великобритания. Хората, имали благословията да приемат исляма – който повелява справедливостта, обичта и взаимопомощта – възпират жестокостите и лъжите на англичаните.

Ние подготвихме тази книга от три части:

Първата част включва признанията на английския шпионин. В нея са разкрити техните коварни планове и лъжи за унищожаване на исляма и се състои от седем глави.

Във втората част е изложено как англичаните са изпълнили тези планове в ислямските страни; как измамили техните държавници; как извършили невъобразими зверства над мюсюлманите и как унищожили Индийската ислямска империя и Османската държава. Тази част ще пробуди бедните мюсюлмани, попаднали в клопката на вахабитите. Тя съдържа още доказателства, които биха потвърдили писанията на ехли суннитските учени.

Третата част се състои от превода на книгата **“Хулясат-ул-келйām”** и в нея се доказва истинността на ислямската религия.

Днес мюсюлманите по света са разделени в три групи. Първата група са истинските мюсюлмани, които следват пътя на Есхāб-и кирāм. Наречени са **ехли суннет, суннити** или **фирка-и нāджиййе**, т.е. групата, която ще се избави от Джахеннема. Втората група се състои от враговете на Есхāб-и кирāм. Наричат се **шиити** или **фирка-и дāлле**, т.е. отклонено течение.

Третата група се състои от враговете на шиитите и суннитите. Назовани са **вахабити** или **неждити**, защото се появили за пръв път в област Неджд, (Централна) Арабия. Понякога са наименувани още **фирка-и мел'уне**, защото обвиняват мюсюлманите в неверие, наричайки ги “мушрици” (съдружаващи). Това е обяснено в турските книги “**Kıyâmet ve Âhiret**” и “**Se'âdet-i Ebediyye**”. Пророкът ни “алеихисселѧм” е проклетел такива хора.

Хората, които следват своите страсти, и онези, които имат болни сърца, независимо от групата, към която принадлежат, ще отидат в Ада. Всеки вярващ винаги трябва да повтаря “**Лѧ илѧхе илляллѧх**” [Няма друг бог освен Аллах], за да изчисти своя нефс от невежеството (което е създадено у него по сътворение) и греховете. А за да изчисти своето сърце, т.е. за да се спаси от неверието и греховете, предизвикани от нефса, шейтѧна, лоши приятели и вредни книги, трябва да казва “**Естагфируллах**” [О, Аллах! Прости ми!]. Молитвите на хора, които следват исляма, несъмнено се приемат. Тези, които са разделили мюсюлманите на три групи, са юдеите и англичаните.

**Мѧлѧдѧ
2001**

**Хиджрѧ Шемсѧ
1380**

**Хиджрѧ Камерѧ
1422**

Първа част ПЪРВА ГЛАВА

Хамфър казва:

Нашата Великобритания е много обширна. Слънцето изгрява над нейните морета и залязва отново над тях, но властта на държавата ни е относително слаба в нейните колонии в Индия, Китай и Близкия изток. Тези страни не са изцяло под наше господство ала ние провеждаме много активна и успешна политика за тях. Всички те са на път да преминат в наши ръце. В случая две неща са от голямо значение:

- (1) Да се опитаме да задържим завладените места.
- (2) Да се опитаме да превземем местата, които не са под наша власт.

Министерството на колониите, за да изпълни тези две задачи, назначи във всяка една от тези държави по една комисия. Когато постъпих на длъжност в това министерство, министърът ми оказа доверие и ми възложи задача в Източноиндийската компания. На външен вид това беше търговска компания, но същинската ѝ задача беше да търси начини за овладяване на огромните и широки територии на Индия.

Нашето правителство изобщо не се притеснява за Индия, защото това е страна, където живеят хора от различни националности, говорят различни езици и имат противоположни интереси. Не се притесняваме много и за Китай, защото няма страх от съживяване на будизма и конфуцианството, които властват там. Това са две мъртви религии, които нямат нищо общо със светския живот. Поради изброените причини, населението на тези две страни нямат нищо общо с патриотизма. Тези две държави не ни тревожат нас – английското правителство. И все пак събитията, които биха могли да се случат по-късно, са изложени на нашето внимание. Ето защо ние изготвихме дългосрочни планове, които да доведат до разпространяване на раздори, невежество, бедност и дори заразни болести сред тях. Ние, имитирайки обичаите и традициите на тези хора, лесно прикривахме своите намерения.

Ислямските държави изключително разваляха нашето спокойствие. Вече бяхме сключили няколко споразумения, всички от които в наша полза, с Болния човек [има предвид Османската държава]. Опитните членове на Министерството на колониите казваха, че този Болен човек ще издъхне за по-малко от век. В допълнение към това бяхме направили тайно споразумение и с иранското правителство и в тези две държави бяхме назначили на държавни постове хора, които бяхме превърнали в масони. Подкупът, лошото управление и управниците, лишени от религиозни знания и забравили за своите задължения, отдавайки се на красиви жени, счупиха гръбнака на тези страни. Независимо от всичко това, бяхме

загрижени, че дейността ни няма да доведе до очакваните резултати, поради следните причини:

(1) Мюсюлманите са крайно посветени на исляма. Всеки мюсюлманин е силно привързан към исляма, както са привързани към християнството свещениците или монасите, та дори и по-силно от тях. Както е известно, свещениците и монасите биха умрели отколкото да се откажат от християнството. Най-опасните сред мюсюлманите са шиитите в Иран, защото приемат нешиитите за неверни и мръсни. За тях християните са като вонящи мръсотии. По сътворение човек се опитва да отбягва мръсотии с все сила. Веднъж попитах един шиит: “Защо приемате християните за такива”. Отговорът му беше следният: “Пророкът на исляма е бил много мъдър човек и е поставил неверниците под такава духовна власт, че тя да ги застави да се напътят и приемат исляма, религията на Аллах. По същия начин, ако държавата види, че даден човек е опасен, тя го поема под контрол, докато го подчини. Мръсотията, за която говорих, не е материална, а нематериална. Тя не е присъща само за християните, а и за сунитите и всички неверници. Дори и нашите древни ирански огнепоклонници са мръсни в очите на шиитите.”

Аз му казах: “Добре! Сунитите и християните също вярват в Аллах, пророците и Съдния ден, защо да са мръсни?” Той отговори: “Те са мръсни поради две причини: Първо, те (Аллах да пази!) обвиняват в лъжа хазрети Мухаммед¹. И ние, в отговор на това гнусно обвинение, следвайки поговорката “Ако някой те измъчи, и ти би могъл да го измъчиш!”, казваме: “Вие сте мръсни!” На второ място, християните твърдят грозни неща за пророците на Аллах. Така например казват, че Йсā “алейхисселām” [Исус] е приемал алкохол, че е бил проклетник и затова е бил разпънат на кръста.”

В ужас казах на мъжа, че християните не твърдят това, а той ми отвърна: “Не, ти не знаеш! Това е написано в Библията.” Аз се замълчах, защото

---

¹ Въпреки това тези, които обвиняват в лъжа Пророка ни, са шиитите и християните. Отклонените вероубеждения и грозните дела на шиитите, които не съответстват на Коран-и керим и хадїс-и шерифите (словата) на Пророка ни, са написани и опровергани в ехли суннитските книги, като “Ес-Савāик-ул-мухрика”, “Тухфе-и иснā ашериййе”, “Те’ийд-и ехл-и суннет”, “Нāхийе”, “Есхāб-и кирām”, “Худжедж-и кат’иййе” и “Милел ве Нихал”. Авторът на “Савāик” Ахмед ибни Хаджер Меккй е починал в Мекка през 974 [1566] г., авторът на “Тухфе” Абдул’Азйз е починал в Делхи през 1239 [1824] г., авторът на “Те’ийд” имām Раббāнй Ахмед Фārūkй е починал в Серхенд през 1034 [1624] г., авторът на “Нāхийе” Абдул’Азйз Ферхāревй е починал през 1239 [1824] г., авторът на “Есхāб-и кирām” Абдулхакйм Арвāsй е починал в Анкара през 1362 [1943] г., авторът на “Худжедж” Абдуллах Сувейдй е починал в Багдат през 1174 [1760] г., авторът на “Милел” Мухаммед Шихристāнй е починал в Багдат през 548 [1154] година.

човекът, въпреки че грешеше за второто, беше прав по отношение на първото твърдение. Не исках да продължа да споря, защото можеше да се осъмни в мен, въпреки че бях облечен в мюсюлмански дрехи. Ето защо винаги отбягвах да споря.

(2) Едно време ислямът беше религия на управлението и властта. Тогава мюсюлманите бяха силни и напреднали. Трудно е да се каже на тези мили хора, че вече са роби. Нито пък е възможно да петним ислямската история и да им кажем: “Честта и уважението, които бяхте постигнали едно време, бяха в резултат от някои условия. Тези дни на величие вече безвъзвратно си отидоха.”

(3) Бяхме много загрижени, че османлиите и иранците ще забележат нашите дела и провалят плановете ни, въпреки че тези две държави бяха вече значително отслабнали. Но наличието на централно управление, което притежава богатства, оръжия и власт, ни пречеше да се чувстваме сигурни.

(4) Бяхме изключително притеснени от ислямските учени, защото учените в Истанбул, Ел-езхер, Ирак и Шам бяха като непреодолими пречки пред целите ни. Това са хора, които никога не правят ни най-малки компромиси в своите принципи, и в замяна на временните земни удоволствия и красоти се готвят да влязат в Рая, който е обещан в Корāн-и керйм. Хората ги следват; дори и султанът се страхува от тях. Сунитите не са привързани към учените, колкото шиитите, защото шиитите не четат книги – те признават само учените. Не проявяват нужния респект към султана. Сунитите, от друга страна, четат много книги и тачат учените и султана.

Ето защо, макар да бяхме провели множество събрания, виждахме, че пътят пред нас е затворен. Докладите на шпионите винаги бяха разочароващи, а резултатите от събранията – нулеви. Но въпреки това не губехме надежда, защото бяхме изградили навика да поемаме дълбок дъх и да действаме търпеливо.

В едно от нашите събрания, в което присъстваше самият министър, най-високопоставените свещеници и няколко специалисти – бяхме общо двадесетима –, не постигнахме никакъв резултат, макар че то продължи повече от три часа. Един от свещениците каза: “Не се тревожете, защото християнството се е разпространило след триста години на мъчение. Надяваме се, че Месията ще ни види от неведомото и ще ни се отдаде възможност да изгоним неверниците [има предвид мюсюлманите] от техните земи, дори това да стане след триста години. Трябва да се въоръжим със силна вяра и дългосрочно търпение! За да получим власт, трябва да изпробваме всичко. Ще се опитваме да разпространим християнството сред мохамеданите. Би било постижение ако успеем да реализираме целта си дори след векове, защото бащите работят за своите деца.”

В Министерството на колониите беше проведено събрание, където участваха дипломати и теолози от Франция и Русия, наред с тези от Англия. Бях голям късметлия. Аз също присъствах там, защото бях в добри отношения с министъра. В конференцията беше запланувано как да накарат мюсюлманите да се отвърнат от исляма и да приемат правилната вяра [т.е. християнството], както е станало едно време в Испания. И все пак резултатите не бяха такива каквито очаквахме да са. Всички тези разговори ги записах в моята книга **“Илй мелекут-ил Месйх”**.

Трудно е да се изкорени едно голямо дърво, което е пунало дълбоко корени в земята, но трябва да улесним трудностите и да ги преодолеем. Християнството дойде, за да бъде разпространено. Това ни го обеща Месията. Лошите условия, в които се намираше източният и западният свят, подпомогнаха Мухаммед. Когато тези условия изчезнаха, отнесоха и бедите [исляма] заедно със себе си. Днес виждаме с удоволствие, че ситуацията е напълно изменена. В резултат на големите усилия и дела на нашето министерство и другите християнски правителства, мюсюлманите започнаха да изостават. Християните, от друга страна, набират сила. Време е да се възвърнат местата, които са били загубени за дълги векове. Великобритания предвожда делото по унищожаване на исляма.

В 275. писмо от първия том на **“Мектубат”** хазрети имам Раббанй казва: “Вие постигнахте това благо чрез научаване на ислямските знания и разпространяване на законите на ислямското право (фъкх, фикх). В онези места се беше установило невежество и бид’атите се бяха разпространили. Аллāху теāлй ви благослови с обичта на възлюбените Си раби. Той ви стори средство за разпространение на исляма. Ето защо правете всичко възможно, за да преподавате религиозни знания и разпространявате правилата на фикха. Тези две неща са в основата на всички благополучия. Те са посредници за извисяване и причини за спасение. Старайте се премного! Изявете се като човек на религията! Покажете правилния път на тамошните хора, като им повелявате повелените и възбранявате забранените от исляма неща! В 19. знамение на сūra Муземмил по смисъл се казва: **“Това без съмнение е наставление за онзи, който иска доволството на своя Господ (Аллāху теāлй)!”**

Първа част ВТОРА ГЛАВА

През 1122 г. по Хиджра и 1710 г. по Григорианския календар министърът на колониите ме изпрати до Египет, Ирак, Хиджаз (Западна Арабия) и Истанбул, за да действам като шпионин и да събера необходимата и достатъчна като количество информация за разединяване на

мюсюлманите. Министерството назначи още деветима ентузиазирани и смели хора на същата длъжност и в същото време. В допълнение към парите, информацията и картите, които биха ни били от нужда, ни дадоха и списък с имената на държавниците, учените и племенните вождове. Никога няма да забравя как, когато се сбогувахме със секретаря, ми каза: “Бъдещето на нашата държава зависи от вашия успех. Ето защо трябва да работите с всички сили!”

По море тръгнах за Истанбул, центъра на ислямския халифат. Освен основната ми дейност, трябваше да изуча много добре и турски език. В Лондон доста бях изучил турски, арабски (езика на Корана) и персийски, езика на иранците, но е едно е да се учи, съвсем друго е да се говори като местните. Докато първото отнема няколко години, второто изисква в пъти повече време. Трябваше да изуча турския език с всички негови тънкости, за да не се усъмнят хората в мен.

Изобщо не бях разтревожен, че биха могли да ме заподозрат мюсюлманите, защото са толерантни и имат добри помисли, неща, които са изучили от своя пророк Мухаммед “алейхисселѝм”. Не са подозрителни като нас. Освен това в онова време турското правителство не разполагаше с организация за арестуване на шпиони.

След изтощително пътуване пристигнах в Истанбул. Казах, че името ми е Мухаммед и започнах да посещавам джамиите, мюсюлманските храмове. Много ми хареса мюсюлманската дисциплина, хигиена и послушание. За момент си казах: “Защо сме в борба с тези невинни хора? Нима това ни е повелил нашият Месия?” Но аз веднага се отвърнах от тези дяволски (!) мисли и реших да изпълня своето задължение по най-добър начин.

В Истанбул се запознах с един стар учен на име Ахмед ефенди. Неговите елегантност, добросърдечност, духовна яснота и благоволение не се срещаха у нито един наш теолог. Този човек полагаше денонощни усилия да заприлича на Мухаммед “алейхисселѝм”. Според него Мухаммед “алейхисселѝм” беше най-съвършеният човек на света. Всеки път, когато го споменеше, очите му се изпълваха със сълзи. Имах късмет, защото дори и веднъж не ме запита кой съм и откъде съм. Той се обръщаше към мен като “Мухаммед ефенди”. Отговаряше на моите въпроси и се отнасяше с мен с нежност и милосърдие, защото ме приемаше за гост, който бе дошъл в Истанбул да работи в Турция и живее под сянката на халифа на Мухаммед “алейхисселѝм”. И наистина това бе нашето оправдание, зад което се криехме в Истанбул.

Един ден казах на Ахмед ефенди: “Моите родители починаха. Нямам братя и сестри. Не съм наследил и никакъв имот. Дойдох в центъра на исляма да работя за своя прехрана и уча Корѝн-и керѝм и религиозни знания, т.е. да печеля и земно, и ахиретско (отвъдно).” Той много се зарадва и рече: “Ние следва да ти отдаваме уважение поради следните три причини.” Пиша дословно:

“1- Ти си мюсюлманин. Всички мюсюлмани са братя.

2- Ти си гост. Расуллюллах “саллялляху алейхи ве селлем” е казал: **“Към гостите се отнасяйте с уважение!”**

3- Ти искаш да работиш. Има един хадис-и шериф, който гласи: **“Човек, който работи, е приятелят (любимият раб) на Аллах.”**

Тези думи ги харесах много. Рекох си: “Ах, да имаше такива ярки истини и в християнството. Но за жалост няма нито една такава”. Това, което ме изненада бе, че ислямът, който е толкова велика религия, отслабва в ръцете на някои надути хора, които не са наясно с това, което се случва в реалния живот.

Казах на Ахмед ефенди, че искам да изуча Коран-и керим. Той отговори, че ще ме учи с голямо удоволствие и започна да ми преподава от сѳра Фатиха. Преди да чете Коран-и керим изпълняваше абдест и ми заповядваше да повторя същото. Сядаше към къбле и започваше да преподава. Обясняваше значенията на това, което четяхме. Някои думи ги произнасях много трудно. За две години изчетох целия Коран-и керим.

Онова, което мюсюлманите наричат абдест, се състои в измиване на някои крайници:

- 1) Измиване на лицето;
- 2) Измиване на дясната ръка от пръстите до лактите;
- 3) Измиване на лявата ръка от пръстите до лактите;
- 4) Избърсване (месх) на главата, задната част на ушите и тила;
- 5) Измиване на двата крака.

Много се дразнех от това да ползвам мисвак. Мисвакът е клонка, с която мюсюлманите почистват своите усти и зъби преди абдест. Първо си мислех, че това е вредно за устата и зъбите. Понякога причиняваше кървене, но бях принуден да го използвам. Според тях да се ползва мисвак е важен суннет на Пророка “алейхисселам”. Казвах, че това дърво е много полезно. И наистина по-късно спря да кърви. Лошият дъх, който имах като повечето англичани, напълно изчезна.

По време на престоя си в Истанбул ношувах в една стая, която срещу малка сума бях наел от човек, който беше прислужник в една джамия. Той се казваше Мерван ефенди. Мерван е името на един от сподвижниците на Мухаммед “алейхисселам”. Този човек беше много нервен. Хвалеше се със своето име и ми казваше, че ако ми се роди син, да му сложа името Мерван, защото той е бил един от великите муджахиди (борци) на исляма.

Мерван ефенди готвеше моята вечеря. Той не ходеше на работа в петък, празника на мюсюлманите. През останалите дни на седмицата работех при един дърводелец на име Халид, който ми плащаше ежеседмично. Тъй като работех само от сутрин до обяд, ми даваше половината от заплатата, която даваше на другите служители. Този дърводелец прекарваше свободното си време, разказвайки за добродетелите на Халид бин Велйд. Халид бин Велйд е един от сподвижниците на Мухаммед “алейхисселам” и велик

муджāхид. Извършил е различни завоевания в исляма, но е бил освободен от длъжност от Омер бин Хаттāб – нещо, което натъжаваше дърводелеца.²

Хāлид, дърводелецът, за когото работех, беше аморален и крайно раздражителен човек, но някак си ми имаше голямо доверие. Не знам защо, но може би, защото винаги му се подчинявах. Той не обръщаше внимание на исляма, когато беше сам, но спазваше неговите заповеди, когато беше сред приятели. Присъстваше на петъчен намāз, но за другите не съм сигурен.

Закусвах в магазина. След работа отивах на джамия за обеден намāз и оставах там до следобедния. След него отивах при Ахмед ефенди и оставах там за два часа. От него учех Корāн-и керй̄м, арабски и турски. Всеки петък му давах това, което съм спечелил през седмицата, защото ме учеше много добре. Наистина ме научи много добре на Корāн-и керй̄м, изискванията на исляма и тънкостите на арабския и турския език.

Когато Ахмед ефенди узна, че не съм семеен, пожела да ме ожени за една от дъщерите си, но му отказах ала той упорито настоя, като допълни, че бракът е сунна на Пророка, който е казал: **“Човек, който се отвърне от моя суннет, не е от мен”**. Когато разбрах, че това събитие би могло да стане причина за прекъсване на личните ни взаимоотношения, излъгах, че страдам от полова слабост. С това гарантирах, че нашето приятелство ще продължи.

Когато двегодишният ми престой в Истанбул приключи, казах на Ахмед ефенди, че искам да се завърна в своята родина. Той ми рече: “Недей, защо ще си тръгваш? В Истанбул можеш да намериш всичко, което търсиш. Аллāху теāля е дарил този град и с религия, и със земно [тук може да се спечели и отвъдния, и земния живот]. Беше казал, че родителите ти са мъртви и нямаш братя. Ето защо установи се в Истанбул.” Ахмед ефенди доста беше свикнал с мен и не искаше да се разделяме, и много настояваше да отседна за постоянно в Истанбул. Но патриотичното чувство на дълг към моята държава ме принуди да се завърна в Лондон, за да доставя подробен доклад относно центъра на халифата, и да получа нови заповеди.

През целия ми престой в Истанбул ежесечно пращах доклади до Министерството на колониите за събитията, на които бях свидетел. Веднъж в един доклад запитах: “Ако мъжът, с когото работя, пожелае да осъществим хомосексуален контакт, какво да сторя?” Отговорът им гласеше така: “Може да го направите ако би бил от полза за целите ви”. Това много ме изнерви и сякаш светът се стовари върху мен. Вече знаех, че това гнусно дело е широко разпространено в Англия, но не съм си и представял, че моите началници биха могли да ми заповядат това. Но какво

---

² Когато Ебӯ Убейде бин Джеррāх е бил назначен на мястото на Хāлид бин Велй̄д, завоеванията продължили. Станало ясно, че причината за победите е била помощта на Аллāху теāля, а не Хāлид бин Велй̄д.

би могло да се прави? Нямах друг избор, освен да изпия от чашата до последната ѝ капка. Затова и аз се замълчах и продължих делото.

Когато се сбогувах с Ахмед ефенди, неговите очи се насълзиха и рече: “Дете мое! Нека Аллāху теāля да те пази! Ако се върнеш отново в Истанбул и узнаеш, че съм починал, спомни си за мен и изпълни Фāтиха за моята душа! В Съдния ден ще се срещнем при Расūлюллах”. Наистина и аз се натъжих премного и заплаках. Въпреки това задачата беше по-важна от чувствата.

Първа част ТРЕТА ГЛАВА

Моите приятели се бяха завърнали в Лондон преди мен и бяха получили нови заповеди от Министерството. Аз също бях възложен с нови задачи. За съжаление само шестима от нас се бяха върнали обратно.

Един от другите четирима, по думите на секретаря, беше приел исляма и останал в Египет, но секретарят беше все пак доволен, защото човекът не беше издал никакви тайни. Вторият е отишъл в Русия и останал там. Той и без това беше с руски произход. Секретарят много тъжеше, не защото се беше върнал в родината, а защото е може би шпионирал в Министерството на колониите в полза на Русия и се е върнал у дома, защото мисията му е приключила. Третият, пак по думите на секретаря, е починал от чума в един град, който се нарича Имара и се намира до Багдат. Четвъртото лице е било проследено от Министерството до град Сана в Йемен. Получавали доклади от него до една година. После не намерили никакви следи от него въпреки всички усилия. Министерството оценяваше изчезването на тези четирима мъже като катастрофа, защото ние сме нация с големи амбиции, но малобройно население и затова правим деликатни изчисления за всеки един човек.

След няколко от моите отчети секретарят проведе среща за разглеждане на докладите на четирима ни. Когато приятелите представиха своите доклади, свързани с техните задачи, аз също подадох моя, от който взеха някои бележки. Министърът, секретарят, както и част от присъстващите, похвалиха моята работа, но бях класиран на трето място. Първо място спечели моят приятел Джордж Белкуд, а второ място Хенри Франс.

Бях много добре научил турски и арабски език, Корāн-и керйм и ахкям-и ислāмийе (законите на ислямската религия), но не бях успял да подготвя за Министерството доклад, който да разкрие слабите страни на Османската държава. След двучасова среща секретарят ме запитва за причината на моя провал. Казах му: “Моето основно задължение беше да изуча език, Корāн-и керйм и исляма. Не можах да отделя голямо време за нещо допълнително, но този път ще се постарая да сте доволни от мен.” Секретарят каза:

“Несъмнено ще успееш, но бих желал да се класираш на първо място” и допълни: “О, Хамфър! Следващата ти мисия се състои от две задачи:

(1) Да откриеш слабите места на мюсюлманите и начините, чрез които да проникнем сред тях и да ги разединим. Това е начинът на победа над врага.

(2) Когато откриеш тези точки и направиш това, което ти казах [с други думи, когато успееш да всееш раздор сред тях и да ги поставиш в конфликт един с друг], ще бъдеш най-успешният агент и ще спечелиш медала на Министерството.”

Останах в Лондон за шест месеца. Ожених се за Мария Свей, дъщерята на чичо ми. Тогава бях на 22 години, а тя на 23. Мария Свей беше много красиво момиче, средно интелигентно и с обикновена култура. Най-щастливите и весели дни на моя живот бяха тези, които прекарах с нея. Тя забременя. Когато получих задача да замина за Ирак, очаквахме нашия нов гост.

Да получа тази заповед, когато очаквах да се роди моят син, ме натъжи, но важността, която отдавах на моята държава и моята амбиция за постигане на слава, ставайки пръв сред колегите, бяха по-силни от емоциите ми като съпруг и баща и затова приех задачата без колебание. Жена ми настоя много да отложи мисията за след раждането, но не ѝ обърнах внимание. И двамата се разплакахме, когато си казахме сбогом. Рече ми: “Не спирай да пращаш писма! И аз ще ти пиша за новия ни дом, който е ценен като злато.” Тези думи бяха развихрили бури в сърцето ми и почти щях да анулирам своето пътуване, но успях да овладеея чувствата си. Сбогувах се с нея и отидох в сградата на Министерството за последни инструкции.

Шест месеца по-късно се озовах в град Басра, Ирак. Част от гражданите му бяха сунити, а други шиити. Басра е град на племена със смесено население от араби, персийци и малко християни. За пръв път се срещнах с шиити и перси. Щом стана въпрос за тях, нека спомена за шиизма и сунитите:

Шиитите казват: “Ние следваме Али бин Ебї Талиб, съпругът на дъщерята на Мухаммед “алейхисселѝм” – Фатима. Мухаммед “алейхисселѝм” е назначил Али и единадесетимата имѝми от неговото потомство за халифи.”

По мое мнение шиитите са прави по въпроса, отнасящ се до халифата на Али, Хасен и Хюсеин, защото, базирайки се на моите знания по ислямска история, Али е бил човек с изтъкнати и възвишени качества, способен да бъде халиф. Според мен вероятността Мухаммед “алейхисселѝм” да е назначил за халифи Хасен и Хюсеин никак не е малка. Но това, което ме кара да се съмнявам, е че Мухаммед “алейхисселѝм” е назначил сина на Хюсеин и осмина от внуците му за халифи, защото Хюсеин е бил дете, когато починал Мухаммед “алейхисселѝм”. Откъде е знаел, че ще има осмина внуци? Ако Мухаммед “алейхисселѝм” е бил истински пророк, то

тогава би било възможно да знае за бъдещето чрез съобщаване от страна на Аллāху теāлā, както Месията (Исус) е давал знания за бъдещето, но пророчеството на Мухаммед “алейхисселām” за нас, християните, е съмнително.

Мюсюлманите казват: “Има много доказателства за пророчеството на Мухаммед “алейхисселām”. Едно от тях е Коранът.” Аз изчетох Корана – тя е наистина велика книга. Превъзхожда дори Тората и Евангелието, защото съдържа принципи, закони, правила на морала и др.

Чудя се как един неграмотен човек като Мухаммед “алейхисселām” е успял да донесе една такава възвишена книга? Как е притежавал такъв нрав, интелект и такава личност, каквито не би могъл да притежава дори човек, който е чел и пътувал много? Дали тези факти не са доказателства за пророчеството на Мухаммед “алейхисселām”?

Аз винаги правех наблюдения и изследвания относно пророчеството на Мухаммед “алейхисселām”, за да достигна до истината. Веднъж разкрих това мое любопитство пред един свещеник в Лондон ала той ми отговори с фанатизъм и инат. Не беше убедителен изобщо. Бях запитал и Ахмед ефенди на няколко пъти, когато бях в Турция, но не получих задоволителен отговор и от него. Истината е че нямаше как да го питам открито, за да не заподозре моя шпионаж.

Аз високо ценя Мухаммед “алейхисселām”. Няма съмнение, че той е един от пророците на Аллах, за които бяхме чели в книгите. Но аз като християнин все още не бях повярвал в неговото пророчество. Без съмнение той е много по-съвършен от всички гении.

Сунитите, от друга страна, казват: “Мюсюлманите, след смъртта на Пророка, са счели, че Ебӯ Бекр, Омер, Осмāн и Али са достойни за халифи.”

Противоречия от този вид съществуват във всички религии, особено в християнството. Тъй като и Омер, и Али са починали, поддържането на тези несъгласия би било безполезно. Според мен ако мюсюлманите са разумни, следва да мислят за днешния ден, а не за онези много стари времена.³

---

³ В шиизма да се говори за халифата е от основните принципи. Според сунитите не е необходимо да се говори за него. Младият англичанин бърка религиозните знания с тези, които се отнасят до светските дела. В земните дела мюсюлманите, както казва и той, винаги са откривали новости и подобрения, и винаги са постигали напредък в науката, техниката, математиката, архитектурата и медицината, възползвайки се от своя разум и опит. Християните, от друга страна, са приели, че да се следва разума в науката е грях ала религиозните знания ги променяли като се опирали на своя разум. Когато известният италиански астроном Галилео е казал, че земята се върти като е научил за това от мюсюлманите, не само бил отлъчен от църквата, но и хвърлен в затвора. Успял да се избави от ръцете на свещениците като е направил покаяние и казал,

Един ден в Министерството на колониите споменах за различията между сунитите и шиитите, казвайки: “Ако мюсюлманите бяха осъзнали реалността, щяха да разрешат противоречията помежду си и да се обединят.” Един оттам незабавно ме прекъсна и рече: “Твоето задължение е да провокираш този спор, а не да мислиш за тяхното обединение.”

Преди да се отправя за моето пътуване до Ирак, секретарят ми каза: “О, Хамфър! Знай, че са налице естествени различия между хората, откакто бог е създал Авел [Хāбил] и Каин [Кāбил]. Тези противоречия ще продължат до завръщането на Месията (Исус). Това се отнася и за различията с расовия, племенен, териториален, национален и религиозен елемент.

Този път твоето задължение е да се запознаеш още по-добре с тези противоречия и да докладваш Министерството. Ако успееш да задълбочиш тези спорове между мюсюлманите, ще извършиш най-голямата услуга на Англия.

Ние, англичаните, сме длъжни да будим неразбирателство и разединение сред всички държави в света и в нашите колонии, за да живеем в богатство и щастие. Само с помощта на тези провокации бихме могли да сме в състояние да рушим Османската държава. Ако ли не как една малочислена нация би могла да поеме под контрол многочислен народ?

Впрегни всички усилия да намериш техните слаби места и да проникнеш оттам. Знай, че Османската държава и Иран са вече отслабнали. Ето защо твоето задължение е да провокираш хората към неподчинение срещу властта! Историята ни показва, че източникът на всяка революция се крие в надигането на народа. Когато единството на мюсюлманите се разбие и обичта между тях се разруши, силите им ще се сломят и лесно ще ги унищожим.”

ДУ’АТА ТЕВХЪД

Я Аллах, я Аллах. Ля иляхе илляллах Мухаммедун Расулюллах. Я Рахман, Я Рахим, я афувву я Керим, фа’фу анни верхамни я ерхамеррахимин! Тевеффени муслимен ве елхькни биссалихин. Аллахуммагфирли ве ли-абай ве уммехати ве ли абай-и ве уммехати зевджети ве ли-едждади ве джеддати ве ли-ебнай ве бенати ве ли-ихвети ве ехавати ве ли-а’май ве аммати ве ли-ахвали ве халати ве ли-устазй Абдулхаким-и Арвасй ве ли каффетил му’минине велму’минат. “Рахметуллахи теали алейхим еджма’ин.”

че земята не се върти. Мюсюлманите – в знанията, които се отнасят до религията и вярата – следват Коран-и керим и хадис-и шерифите, а не своя разум и за разлика от християните не променят онези знания, които са отвъд обсега на ума.

Първа част ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато пристигнах в Басра, се установих в една джамия. Имāmът беше сунит от арабски произход на име Шейх Омер Тāй. Веднага щом го срещнах започнахме беседа ала още в самото начало се осъмни в мен и ме обсипа с въпроси. Успях да се измъкна от този опасен диалог като рекох: “Аз съм от област Ъгдър, Турция. Ученик съм на Ахмед Ефенди от Истанбул. Работех при дърводелец на име Хāлид” и му говорих за неща, които бях научил по време на престоя си в Турция. Казах му и няколко изречения на турски език. Имāmът направи знак с очи на един от тамошните хора и го запита дали говоря правилно турски или не, а той отговори положително. Зарадвах се много, че бях убедил имāма, но отпосле се разочаровах, защото след няколко дни разбрах, че имāmът ме е заподозрял в шпионаж за турците. После научих, че е имало разногласия и вражда между него и областния управител, назначен от султана (на Османската империя).

След като бях принуден да напусна джамията на Шейх Омер ефенди, наех стая в един хан за гости и чужденци, и се преместих там. Собственикът на странноприемницата беше глупак на име Муршид ефенди. Всяка сутрин ме смущаваше, като хлопаше грубо на вратата да ме буди за намāз веднага след сутрешния езāн. Бях принуден да му се подчиня – ставах и извършвах намāз, след което ме караше да чета Корāн-и керй̄м. Веднъж го запитах: “Не е фарз (заповед на исляма) да се чете Корāн-и керй̄м. Защо настояваш толкова много?” А той ми отговори: “Да се спи по това време би донесло бедност и нещастие на хората в хана.” Бях заставен да изпълня и тази негова команда, защото заплашваше да ме изгони. Затова веднага след езāн изпълнявах сутрешния намāз и после Корāн-и керй̄м за повече от един час ежедневно.

Един ден дойде Муршид ефенди и рече: “Откак нае тази стая постоянно ми се случват неприятности. Аз го дължа на лошия ти късмет, защото не си семеен. Това е лошо. Или ще се ожениш, или ще напуснеш странноприемницата.” Аз му заявих, че нямам достатъчно имот да се женя. Не можех да му кажа онова, което бях казал на Ахмед ефенди, защото Муршид ефенди бе такъв, че за да провери дали казвам истината или не, би ме съблякъл да ми види половия орган.

Когато изтъкнах тази причина, Муршид ефенди ме укори с думите: “Каква слаба вяра имаш само! Не си ли чел знамението на Аллах, където по смисъл се казва: **“Ако са бедни, Аллах ще ги стори богати със Своята доброта.”**⁴ Изумих се. Накрая казах: “Да, ще се ожения, но готов ли си да

---

⁴ Сӯра Нӯр:32

ми предоставиш необходимите пари? Или може ли да намериш момиче, което да не ми коства много?”

След кратка промисъл рече: “Не ми пука! Или ще се ожениш до началото на реджеб, или напускаш хана.” Имаше само двадесет и пет дни до началото на реджеб.

Между другото, нека спомена техните месеци: мухаррем, сафер, ребй’улеввел, ребй’улāхир, джемāзилеввел, джемāзилāхир, реджеб, ша’бāн, рамазāн, шеввāl, зилка’де и зилхидже. Техните месеци по отношение на продължителност не са нито повече от тридесет, нито по-малко от двадесет и девет дни и се базират на лунни изчисления.

Намерих работа при един дърводелец и напуснах хана на Муршид ефенди. Споразумяхме се за много ниска заплата, но жилището и храната бяха за негова сметка. Преместих своите вещи в магазина на дърводелеца още преди реджеб. Дърводелецът беше мъжествен човек на име Абдурръзā. Беше шиит от Хорасан (Иран). Имаше отношение към мен като към собствен син. Възползвах се от неговата компания и се залових да уча персийски. Всеки следобед иранските шиити се събираха при него и разговаряха на различни теми, от политика до икономика. Говореха много лошо и за своето правителство, и за халифа в Истанбул. Всеки път, когато непознат дойдеше при тях, сменяха темата и започваха да говорят по лични въпроси.

Те ми оказваха голямо доверие. После разбрах, че ме смятат за азербейджанец, защото говорех турски език.

От време на време един младеж се отбиваше в магазина на дърводелеца. Беше облечен като онези, които учеха наука. Знаеше арабски, персийски и турски. Името му беше **Мухаммед бин Абдулвеххāб Недждй**. Този младеж беше изключително високомерен и раздражителен. Често одумваше османското правителство, но не говореше нищо лошо за иранското. Общото, което го правеше приятел със собственика на магазина Абдурръзā, бе враждата им към халифа в Истанбул. Но как би било възможно този млад човек, който е сунит, да знае персийски и да поддържа приятелски взаимоотношения с Абдурръзā, който е шиит. В този град сунитите се срещаха с шиитите и изглеждаха като братя. Повечето жители на града знаеха и арабски, и персийски. Много от тях знаеха и турски.

Мухаммед от Неджд беше сунит, но само привидно. Въпреки че повечето сунити говореха лошо за шиитите, а дори част от тях ги наричаха неверници, той никога не ги засягаше. Според Мухаммед от Неджд нямаше причина сунитите да следват един от четирите мезхеба и казваше: “В Книгата на Аллах няма никакви доказателства за тези мезхеби.” Той съзнателно пренебрегваше айетите на тази тема и не отдаваше значение на хадйс-и шерйфите.

Що се отнася до четирите мезхеба: един век след смъртта на пророка Мухаммед “алеихисселям” се появили четирима учени: Ебӯ Ханйфе,

Ахмед бин Ханбел, Малик бин Енес и Мухаммед бин Идрис Шафи'й. Някои халифи са принудили сунитите да следват един от тези четирима учени. Казали са, че никой освен тях не би могъл да прави иджитихад, т.е. да извлеча закони от Коран-и керим и Сунната (Сунната). Това движение е затворило вратите на знанието и разбирането за мюсюлманите. Тази забрана за иджитихад се изтъква като причина за застоя на исляма.

Шиитите са се възползвали от тези погрешни твърдения, за да разпространят своите мезхеби. Броят на шиитите е бил по-малко от една десета от сунитите, но сега се е увеличил и са равни с тях по брой. Този резултат е естествен, защото иджитихадът прилича на оръжие. Той развива ислямския фикх, т.е. ислямските знания. Спомага за разбиране на Коран-и керим и Сунната. Забраната за иджитихад, от друга страна, е като гнило оръжие. Заковава правилата в определени рамки. А това означава да се затворят вратите на разбирането и да се пренебрегнат изискванията на времето. Ако оръжието ти е гнило, а врагът е с перфектно оръжие, ти си обречен да бъдеш победен от него, рано или късно. Аз мисля, че в близко бъдеще най-умните сред сунитите ще отворят отново вратата на иджитихада. Ако те не направят това, след няколко века ще се превърнат в малцинство, а шиитите в мнозинство.⁵

[Имамите (водачите) на четирите мезхеба притежават една и съща вяра. В това отношение няма никаква разлика между тях. Техните различия са единствено в поклоненията, а това е улеснение за мюсюлманите. Шиитите, от друга страна, са се разделили на дванадесет течения, с което се превърнали в гнили оръжия. Това е наподробно обяснено в книгата **“Милел ве Нихал”**.]

Самонадеяният младеж от Неджд Мухаммед следваше своя нефс в разбиране на Корана и Сунната. Той напълно игнорираше думите не само на учените от онова време и имамите на четирите мезхеба, но и на забележителни сахāбии (сподвижници) като Ебу Бекр и Омер. Всеки път, когато се натъкнеше на айети от Корана, които според него противоречаха на техните думи, казваше: “Пророкът е казал: “Аз ви оставих Корана и Сунната!””, а не: “Аз ви оставих Корана, Сунната, Сахāба и мезхеб

---

⁵ Големите учени, които са в състояние да разбират заповедите в религията, които не са ясно разкрити, от Коран-и керим и хадис-и шерифите, се наричат **муджтехиди**. Необходимите условия за ставане на муджтехид са подробно написани в книгите ни **“Се’адет-и ебедийе”** и **“Файдели билгилер”**. След четвърто столетие по Хиджра не е израснал учен, който да отговаря на тях. Ислямските врагове (зъндъците) са казали, че правят иджитихад и се заканили да рушат религията отвътре. Въпреки това муджтехидите са извлекли закони за всички събития, които ще се случат до края на света, и са ги записали в ехли суннитските книги.

имамите.”⁶ Ето защо за всеки е фарз да следва Корана и Сунната, без значение до каква степен противоречат на мненията на мезхебите, Сахāба и думите на учените.”⁷

По време на вечеря в къщата на Абдуррзā се проведе следния спор между Мухаммед Недждī и един гост от Кум (Иран), шиитски учен на име шейх Джевāд:

Шейх Джевāд – Щом приемаш Али за муджтехид, защо не го следваш като шиитите?

Мухаммед Недждī – Али не се различава от Омер и другите сахаби. Неговите думи не биха могли да се приемат за доказателства. Доказателства са само Корāн-и керīm и Сунната. [Въпреки това всички думи на Есхāб-и кирām са доказателства. Пророкът ни е заповядал да следваме всеки един от тях.⁸]

Шейх Джевāд – Пророкът ни е казал: **“Аз съм градът на знанието, а Али е неговата врата”** – не би ли следвало да има разлика между Али и другите сподвижници?

Мухаммед Недждī – Ако думите на Али бяха доказателства, Пророкът нямаше ли да каже: “Аз ви оставих Корана, Сунната и Али”?

Шейх Джевāд – Да, но все едно е казал това, защото в един хадīs-и шерїф е рекъл: **“Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт.”** А Али е най-високопоставеният член на Ехл-и бейт.

Мухаммед от Неджд отрече, че Пророкът е казал това.

Шейх Джевāд пък опроверга Мухаммед Недждī с убедителни доказателства и го накара да замлъкне.

Въпреки това Мухаммед Недждī възрази и каза: “Вие твърдите, че Пророкът е казал: **“Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт”** Тогава къде остава Сунната на Расūлюллах?”

Шейх Джевāд – Сунната на Расūлюллах е разяснението на Корана. Расūлюллах е казал: **“Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт.”** Под “Книгата на Аллах” се разбира и Сунната, която е нейно разяснение.

---

⁶ С това изявление Мухаммед от Неджд отрича хадīs-и шерїфите, които повеляват да се следва Есхāб-и кирām.

⁷ Днес във всички ислямски страни невежи хора и предатели си дават вид на ислямски учени и атакуват учените на ехли суннет. Хвалят вахабизма в замяна на солидни суми пари, които получават от Саудитска Арабия. Всички те използват горепосочените изявления на Мухаммед Недждī като оръжие при всеки повод. Въпреки това нито едно изявление на ехли суннитските учени, имамите на четирите мезхеба не е в противоречие с Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите. Те не са направили никакви допълнения към тях, а само ги разяснили. Вахабитите (уахабитите), подобно на англичаните, подвеждат мюсюлманите.

⁸ Мюсюлманин, който е видял красивото и благословено лице на Мухаммед “алейхисселям”, се нарича **сахāбин**. Множественото число е **сахāбе** или **Есхāб**.

Мухаммед Недждй – Щом думите на Ехл-и бейт са обясненията на Корана, то защо следва да се нуждаем от разясненията с хадйсите?

Шейх Джевѡд – Когато Пророкът е починал, неговата общност е имала нужда от разяснение на Корана, което да посрещне изискванията на времето. Ето защо Пророкът е заповядал на общността да следва Корана, който е основата, и Ехл-и бейт, който обяснява Корана по начин, отговарящ на изискванията на времето.

Този спор ми хареса много. Мухаммед от Неджд остана без сили пред възрастния шейх Джевѡд, като врабче в ръката на ловец.

Онова, което търсех, го намерих в лицето на Мухаммед Недждй. Неуважението му към учените на онова време, пренебрежителното отношение дори към четиримата халифи, личните му виждания по разбиране на Корана и Сунната бяха най-уязвимите му точки за лов. Този надут младеж дори не можеше да се сравнява с Ахмед Ефенди от Турция, при когото учех! Този учен, подобно на предшествениците си, беше като планина. Нямаше сила, която да го разклати. Когато се канеше да спомене името на Ебӯ Ханйфе, ставаше и изпълняваше абдест. Всеки път, когато трябваше да подържи сборника с хадйси на име **Бухѡрй**, подновяваше абдест. Сунитите премного се доверяваха на тази книга.

Мухаммед Недждй, от друга страна, изключително омаловажаваше Ебӯ Ханйфе. Казваше: “Аз знам по-добре от Ебӯ Ханйфе.”⁹ Освен това твърдеше, че половината от съдържанието на Бухѡрй е невярно.¹⁰

[Когато превеждахме на турски признанията на Хамфър¹¹, си спомнихме за следната случка: Бях учител в една гимназия. По време на урок един от моите ученици ме запита:

- Учителю! Ако един мюсюлманин бѡде убит по време на война, ще стане ли шехйд (мъченик)?
- Да, ще стане!
- Пророкът ни казал ли е това?
- Да!
- Ще стане ли шехйд ако се удави в морето?
- Да! Дори ще получи повече севѡб.
- Дали ще стане шехйд ако падне от самолет?
- Да!
- Пророкът ни казал ли е това?

---

⁹ Някои днешни невежи безмезхебници (еретици) говорят същото. Сега в Турция чуваме някои професори-глупаци да твърдят това. Класификацията на хадйс-и шерйфите е наподробно обяснена на 422. страница от книгата “**Се’ ѡдет-и Ебедийе**”.

¹⁰ Това негово състояние разкрива, че изобщо не е наясно с науката хадйс.

¹¹ Признанията на Хамфър са преведени на турски и, заедно с обясненията на автора, е съставена една книга. Книгата, която читателите четат сега, е преводът на въпросната турска книга.

- Да, казал е!

Той триумфално се усмихна и каза:

- Учителю, тогава имаше ли самолети?

- Синко! Пророкът ни има 99 имена. Всяко име разкрива едно от неговите красиви качества. Едно от имената му е било **Джāми’ул-келим**. Той е излагал много факти с една единствена дума. Например рекъл е: **“Който падне отвисоко, става шехїд.”** Детето се учуди и изрази благодарност.

По същия начин Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите съдържат много думи и закони, т.е. заповеди и забрани, всеки от които съобщава различни други значения. Научната работа по намиране на тези значения и избиране на нужното сред тях се нарича **иджтихād**. За извършване на иджтихād е нужен голям учен. Ето поради тази причина сунитите са забранили на невежи хора да правят иджтихād, но това не означава, че изобщо е забранено да се прави иджтихād. Тъй като след четвърти век по Хиджра не се е появил мутлак муджтехид [голям учен], не било възможно да се изпълни иджтихād, което от своя страна е затворило вратата на иджтихāда. Към края на света от небето ще слезе Йсā “алеихисселām” и ще се появи Мехдї; те отново ще изпълнят иджтихād.

Пейгамберът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“След мен мюсюлманите ще се разделят на 73 групи. Само една от тях ще влезе в Рая.”** Когато е бил помолен да каже коя ще бъде тази група, отвърнал: **“Тези, които следват мен и моя Есхāб (сподвижници).”** В друг хадїс-и шерїф е казал: **“Моите сподвижници са като звездите на небето. Ще постигнете напътствие когото и от тях да последвате!”**, т.е. ще намерите правилния път, водещ към Рая. Един евреин от Йемен на име Абдуллах бин Себе, за да унищожи исляма отвътре, е вкарал сред мюсюлманите враждата към Есхāб-и кирām. Невежите хора, които са повярвали в този юдеин и станали врагове на сподвижниците, се наричат **шиити**. А хората, които се подчиняват на хадїс-и шерїфите и обичат и следват Есхāб-и кирām, се наричат **сунити**.]

Аз завързах много близко приятелство с Мухаммед бин Абдулвеххāб от Неджд и постоянно го хвалех. Един ден му казах: “Ти си по-велик от Омер и Али. Ако Пророкът беше жив, щеше да назначи теб за халиф, вместо тях. Аз се надявам, че ислямът ще бъде възобновен и възвисен с твои ръце. Ти си единственият учен, който ще разпространи исляма по цял свят.”

Мухаммед, синът на Абдулвеххāб и аз решихме да направим ново тълкувание на Корāн-и керїм, което да отразява само нашите виждания и да е изцяло в противоречие с обясненията на сподвижниците, мезхеб имāmите и муфессирите (учените в науката тефсїр). Ние четяхме Корана и говорехме за някои āйети. С това целях да подведа Мухаммед. И без това той се опитваше да се представи за революционер и приемаше моите виждания и идеи с удоволствие, за да му се доверя още повече. Един път му казах:

- Не е фарз да се прави джихад.
- Как да не е фарз като Аллах е повелил: **“Бори се срещу неверниците.”**^{12?}
- Тогава защо Пророкът не е изпълнил джихад с лицемерите, въпреки заповедта на Аллах: **“Борете се с неверниците и лицемерите.”**¹³ [Въпреки това в **“Мевāхиб-и ледуннийе”** пише, че Мухаммед **“алейхисселām”** е воювал с неверниците двадесет и седем пъти. Мечовете му са експонирани в Истанбулския музей. Лицемерите се представяли за мюсюлмани. Денем изпълнявали намаз с Расуллалах в Месджид-и небевй. Пророкът ни **“салляллāху алейхи ве селлем”** е знаел за тях, но на никого не е казал, че е двуличник. Ако той беше воювал с тях и ги беше избил, хората щяха да кажат: **“Мухаммед “алейхисселām” убива хората, които вярват в него.”** Ето защо той е извършил словесен джихад с тях, защото джихадът, който е фарз (задължение на исляма), се извършва с тяло, имот и думи. В горепосоченото знамение се повелява да се върши джихад срещу неверниците и лицемерите, но не обяснява как трябва да се изпълни той. Пророкът ни **“салляллāху алейхи ве селлем”** се е борил с неверниците посредством война, а с лицемерите посредством проповеди и наставления.”]
- Пророкът водел словесен джихад с тях.
- Нима е фарз словесният джихад?
- Расуллалах е воювал с неверниците.
- Расуллалах е воювал с тях, за да се защити. Те са искали да го убият. Той кимна с глава потвърдително.
- Друг път му казах:
- Брактът мут’а е джāиз (позволен в исляма).
- Не, не е позволен!
- Аллах е казал: **“А на онези, от които сте се възползвали, в замяна на това им дайте техния мехир, колкото сте се разбрали!”**¹⁴¹⁵
- Омер е забранил два примера на мут’а никях, които се практикували във времето на Пророка, и е казал, че ще накаже всеки, който ги практикува.
- Хем казваш, че знаеш по-добре от Омер, хем го следваш. В допълнение към това Омер е казал: **“Аз го забранявам, въпреки че Пророкът го позволяваше.”**¹⁶ Ти защо оставяш Корана и словата на Пророка, а се покоряваш на думите на Омер?

---

¹² Сӯра Гевбе:73

¹³ Сӯра Гевбе:73

¹⁴ Сӯра Ниса:24

¹⁵ Мут’а никяхът (брактът) е подобен на съжителството с любовница. Според шиитите този брак е допустим в исляма.

¹⁶ Омер **“радияллāху анх”** не се е изказал така. Подобно на всички други християни, английският шпионин също изпитва вражда към хазрети Омер и го клевети с тези изявления. В **“Худжед-и кат’ийе”** пише: **“Омер “радияллāху анх”** е казал,

Той не отговори. Разбрах, че беше убеден.

Усещах, че в този момент Мухаммед от Неджд желае женско присъствие, защото не беше семеен. Един ден му казах: “Хайде, нека си вземем по една жена чрез мут’а никях и да се позабавляваме.” Той потвърдително кимна с глава и прие. Това беше чудесна възможност за мен и обещах да му намеря жена за развличане. Целях да изкореня от него страха от хората. Той ми даде съгласие при условие, че ще пазя това в тайна и няма да кажа на жената името му. Аз бързо отидох при християнските жени, които бяха пращани от Министерството на колониите със задача да съблазняват местната мюсюлманска младеж. Разкрих положението на една от тях. Тя прие да ми помага и я наменувах Сафиййе. Заведох Мухаммед Недждї в нейната къща. Сафиййе беше сама у дома. Направихме едноседмичен брачен договор за Мухаммед Недждї, а той даде на жената малко количество злато като **мехр**. Така ние започнахме да подвеждаме Мухаммед Недждї – Сафиййе отвътре, а аз отвън.

Сафиййе съвсем беше поела Мухаммед под своя власт. Освен това той беше вкусил удоволствието, което нефсът изпитва от неподчинение към повелите на исляма под предлог за свобода на иджитихадите и идеите.

През третия ден на мут’а никяха дълго спорих с него дали алкохолът е харам (забранен в исляма) или не. Макар че изтъкна много айети и хадїси, които показваха, че алкохолът е харам, аз ги игнорирах и накрая му рекох: “Факт е, че Йезид, омаядските и абасидските халифи са пиели алкохол. Нима всички те са в заблуда, а ти си единственият напътен на света? Несъмнено те знаеха Корана и Сунната по-добре от теб. Те от източниците (в религията) са разбрали, че алкохолът не е харам, а мекрӯх. Също така в книгите на евреите и християните е написано, че алкохолът е мубах (разрешен). Всички религии са от Аллах. Освен това според едно предание Омер е пиел алкохол, докато бил низпослан айетът: **“Вие всички се отказайте, нали?”**¹⁷ Ако беше извършил харам, Пророкът щеше да го накаже. Щом Пейгамберът не го е наказал, значи алкохолът е халял (позволен в исляма).” [Омер “радияллāху анх” е употребявал алкохол преди да бъде забранен и никога повече. Ако някои омаядски или абасидски халифи са пиели алкохол, това не показва, че той е мекрӯх, а че въпросните хора са били грешници, защото знамението (айетът), цитирано от шпионина, както и другите знамения и хадїс-и шерїфи, показват, че алкохолът е харам. В **“Рийдун-нāсихїн”** пише: “В началото на исляма е било допустимо да се пие вино. Хазрети Омер, Сад ибни Ебї Ваккас и част от сподвижниците са го пиели. По-късно било низпослано 219. знамение

че Расулюллах е забранил бракът мут’а и че няма да позволи да се извърши нещо, което е забранено от него. Всички от Есхāб-и кирām са подкрепили тези негови слова. Сред тях се е намирал и хазрети Али.”

¹⁷ Сӯра Мāиде:91

на сӯра Бакара, с което е било разкрито, че това е голям грях. По-късно е било низпослано 42. знамение на сӯра Нисā, където по смисъл е било повелено: **“Не пристъпвайте към намāз, когато сте пияни!”** В крайна сметка е дошло 93. знамение на сӯра Мāиде и виното (всякакъв вид алкохол) станало харам. В хадїс-и шерїфи се казва: **“Ако нещо опиянява в големи количества, то е харам за пиене и в малки”, “Виното е най-тежкият сред греховете”, “Не се сприятелявайте с човек, който пие вино! Не присъствайте на погребението му! Не вземайте мома от него, нито пък му давайте!”**, **“Да се пие вино е като да се кланя на идоли”** и **“Нека Аллāху теāля прокълне онези, които пият, продават, правят и дават вино!”**]

Мухаммед Недждї рече: “Според някои предания Омер е пиел алкохол, смесен с вода и е казал, че алкохолът не е харам ако не опиянява. Възгледът на Омер е правилен, защото в Корана се казва: **“Шейтāнът (сатаната) иска да всее между вас вражда и ненавист чрез виното и хазарта, и да ви възпре от споменаване на Аллах и намāза. Вече ще престанете да ги вършите, нали?”**¹⁸ Когато алкохолът не опиянява, той не довежда до греховете, които са изтъкнати в това знамение. Ето защо алкохолът не е харам ако не опиянява.”¹⁹

Казах на Сафийе за спора между нас относно алкохола. Инструктирах я да му даде много силно питие. След като е изпълнила заръката, каза: “Направих каквото поиска от мен и го накарах да се напие. После през онази нощ танцувахме и на няколко пъти правихме секс.” Ето така Сафийе и аз поехме пълен контрол над Мухаммед от Неджд. Когато се сбогувах с министъра на колониите, ми беше казал: “Ние завзехме Испания от неверниците [има предвид мюсюлманите] с алкохол и блудство. Нека превземем обратно всички наши земи пак с тези две велики сили.” Сега вече разбирам колко прав е бил.

Един ден отворих темата за говеенето (оруджа) и му казах: “В Корана се посочва: **“Да говеете е по-добре за вас.”**²⁰ Не се казва, че оруджът е фарз. Следователно да се говее е сунна в ислямската религия, а не фарз.” Той възрази и подхвърли: “Нима искаш да ме изкараш от религията?” Аз отговорих: “Религията се състои от чистота на сърцето, спасение на душата и непрестъпване на правата на другите. Нима Пророкът не е казал: **“Религията е любов”**? Нима Аллах не е казал в Корана: **“Служи на своя Господ, докато се появи якїн”**²¹.”²² Следователно, когато човек постигне

---

¹⁸ Сӯра Мāиде:91

¹⁹ Въпреки това Пророкът ни е казал: **“Ако нещо опиянява в големи количества, то е харām да се пие и в малки количества.”**

²⁰ Сӯра Бакара: 184

²¹ Ислямските учени казват, че под якїн се има предвид смъртта, т.е. **“Служи на своя Господ, докато дойде смъртта!”**

²² Сӯра Хиджр:99

якѝн по отношение на Аллах и Съдния ден, и когато сърцето му стане добро и делата му чисти, той би станал най-добродетелния сред хората.” Той отрицателно поклати глава.

Веднѝж му казах:

- Не е фарз да се кланя намāз!

- Как да не е фарз?

- Аллах в Корана известява: **“Изпълнявай намāз, за да ме споменаваш!”**²³ Следователно целта на намāза е да се споменава Аллах. Ето защо би могло да се споменава Аллах вместо да се кланя намāз.

- Да, някои хора са правели зикр, вместо да кланят намāз.²⁴

Бях много доволен от този негов отговор. Опитах се да доразвия тази идея и превзех сърцето му. После забелязах, че не отдава значение на намāза – понякога кланяше, а понякога пропускаше. Най-често пропускаше сутрешния намāз, защото разговарях с него до полунощ и му пречех да си легне. На сутринта не можеше да намери сили да стане и изпускаше намāза.

Започнах да събличам дрехата на вярата от раменете на Мухаммед от Неджд. Един ден поисках да споря с него за Пророка, но ми каза: “Ако отсега нататък ми говориш на тези теми, нашата връзка ще пострада и ще прекъсна отношения с теб.” След това аз се отказах да говоря за Пророка от страх да не съсипя за миг всички свои успехи.

Посъветвах го да поеме по път, който да е различен от този на сунитите и шиитите. Той също отдаваше значение на тази моя идея, защото беше надут човек. Благодарение на Сафийѝе поех неговите юзди.

Един път му казах:

- Вярно ли е че Пророкът е побратимил сподвижниците помежду им? – Той отговори положително, при което допълних – Временни ли са ислямските правила или вечни?

- Вечни са, защото халялът на Пророка Мухаммед е халял до края на света, а неговия харам е харам до края на света.

Тогава му предложих да бъде мой брат и станахме братя.

След този ден никога не се отделих от него. Бяхме заедно дори и в неговите пътувания. Той беше много важен за мен, защото дръвчето, което бях посадил, харчейки най-ценните дни на моята младост, започна да ражда плодове.

Тогава пращах ежемесечни доклади до Министерството на колониите в Лондон. Отговорите, които получавах, бяха много окуражаващи и

---

²³ Сӯра Тāхā:14

²⁴ Пророкът ни е казал: “Намāзът е стълба на религията. Този, който извършва намāз, ще е издигнал религията си, а този, който не кланя, ще я е разрушил” и “Извършвайте намāза, както го кланям аз!” Голям грях е да не се кланя по този начин. Признакът на чистото сърце е правилното изпълняване на намāза.

подтикващи. Мухаммед от Неджд вървеше по път, който бях начертал за него.

Моето задължение беше да му внуша идеите за независимост, свобода и скептицизъм. Винаги го хвалех, като му казвах, че го очаква блестящо бъдеще.

Един ден го излъгах с думите: “Снощи сънувах Пророка ни. (Изброих му и качества, които бях научил от ходжите.) Седеше на високо място. Около него имаше учени, които не познавах. После влезе ти. Лицето ти сияеше като светлина. Когато отиде до Пророка, той се изправи и целуна между двете ти очи, и рече: “Ти си моят адаш, наследникът на моето знание и заместникът в светските и религиозни въпроси.” Ти отвърна: “О, Расуллялах! Страхувам се да разкрия моето знание пред хората.” Расуллюллах отговори: “Ти си най-великият – изобщо не бива да се боиш!”

Мухаммед бин Абдулвеххāб беше дивнал от радост, когато чу за съня. Той ме запита на няколко пъти дали казвам истината или не. Всеки път се заклевах, че говоря истината и той сетне се увери в това. Мисля, че от този момент нататък реши да популяризира идеите, които му бях насадил, и да основе нов мезхеб.²⁵

---

²⁵ Книгата “**Ел-феджр-ус-сāдък**” е написана от Джемил Съдкъ Зехāвī ефенди от Багдат, професор по акāид-и ислямийе в Дār-ул-фунūн, Истанбул, починал през 1354 [1936] г. Книгата е била отпечатана в Египет през 1323 [1905] г. и възпроизведена чрез офсетов процес от Хакйкат Китāбеви в Истанбул. В нея пише така: “Еретичните идеи на подготвени от англичаните ухабизъм са били обявени от Мухаммед бин Абдулвеххāб – 1111 [1699] – 1207 [1792] г. – в Неджд през 1150 [1737] г. За да разпространи тази секта, Мухаммед бин Сууд, емирът на Дер’ийе, е пролял много мюсюлманска кръв. [Ухабитите определят мюсюлманите за еретици и опасни хора. Това им поведение – заедно с извършените от тях изтезания – е наподробно разгледано в нашата книга “**Kiyâmet ve Âhîret**”.] Ухабиите са определили за съдружаващи (многобожници) онези мюсюлмани, с които не постигнали съгласие. Казаха, че всички те (неухабитите) трябва да извършат хадж наново и че са неверници като дедите им от 600 години насам. Избили са всички, които не приели ухабитската религия и присвоили техните имоти като военна плячка. Наговорили грозни неща за Мухаммед “алейхисселām”. Изгорили книгите по фикх, тефсър и хадīs. Изтълкували неправилно Корāн-и керйм, базирайки се на собствените си идеи. С цел да заблудят мюсюлманите казаха, че са от ханбелитския мезхеб, при условие, че ханбелитски учени са написали книги, чрез които опровергали ухабиите и обяснили, че това са еретици. Ухабитите са неверници, защото определят позволените от исляма неща за харāми и подценяват пророците и евлиите. Ухабитската религия е основана на десет принципа:

1- Приемат Аллах за материално същество с ръце, лице и посоки. [Това тяхно убеждение наподобява християнската вяра за Отец, Син и Светия Дух];

2- Интерпретират Корāн-и керйм според собствените си разбирания;

Първа част ПЕТА ГЛАВА

Това беше през един от онези дни, когато с Мухаммед от Неджд поддържахме много близки приятелски взаимоотношения. Получих заповед от Лондон да отида в градовете **Кербеля** (Кербала) и **Наджаф**, двата най-известни шиитски центъра на знанието и духовността. Бях принуден да сложа край на моята среща с Мухаммед от Неджд и да напусна Басра. И все пак бях щастлив, защото бях сигурен, че този невеж и морално деградирал човек ще основе нова секта, която ще стане причина за разрушаване на исляма отвътре, и че именно аз съм подготвил еретичните ѝ убеждения. С тази радост напуснах Басра.

Али, четвъртият халиф на сунитите и първият според шиитите, е бил погребан в Наджаф. Град Куфа, който е на разстояние от един ферсах, т.е. на един час път пеша от Наджаф, е била столицата на халифата на Али. Когато бил убит, синовете му Хасан и Хюсеин го погребали извън Куфа на място, наречено днес Наджаф. С течение на времето Наджаф е започнал да се развива, а Куфа да запада. Шиитските учени се насъбрали в Наджаф. Построили къщи, чаршии и медресета.

Халифът в Истанбул се държеше щедро с тях, защото:

-
- 3- Отхвърлят знанията, предадени от Есхāб-и кирām;
  - 4- Отхвърлят знанията, предадени от учените;
  - 5- Казват, че човек, който следва един от четирите мезхеба, става неверник;
  - 6- Казват, че онези, които не са ухабити, са неверници;
  - 7- Казват, че човек, който по време на молитва иска в името на пророците и евлиите, става неверник (напуска исляма);
  - 8- Казват, че е харām да се посещават гробовете на Пророка и евлиите;
  - 9- Казват, че онзи, който се къдне в името на друг, освен на Аллах, става мушрик (съдружаваш);
  - 10- Казват, че човек, който прави незр за друг, освен за Аллах, или коли животно до гробовете на евлиите, става политеист (многобожник). В тази книга ще бъде доказано с аргументи, че всички тези десет убеждения са грешни.” Ако се обърне внимание, ще се види, че тези десет основи на ухабитската религия са идентични с религиозните принципи, които Хамфър е втълпил на Мухаммед от Неджд.

Англичаните публикували признанията на Хамфър като средство за християнска пропаганда. С цел да заблудят децата на мюсюлманите написали лъжи и измислици в името на ислямските знания. Ето защо и ние, с оглед да опазим нашите младежи от този английски капан, публикувахме тази книга, коригирайки техните лъжи и клевети.

(1) Шиитското управление в Иран подкрепяше шиитите в Наджаф. Ако халифът се намесеше в техните дела, това щеше да породи напрежение между двете държави и дори да доведе до война.

(2) В околността на Наджаф имаше много въоръжени племена, които подкрепяха шиитите. Въпреки че нямаха сериозно въоръжение и организация, халифът можеше да воюва с тях.

(3) Шиитите в Наджаф имаха власт над шиитите в Индия, Африка и целия свят. Ако халифът ги безпокоеше, всички шиити щяха да се надигнат срещу него.

Хюсеин бин Али, внукът на Пророка, т.е. сина на дъщеря му Фātима, е станал шехїд (мъченик) в Кербала. Народът на Ирак е повикал Хюсеин от Медїна, за да го изберат за свой халиф. Когато той и семейството му пристигнали в местността Кербала, иракчаните се отказали и действайки по заповед на Йезид (Язид) бин Муāвийе, омаядският халиф, живеещ в Шам, тръгнали да го арестуват. Хюсеин и неговото семейство се борели героично с иракската войска, докато паднат шехїди. Иракската армия е победила. От този ден насам шиитите са приели Кербала за техен духовен център. Те идват тук от цял свят. В нашата християнска религия няма нищо, което да наподобява него.

Кербала е шиитски град, в който има шиитски медресета. Този град и Наджаф се подкрепят взаимно. Когато получих заповедта да отида на тези две места, заминах от Басра за Багдат и оттам за Хулле, който е разположен до река Тигър.

Тигър и Ефрат извира от Турция, прорязват Ирак и се вливат в Персийския залив. Благодарение на тези две реки в Ирак е развито селското стопанство и има изобилие.

Когато се върнах в Лондон предложих на Министерството на колониите да изготви план за промяна на посоките на тези две реки, за да принудим Ирак да приеме нашите предложения, защото когато водата спре, Ирак ще бъде принуден да задоволи нашите искания.

От Хулле до Наджаф пътувах облечен като азербейджански търговец. Завързах приятелство с шиитските учени и започнах да ги подвеждам. Започнах да присъствам на техните уроци. Видях, че те не изучават наука като сунитите и са лишени от техния красив морал. Например:

1- Те бяха изключително враждебни към Османското правителство, защото са шиити, а турците сунити. Те казват, че сунитите са неверници.

2- Шиитските учени бяха изцяло отдадени на религиозните учения и много малко се занимаваха със светски знания, какъвто е случаят със свещениците във времето на застои в нашата история.

3- Те изобщо не бяха наясно със същността и възвишеността на исляма, нито пък имаха представа за научните и технически развития.

Казах си: колко жалки хора са шиитите. Те са в дълбок сън, когато целият свят будува. Един ден ще надойде потоп и ще ги помете. На

няколко пъти ги подтикнах да се разбунтуват срещу халифа, но за съжаление никой не ме послуша. Някои от тях дори ми се смееха, сякаш им бях казал да опустошат цялата земя. Но това е така, защото те си представяха халифата като непревземаема крепост. Според тях те ще се отърват от халифата с идването на чакания от тях Мехдї.

Според тях Мехдї (Махди) беше дванадесетия имам, който е бил потомък на Пророка на исляма, но изчезнал през 255 г. по Хиджра. Те вярват, че той е все още жив и един ден ще се появи отново и ще спаси света от това състояние на гнет и неправда, и ще го изпълни със справедливост.

Чудя се! Как изобщо може да вярват в такива суеверия? Това приличаше на нашата суеверна християнска доктрина, че Исус ще се върне пак и ще изпълни света със справедливост.

Веднъж запитах един от тях:

- Нима не е фарз да възпирате несправедливостите, както е правел ислямският Пророк?

- Той успя да предотврати несправедливостта, защото Аллах му помагаше.

- В Корана пише: **“Ако помогнете на религията на Аллах, и Той ще ви помогне.”**²⁶ Ако се разбунтувате срещу изтезанията на вашите шахове, Аллах ще помогне и на вас.

- Ти си търговец. Това са научни въпроси и затова няма как да ги проумееш.

Тюрбето на Емїр-ул-му’минїн Али беше много украсено. Имаше красив двор, купол със златно покритие и две високи минарета. Ежедневно идваха много шиити да посещават това тюрбе и изпълняваха групов намāз. Всеки посетител най-напред се навеждаше пред прага и го целуваше. После поздравяваше гроба. Първо молеха за разрешение и влизаха след това. Тюрбето имаше голям двор, който съдържаеше множество стаи за учени и посетители.

В Кербала имаше две тюрбета, подобни на този на Али. Едното беше на Хюсеин, а другото на брат му Аббās, който е станал мъченик заедно с него в Кербала. В Кербала шиитите повтаряха същите практики като в Наджаф. Климатът на Кербала беше по-добър от този в Наджаф. Той беше заобиколен от красиви градини и течащи води.

По време на мисията ми в Ирак видях нещо, което успокои моето сърце. Някои събития предвещаваха краха на Османската империя, защото областният управител, назначен от властимащите в Истанбул, беше невеж и жесток човек. Действаше по своя воля и хората не го харесваха. Сунитите не бяха доволни от него, защото ограничаваше техните свободи

---

²⁶ **Сўра Мухаммед: 7.** Да се помогне на религията на Аллах означава да се следва исляма и да се работи за неговото разпространение. Да се разбунтува срещу управляващите е равносилно на това да се унищожи религията.

и не ги ценеше, а шиитите се възмущаваха, че ги ръководи един турчин, при условие, че сред тях имаше сеййиди²⁷ и шерйфи²⁸, потомци на Пророка, които бяха по-добър избор за управител.

Шиитите бяха в крайно трагично състояние. Живееха в мизерни и порутени сгради. Пътищата бяха опасни. Разбойниците винаги причакваха керваните. Когато видеха, че отсъстват войници, нападаха с настървение. Ето защо керваните не тръгваха на път преди правителството да назначи придружаващ отряд.

Шиитските племена често воюваха помежду си. Убиваха и се ограбваха всеки ден. Невежеството беше невероятно масово. Това състояние на шиитите ми напомняше за онези времена, в които Европа беше под властта на църквата. С изключение на духовните водачи в Наджаф и Кербала и едно малцинство, което ги следваше, дори и една хилядна от шиитите не знаеха четмо и писмо.

Икономиката беше рухнала тотално, хората страдаха от крайна бедност. Държавната система беше престанала да функционира и шиитите извършваха предателства срещу правителството.

Държавата и хората изпитваха взаимно недоверие, поради което липсваше взаимопомощ. Шиитските духовни лидери тотално се бяха отдали да хулят сунитите и се бяха отвърнали от светското познание.

Останах в Кербала и Наджаф за четири месеца. Страдах от много сериозно заболяване в Наджаф. По едно време бях загубил надежда за оздравяване. Болестта се протака три седмици. Ходих на лекар, който ми даде някои лекарства. След като ги изпих, започнах да се възстановявам. По време на болестта оставах в една подземна стая. Понеже бях болен, домакинът приготвяше моите лекарства и храна в замяна на незначителна сума пари и очакваше голям севāб от това, защото бях дошъл да посетя Емйр-ул-му'минйн Али. Лекарят ме посъветва да пия само пилешки бульон в първите няколко дни от болестта. По-късно ми позволи да ям и от месото. На третата седмица ядох оризена супа. След като оздравях заминах за Багдат. Подготвих подробен доклад от сто страници върху моите наблюдения в Наджаф, Хулле и Багдат и във времето на моето пътуване, и го предадох на представителя на Министерството на колониите в Багдат. Зачаках разпоредба от Министерството дали да остана в Ирак или да се върна в Лондон.

Исках да се завърна, защото отдавна бях в чужбина. Милеех много за своите родина и семейство. Особено силно исках да видя моя син Распутин, който се беше родил след моето тръгване. Ето защо наред с доклада помолих за разрешение да се върна в Лондон, дори за кратко.

---

²⁷ Потомците на хазрети Хюсеин “радияллāху анх”.

²⁸ Потомците на хазрети Хасан “радияллāху анх”.

Желаех да поднеса устен доклад за моите впечатления от тригодишния ми престой в Ирак и да си отпочина.

Иракският представител на Министерството ме посъветва да не се отбивам при него често, за да не ни заподозрат. Освен това ми препоръча да си наема стая в един от хановите край река Тигър и каза: “Аз ще те информирам за отговора на Министерството, когато получим пощата от Лондон.” По време на престоя в Багдат забелязах духовната отдалеченост между Истанбул, столицата на халифата, и Багдат.

Когато заминах от Басра за Кербала и Наджаф, бях много загрижен, че Мухаммед от Неджд ще се отклони от пътя, който му бях показал, защото беше крайно нестабилен и раздразнителен човек. Боях се от проваляне на плановете, които бях изградил за него.

Когато се разделях с него, мислеше да поеме за Истанбул. Постарах се много, за да го разубедея и казах: “Аз съм много разтревожен, че когато отидеш там, ще направиш изявление, поради което ще те обвинят в неверие и убият.”

Целта беше друга. Страхувах се, че когато отиде там ще се срещне с големи учени, които ще поправят неговите отклонения и ще го въведат в ехли суннитската вяра – нещо, което би унищожило всички мои мечти. Това е така, защото в Истанбул имаше знание и красив ислямски морал.

Когато разбрах, че Мухаммед от Неджд не иска да остане в Басра, препоръчах да отиде в Исфахан и Шираз, защото бяха много красиви градове с шиитско население. И шиитите, на свой ред, не биха могли изобщо да му повлияят, защото при тях липсваше знание и морал. Така аз се уверих, че той няма да се отвърне от пътя, който му бях начертал.

Когато се разделяхме, му казах: “Вярваш ли в такиййе?” Той отговори: “Да, вярвам. Когато неверниците са измъчили един от сподвижниците и убили родителите му, той е сторил такиййе и отрекъл вярата, а Пророкът ни не е казал нищо против него.” Аз го посъветвах: “Сред шиитите прави такиййе и не казвай, че си сунит, за да не ти причинят неприятност. Възползвай се от тяхната държава и тамошните улеми. Научи техните обичаи и мезхеби, защото това са невежи и упорити хора.”

Когато напуснах това място, му дадох малко пари като зекят. Зекятът е вид ислямски данък, който се събира, за да се раздава на хора в нужда. Освен това му подарих едно животно, на което да се вози, и после се разделихме.

След това заминаване загубих връзка с него. Това много ме тревожеше. Когато се разделяхме, решихме да се върнем в Басра и си казахме: “Който се върне пръв и не може да открие своя приятел, да остави писмо на Абдурръзā.”

ЖЕСТОКОСТИТЕ НА АНГЛИЧАНИТЕ

1- В таквима на вестник “Türkiye” от 02.07.1995 г. пише: “Беше разкрита организирана група от англичани, които отвличали децата в бедните страни и продавали техните органи за трансплантация. В една новина от Бразилия се казва: “Международната организация за трансплантация на органи в Кеймбридж проучва броя на отвлечените бебета. Разкрито е, че някои английски болници проявяват интерес към тези бебешки органи и ги изкупуват срещу солидни суми.”

2- В броя на вестник “Türkiye” от 04.07.1995 г. пише: “Повече от 60 млади мюсюлмани, които са отишли да учат докторантура по химия в Англия, били настанени в град Нюкасъл, където живеели бедняците. Един от учениците, на име Мустафа Арсланоглу, се е връщал у дома нощно време, когато бил нападнат от двама англичани, които излезли от околната църква и го пребили с камъни и пръти, докато Мустафа припадне. Излели върху него газ, за да го изгорят, но за щастие не успели да запалят запалките. Едно момиче, което е наблюдавало събитието от терасата на своята къща, се обадило на полицията. Младите ислямските врагове избягали и се укрили в църквата.”

3- В същия вестник се казва: “В Босна от рани и глад ежедневно умират стотици мюсюлмани. Родителите излизат на улицата, за да не чуват стонове на своите гладни и припадащи деца. Сърбите присвояват хранителните стоки, които пращат мюсюлманските държави. Войниците на ООН (организация, управлявана от англичаните) шпионират за сърбите. Докато от телата на мюсюлманите се лее кръв, тези войници, християнски туристи и ислямски врагове, прииждащи от Европа, вдигат тост. Зверствата в Босна са планирани от англичаните. Това е започнало през 1988 г. в Косово. Милошевич е бил използван като пионка. Англичаните са казвали на сърбите: “Не се бойте! Зад вас стоим ние!”

Първа част ШЕСТА ГЛАВА

Останах в Багдат за известно време и след заповед се върнах в Лондон. Там поговорих със секретаря и някои длъжностни лица в Министерството. Казах им за моите дейности и наблюдения по време на дългата мисия. Те премного се зарадваха за информацията, която дадох за Ирак и заявиха своето доволство. Те се бяха запознали с доклада, който им бях изпратил по-рано. Сафийе също е изпратила доклад в съгласие с моя. Разбрах, че през цялата мисия съм бил проследен от хората на Министерството. Тези хора също са пращали доклади, които съвпадали с моите и с нещата, които бях казал на секретаря.

Секретарят ми даде възможност да се срещна с министъра. Когато посетих министъра, той ме посрещна по много по-различен начин от

предишния път, с което разбрах, че съм спечелил специално място в сърцето му.

Министърът беше много доволен да знае, че съм поел под контрол Мухаммед от Неджд и каза:

- Той е оръжието, което нашето Министерство търсеше. Дай му всякакви обещания. Заслужава си да прекараш цялото време само за него.

- Бях много загрижен за него, защото има вероятност да си е променил мнението.

- Не се притеснявай. Той не се е отклонил. Шпионите на Министерството го срещнали в Исфахан и докладвали, че не се е променил.

В този миг си помислих: “Как е можал да разкрие своите тайни пред други хора”, но не посмях да запитам министъра. Въпреки това, когато по-късно се срещнах с Мухаммед от Неджд, разбрах, че в Исфахан го срещнал човек на име Абдулкерим и казал: “Аз съм брат на Мухаммед [има предвид мен]”, с което го подвел и успял да узнае тайните.

Мухаммед от Неджд ми рече: “Сафийе дойде с мен до Исфахан и съжителствах с нея чрез мут’а никях още два месеца. Абдулкерим ме придружи до Шираз и намери една жена на име Асийе, която беше похубава и привлекателна от Сафийе. Сключих мут’а никях с нея и прекарах най-радостните мигове в живота си.”

По-късно разбрах, че Абдулкерим е бил християнски агент, който е живеел в квартал Джелфа на Исфахан и работел за Министерството. А Асийе е била юдейка от Шираз, друг агент на Министерството. Всички ние четиримата подготвихме Мухаммед от Неджд по такъв начин, че за в бъдеще да направи това, което се очаква от него, по най-добрия начин.

Когато разказах за събитията в присъствието на министъра, секретаря и още двама непознати членове на Министерството, министърът рече: “Ти заслужи най-големия медал на Министерството, защото си първенец сред най-значимите ни шпиони. Секретарят ще ти разкрие някои държавни тайни, които ще ти помогнат в мисията.”

После ми дадоха отпуск от десетина дни, за да видя моето семейство. Аз веднага отидох у дома и прекарах най-сладките моменти с моя син, който ми приличаше много. Моят син изговаряше някои думи и вървеше толкова елегантно, че чувствах сякаш парче от моето тяло се движи. Прекарах този десетдневен отпуск много весело и щастливо. Чувствах сякаш ще полетя от радост. Изпитах голямо удоволствие да се върна в моята страна и да бъда със семейството си. През този десетдневен отпуск посетих моята стара леля по бащина линия, която ме обичаше много. Това беше много сполучлива постъпка, защото е починала след заминаването ми за третата мисия. Почувствах голяма тъга по смъртта ѝ.

Този десетдневен отпуск изтече като един час. Въпреки че веселите дни минават бързо като един час, дните на скръб ни се струват като векове.

Спомних си за дните, когато боледувах в Наджаф. Тези тъжни дни ми се бяха сторили като години.

Когато отидох в Министерството за нова заповед, срещнах секретар, който беше висок на ръст и усмихнат. Толкова искрено стисна ръката ми, че долових обичта му към мен.

Каза ми: “С командата на нашия министър и комисията, отговаряща за колониите, ще Ви разкрия две много важни държавни тайни. По-късно ще ти бъдат от голяма полза. Никой, с изключение на няколко напълно доверени хора, не знаят за тях.”

Държейки ръката ми, ме отведе в една от стаите на Министерството, където станах свидетел на нещо изключително любопитно. Десетима мъже бяха насядали около една кръгла маса. Първият беше облечен като османския султан; говореше турски и английски език. Вторият, като шейх-ул-исляма в Истанбул. Третият – като иранския шах, четвъртият – като иранския везир, а петият – като най-знаменития шиитски учен в Наджаф. Последните трима говореха персийски и английски език. До всеки един от петимата стоеше писар, който записваше техните думи, и, едновременно с това, предаваше информация, събрана от шпионите, за архетипите в Истанбул, Иран и Наджаф.

Секретарят каза: “Тези петима тук (около масата) представляват (превъпльщават се в) тамошните петима (в Иран и Османската империя). Ние – за да знаем какво мислят архетипите – образовахме и обучихме тези тук досущ като тях; ние им предаваме информация, която получаваме за техните архетипи в Истанбул, Техеран и Наджаф. И тези мъже тук, на свой ред, се превъпльщават в тях; ние ги питаме и те отговарят. От опит установихме, че отговорите на тези тук съответстват на 70% на мисленето на техните оригинали.

Ако искаш, можеш да им задаваш въпроси, за да ги оцениш; ти и без това имаше среща с въпросния учен от Наджаф.” Аз отговорих потвърдително, защото се бях срещал с най-големия шиитски учен в Наджаф и го бях питал някои неща. Приближих се до неговото копие и казах: “Учителю, допустимо ли е да се води война срещу правителството, тъй като е сунитско и фанатизирано?” Той се замисли за малко и отговори: “Не, не е допустимо да се води война с правителство, което е сунитско, защото всички мюсюлмани са братя. Ние бихме могли да обявим война само ако те извършат жестокости и мъчения на мюсюлманската общност (умма, уммет). Ние правим това като спазваме правилата на емр-и ма’рӯф и нехй-и анил-мункер. Ние спираме да воюваме с тях, когато те престанат с неправдата.”

Аз казах: “Учителю! Мога ли да науча Вашето мнение относно това дали юдеите и християните са мръсни?” “Да, те са мръсни! Трябва да се стои далеч от тях” – отвърна той. Когато попитах за причината, рече: “Това е като вид отмъщение за тяхната обида, защото ни приемат за неверници и

отричат пророка ни Мухаммед “алейхисселām”. Ето така отвърщаме на тях със същото поведение.” Казах му: “Учителю! Нима чистотата не произлиза от вярата? Защо пътищата и улиците около **Сахн-и шериф** [околността на тюрбето на хазрети Али] не са чисти? Дори и медресетата, които са места за наука, не са чисти.” Отговори: “Да, чистотата произлиза от вярата, но шиитите не ѝ отдават значение; ето това е причината за мизерията.”

Отговорите на този човек в Министерството напълно съответстваха на онези, които бях получил от устата на шиитския учен в Наджаф. Тази прилика направо ме изуми. В допълнение към това той знаеше и персийски език.

Секретарят каза: “Ако беше водил диалог и с архетипите на другите четирима – а именно сега ще имаш тази възможност – щеше да видиш колко много си приличат с оригиналите.” Аз му отвърнах: “Знам как мисли и шейх-ул-ислямът, защото Ахмед ефенди, моят учител в Истанбул, ми даде подробно описание на шейх-ул-исляма.” Секретарят рече: “Щом е така, заповядай! Говори и с неговия архетип.”

Отидох до архетипа на шейх-ул-исляма и го запитах: “Фарз (заповед на религията) ли е да се прояви подчинение към халифа?” Той отговори: “Да, ваджиб е! То е ваджиб, както е фарз да се подчини на Аллах и Пророка.” Когато го запитах за доказателствата, отвърна: “Не си ли чувал за знамението на Аллāху теāля, чието значение е: **“Подчинявайте се на Аллах, Неговия Порок и улул емра измежду вас.”**²⁹” Аз му казах: “Означава ли това, че Аллах ни повелява да се подчиняваме на халифа Йезид, който е разрешил да се разграби Медйна и убил Хюсеин, внука на нашия Пророк Мухаммед; и Велйд (Уалид), който е пиел алкохол?” Отговорът му беше следният: “Синко! Йезид (Язид) беше Емйр-ул-му’минйн от Аллах. Той не е заповядал да се убие Хюсеин. Не вярвай в шиитските лъжи! Прочети книгите добре! Той (Язид) постъпи грешно и изпълни покаяние. Той е бил прав по отношение на разграбването на Медйна, защото жителите на града били станали необуздани и непокорни. Що се отнася до Велйд, да, той е бил фāсък (грешник)! Но не е ваджиб да се имитират делата на халифа, а да се изпълняват заповедите му, които са съвместими с исляма.” Бях отправил същите въпроси и на моя ходжа (учител) Ахмед ефенди и получил отговори, които съвсем малко се разминаваха с тези.

После попитах секретаря: “Защо подготвихте тези архетипи? Какво целите с това?” Каза: “С този метод изучаваме умствените способности на султана и на мюсюлманските учени, било то шиити или сунити. Търсим мерки, които ще ни помогнат да се справим с тях в политически и религиозен аспект. Например ако знаеш от коя посока ще дойде врагът, ще

---

²⁹ Сӯра Нисā:59

можеш да направиш съответните приготовления, да позиционираш своите сили на подходящи места и да го сразиш. От друга страна, ако не знаеш откъде ще дойде врагът, ще разпръснеш своите сили навсякъде и ще претърпиш поражение. По същия начин ако знаеш доказателствата на мюсюлманите, които те излагат, за да докажат истинността на тяхната религия и мезхеб, ще можеш да подготвиш контрадоказателства, с които да опровергаеш и подкопаеш убежденията им.”

После ми даде една книга от хиляда страници, която съдържаше резултатите от наблюденията и плановете на тези петима архетипи във военна, финансова, образователна и религиозна сфера. Рече: “Върни ми я след като я прочетеш!” Взех книгата и я занесох у дома. Прочетох я с голямо внимание по време на триседмичната ми почивка.

Книгата беше удивителна. Важните отговори и деликатни бележки, които съдържаше, бяха като истински. Мисля, че отговорите на петимата архетипи съвпадаха с над 70% с отговорите на оригиналите. Секретарят и без това ми беше споменал за съответствие от 70%.

Когато прочетох тази книга, вече имах по-голямо доверие в моята държава и узнах със сигурност, че са изготвени планове за разрушаване на Османската империя за по-малко от столетие. Секретарят ми каза: “В други подобни помещения имаме идентични маси, предназначени за страните, които сме колонизирали, както и за тези, които планираме да колонизираме.”

Когато запитах секретаря: “Откъде намирате толкова стриктни и талантливи хора”, отговори: “Нашите агенти в цял свят постоянно пращат информация. Представителите, които видя, са експерти в своята област. Естествено е, че ако се въоръжиш с цялата информация, притежавана от конкретен човек, ще си в състояние да мислиш и вземаш същите решения като него, защото един вид ставаш като негово копие.”

Секретарят продължи: “Това е първата тайна, която Министерството ми повели да разкрия пред теб. Ще ти кажа и втора, но след един месец, когато ми върнеш обратно книгата от хиляда страници.”

Прочетох книгата с внимание, част по част, от начало до край, с което увеличих своите знания за мохамеданите. Сега напълно разбрах начина, по който разсъждават те, какви са им слабите места, и как можем да трансформираме техните силни страни в слабости.

Слабите места на мюсюлманите, които са посочени в книгата, бяха както следва:

(1) Противоречия между сунитите и шиитите, султана и народа³⁰, турците и иранците, различните племена, учените и държавата³¹.

---

³⁰ Това твърдение е напълно грешно и противоречи на предишното му изявление, където казваше, че подчинението към султана е фарз.

- (2) Мюсюлманите са невежи, с много малки изключения.³²
- (3) Липса на духовност, знание и съзнание.³³
- (4) Те прекъсват връзка със светския живот и се отдават на неща, свързани с отвъдното.³⁴
- (5) Техните управници са жестоки диктатори.³⁵
- (6) Пътищата са опасни и няма ред в транспорта и пътуванията.³⁶
- (7) Не предприемат мерки срещу епидемиите от чума и холера, които убиват десетки хиляди души всяка години. Хигиената е тотално игнорирана.³⁷
- (8) Градовете са в руини и нямат водоносна система.³⁸

---

³¹ Това също е клеветата. В завещанието на Осман гъзй (първия османски владетел) подробно е написано какво значение е отдавала Османската държава на учените. Всички султани са предоставяли най-високите позиции на учените. Когато завистниците на Мевляна Халид-и Багдади го оклеветили пред султан Махмуд Хан II и поискали да го обесят, султанът рекъл: “Учените не биха били вредни за държавата по никакъв начин” и отхвърлил исканията им. Това събитие е много известно. Османските султани давали къщи, провизии и много високи заплати на учените.

³² Книгите за религия, морал, вяра и наука, които са били написани от хилядите османски учени, са известни навсякъде. Селяните, за които се предполага, че са най-невежи, били много добре информирани за религията, поклоненията и занаятите си. Имало е джамии, училища и медресета във всички села. Там селяните били обучавани на четмо и писмо, религиозни и светски познания. Жените в селата знаели как се чете Коран-и керим. Имало е много учени и евлии, които израснали в селата.

³³ Мюсюлманите в Османско време били много твърди духовно. Хората тичали към джихад, за да постигнат мъченичество. След всеки петкратен намаз, както и по време на петъчно хутбе, духовниците са отправяли молитва за халифа и държавата, и всички присъстващи казвали “Амин”. Селяните-християни, от друга страна, били неграмотни и напълно дезинформирани за своята вяра и светските познания, и приемали лъжите и суеверията, които им казвали свещениците, за религия. Били като немислещо стадо животни.

³⁴ Ислямът, за разлика от християнството, не е отделил религията от светския живот. Заниманието със земни дела е също вид поклонение (ибадет). Пророкът ни е казал: **“Работи за земното сякаш никога няма да умреш, работи за отвъдния живот, като че ли ще умреш утре.”** В Евангелието, за разлика от това, е забранено да се работи за земно.

³⁵ Управниците са упражнявали натиск за изпълняване на ислямските повели. Не са угнетявали като европейските владетели.

³⁶ Пътищата са били толкова безопасни, че един мюсюлманин, когато е тръгнал от Босна, можел да пътува до Мекка безплатно. Хранел се е в селата по пътя си, ношувал там и получавал дарове.

³⁷ Имало е болници и приюти навсякъде. Дори и Наполеон е бил излекуван от османлиите. Всички мюсюлмани се придържат към хадис-и шерифа: **“Който има вяра, бива чистоплътен.”**

(9) Властта не е в състояние да се справи с бунтовниците. Налице е всеобща небрежност. Законите на Корана, с които толкова се гордеят, почти никога не се спазват.³⁹

(10) Икономически колапс, бедност и изостаналост.

(11) Липса на редовна войска и недостатъчно въоръжение. Техните оръжия са класически и неиздръжливи.⁴⁰

(12) Нарушаване на правата на жените.⁴¹

(13) Липса на чистота в околната среда.⁴²

След като в параграфите на въпросната книга са изброени нещата, които считат за уязвими точки на мюсюлманите, се съветва да се оставят мюсюлманите невежи по отношение на материалното и духовно превъзходство на исляма. Освен тях се дава и следната информация за него:

(1) Ислямът повелява да се поддържа единство и сътрудничество и забранява разединението. В Корана по смисъл се казва: **“И се привържете всички за въжето на Аллах.”**⁴³

(2) Ислямът повелява да се придобива знание. В Корана по смисъл се казва: **“Вървете по земята.”**⁴⁴

(3) Ислямът повелява да се учи знание. В един хадїс се казва: **“Да се учи знание е фарз за всеки мюсюлманин, мъж или жена.”**

(4) Ислямът заповядва да се работи за земно. В Корана по смисъл се казва: **“Някои от тях казват: “О, Господи наш! Дай ни добрини и в земното, и в отвъдното.”**⁴⁵

---

³⁸ Дори не си струва да се отговори на тези клевети. Фйрӯз Шах, султанът на Делхи, е починал през 790 [1388] г. Овощните градини – напоявани от широкия 240 километров канал, изграден по негова заповед – са били превърнати в пустош след британската окупация. Освен това дори останките на османската архитектура продължават да омайват туристите.

³⁹ Сигурно си мислят, че и османлиите са били като онези френски генерали, които били награждавани за това, че изхвърляли екскрементите на царя в река Сена.

⁴⁰ Нима не знае за организираната редовна армия на Орхън Гъзй, който се е възкачил на престола през 726 [1326] г., и за безупречната войска на Бъязйид хан (Светкавицата), който е разгромил голямата кръстоносна орда край Никопол през 799 [1399] г.?

⁴¹ В момент, когато британците си нямали на понятие от търговия, изкуство, оръжия и права на жените, османлиите били на върха във всички изброени неща. Нима (шпионинът) би могъл да отрече и факта, че шведските и френските крале са молели за помощ османлиите?

⁴² Улиците били изключително чисти. Дори е имало хора, които отговаряли за чистене на плюнки по улиците.

⁴³ Сӯра Ал-и Имрән:103

⁴⁴ Сӯра Ал-и Имрән:137

⁴⁵ Сӯра Бакара:201

(5) Ислямът повелява да се допитва. В Корана по смисъл се казва: **“Те вършат делата, съвещавайки се помежду си.”**⁴⁶

(6) Ислямът повелява да се изграждат пътища. В Корана по смисъл се казва: **“Ходете по земята.”**⁴⁷

(7) Ислямът повелява на мюсюлманите да поддържат своето здраве. В един хадїс се казва: **“Знанието е от четири части: 1) Познания по фикх за опазване на религията; 2) Познания по медицина за поддържане на здравето; 3) Познания по сарф и нахв за поддържане на езика; 4) Познания по астрономия за изучаване на времената.”**

(8) Ислямът повелява да се развива. В Корана по смисъл се казва: **“Аллах е създал всичко на земята за вас.”**⁴⁸

(9) Ислямът повелява подредеността. В Корана по смисъл се казва: **“Всичко е отмерено.”**⁴⁹

(10) Ислямът повелява силната икономика. В един хадїс се казва: **“За земно работи сякаш няма да умреш никога, а за отвъдно сякаш ще умреш утре.”**

(11) Ислямът повелява да се организира армия, снабдена с мощни оръжия. В Корана по смисъл се казва: **“Пригответе за тях колкото можете сили.”**⁵⁰

(12) Ислямът повелява да се спазват правата на жените и да им се отдава значение. В Корана по смисъл се казва: **“Както мъжете имат права над жените, така и жените имат права над мъжете.”**⁵¹

(13) Ислямът повелява чистотата. В един хадїс се казва: **“Чистотата е от вярата.”**

Книгата повелява да се заличат следните силни черти:

(1) Ислямът е заличил расовия, езиковия, традиционния и националния фанатизъм.

(2) Лихвата, печалбарството, блудството, алкохолът и свинското месо са забранени.

(3) Мюсюлманите са крайно привързани към своите учени.

(4) Мюсюлманите сунити приемат халифа като заместник на Пророка. Те вярват, че към него е фарз да се оказва същото уважение, каквото следва да се окаже към Аллах и Пророка.

(5) Джихадът е фарз.

(6) Според шиитите всички немюсюлмани и сунити са мръсни.

(7) Всички мюсюлмани вярват, че ислямът е единствената истинска религия.

---

⁴⁶ Сӯра Шӯрә:38

⁴⁷ Сула Мулк:15

⁴⁸ Сӯра Бакара:29

⁴⁹ Сӯра Хиджр:19

⁵⁰ Сӯра Енфәл:60

⁵¹ Сӯра Бакара:228

(8) Повечето мюсюлмани вярват, че е фарз да се изкарат евреите и християните от арабския полуостров.

(9) Те изпълняват своите поклонения (например намāз, орудж и хадж) по много добър начин.

(10) Мюсюлманите-шиити вярват, че е харам (забранено) да се строят църкви в ислямските страни.

(11) Мюсюлманите се държат здраво за ислямската вяра.

(12) Мюсюлманите-шиити вярват, че е фарз да се дава една пета от военната придобивка на учените.

(13) Мюсюлманите превъзпитават децата си по такъв начин, че те не биха могли да се откажат от пътя на своите предци.

(14) Жените мюсюлманки се покриват толкова добре, че злото не би могло да окаже никакво влияние върху тях.

(15) Мюсюлманите изпълняват групов намāз, който ги събира заедно по пет пъти на ден.

(16) Според тях гробовете на Пророка, Али и праведните мюсюлмани са свещени и затова се събират край тях.

(17) Хората от рода на Пророка [наречени сеййиди и шерйфи] напомнят за него и го поддържат жив в очите на мюсюлманите.

(18) Когато мюсюлманите се събират, вāизите подсилват тяхната вяра и ги подтикват към поклонение.

(19) Фарз е да се изпълнява емр-и ма'рӯф [да се повелява заповяданото от религията] и нехй-и анил мункер [да се възбранява забраненото от религията].

(20) За мюсюлманите е сунна да се женят. Позволено е да сключват брак с повече от една жена, за да може броят на мюсюлманите да се увеличи.

(21) За мюсюлманите е по-ценно да станат причина за напътствието на един човек, отколкото да притежават целия свят.

(22) Хадйсьт: **“Ако човек отвори добър път, би постигнал севāба на всички, които го следват, както и за това, че го е отворил”** е известен сред мюсюлманите.

(23) Мюсюлманите отдават голямо значение на Корана и хадйсите. Вярват, че подчинението към тях е единственият начин за влизане в Рай.

Книгата препоръчва да се опорочат силните страни на мюсюлманите и да се разпространят слабите, както и методите за тяхното изпълнение.

Тя съветва следните неща за популяризиране на слабите им страни:

(1) Да се раждат спорове чрез подклаждане на вражда между отделните групи, да се насажда недоверие и да се установява трайно противоречие чрез публикуване на книги за целта.

(2) Да се спъва учредяването на училища и разпространението на книги; да се изгарят и унищожават онези книги за исляма, за които е възможно да се направи това; да се съчиняват различни клевети за духовниците, с които

да се пречи на мюсюлманите да пращат децата си в духовни училища. [Този метод е много опасен за исляма.]

(3-4) Да се възхвалява Рая пред мюсюлманите и да се убеждават, че не са длъжни да печелят земно. Да се поощрява желанието към тасаввуфа. Да се тласкат към безразсъдство чрез насърчаване на книги, съветващи да се поддържа състояние на зухд (откъснатост от земно), като “Ихя-улюмиддйн” на Газālī, “Месневī” на Мевлānā и книгите на Мухйиддйн Арабī.⁵²

(5) Да се насъскват управниците към жестокости и диктатура. Трябва да им се каже: “В действителност Ебӯ Бекр, Омер, Осмāн, Али, омаядите и абасидите са дошли на власт със сила и меч, и всички те управлявали еднолично. Например Ебӯ Бекр е дошъл на власт чрез меча на Омер и били подпалени къщите на онези, които не се подчинили, като тази на Фāтима например.⁵³ А Омер е станал халиф с препоръката на Ебӯ Бекр, а Осмāн – със заповедта на Омер, а Али – бивайки избран от разбойниците. Муāвийе също е дошъл на власт със сила.⁵⁴” После във времето на омаядите властта е започнала да се предава по наследство. Това се отнася

---

⁵² Зухдът, който е похвален в книгите по тасаввуф, не означава да се остави светския труд, а да се отбягва състоянието на пристрастеност към земно. С други думи, да се работи и печели като се следва исляма е голям севāб, като другите поклонения.

⁵³ В хадīs-и шерīфите има намеци, че Ебӯ Бекр, Омер, Осмāн и Али “радияллāху анхум” ще станат халифи, но не е посочено ясно времето на тяхното управление. Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е оставил този избор на своите сподвижници. Те направили три различни иджитихāда при избора на халиф. Халифатът не е имот, който би могъл да се наследява. Ебӯ Бекр, който е бил първият приел исляма и причина за неговото приемане от други хора, и когото Пророкът е сторил имām, и изпълнил намāз зад него, и с когото се преселил заедно, бил най-подходящият кандидат. Някои отишли при хазрети Али. Един от тях, а именно Ебӯ Суфян, казал: “Подай си ръката! Аз ще ти се подчиня. Ако желаеш, бих могъл да доведе многобройни конници и пехотинци.” Хазрети Али му отказал и рекъл: “Нима искаш да разединиш мюсюлманите? Това, че не излязох от своя дом, не означава, че искам да стана халиф. Загубата на Расӯлюллах ме съкруши. Обезумях!” Той е дошъл в месджида и се е подчинил на Ебӯ Бекр в присъствието на всички останали. При това Ебӯ Бекр му казал: “Не желаеш да стана халиф, но бях принуден да го направя, за да не се появи раздор.” Али е отвърнал: “Ти си по-достоен да бъдеш халиф.” Хазрети Омер е придружил хазрети Али до неговия дом. Хазрети Али е казал: “Ебӯ Бекр и Омер са най-високопоставените в общността след Расӯлюллах.” Хората, които са повярвали в шиитските лъжи и клевети, са отговорни за ужасното състояние на мюсюлманите днес. Англичаните все още подклаждат това фитне.

⁵⁴ Хазрети Муāвийе е станал халиф след като хазрети Хасан му се подчинил (бī’ат). Моля, прочетете книгата “**Hak Sözü'n Vesîkaları**”.

и за абасидите. Ето това са доказателствата, че управлението в исляма е форма на тирания и диктатура.

(6) Да се премахне от закона смъртното наказание за убийците [Смъртното наказание е единственото лекарство, което би могло да спре убийствата и разбойничеството. Анархията и бандитизмът не биха могли да бъдат предотвратени без него.]; да се спре властта да наказва мародерите и крадците; да се подкрепят с оръжия и да се поощряват разбойниците; и да се поддържат пътищата несигурни.

(7) Ние бихме могли да ги накараме да живеят сред болести като им кажем: “Всичко става с предопределението на Аллах. Лечението няма никаква роля в оздравяването. Нима Аллах не е казал в Корана: **“Моят Господ ме храни, и ми дава да пия. И когато се разболея, Той ме изцелява. Той е Онзи, Който ще ме умъртви, и после ще ме съживи.”**⁵⁵ Следователно никой не би могъл да се възстанови от заболяване или избегне смъртта извън волята на Аллах.”⁵⁶

(8) Бихме могли да кажем следното, за да насърчим жестокостите: ислямът е религия на поклоненията. Няма нищо общо с държавните дела. Ето защо Мухаммед и неговите халифи нямали нито министри, нито закони.⁵⁷

(9) Икономическият спад е естествена последица от вредните неща, които са посъветвани досега. Бихме могли да увеличим разрухата ако накараме продукцията им да загине, потопим търговските кораби, подпалим тържищата, унищожим язовирните стени и баражи и оставим земеделските площи и промишлени центрове под вода, и добавим отрови към тяхната питейна вода.⁵⁸

---

⁵⁵ Сӯра Шуарā:79-80-81

⁵⁶ Англичаните тълкуват грешно значенията на айетите и хадїс-и шерїфите с цел да заблудят мюсюлманите. Лечението е сунна. Аллāху теāлї е създал лечебен ефект в лекарствата. Пророкът ни е повелил да ползваме лекарства. Аллāху теāлї е Онзи, Който създава изцелението и всичко друго, но Той създава посредством причини и ни повелява да прибъгваме до тях. Трябва да работим, да откриваме причините и да ги използваме. Да се каже: **“Той би ме излекувал”**, означава “Той би ми дал средствата, които водят до изцеление.” Ислямът повелява да се работи и да се търсят причините. Пророкът ни е казал: **“Както за жените, така и за мъжете е фарз да полагат усилие и учат знание”**, а друг път: **“Аллāху теāлї обича онези, които работят и печелят.”**

⁵⁷ Поклонението не се състои само от намāз, орудж и хадж. Да се вършат светски дела също е вид поклонение, защото Аллāху теāлї е повелил тяхното извършване по съвместим с исляма начин. Голям севāб е да се работи за вършене на полезни дела.

⁵⁸ Вижте зверствата и жестокостите, подготвени за мюсюлманите от страна на англичаните, които определят себе си цивилизовани и толкова често повтарят фразата “човешки права”.

(10) Трябва да направим така, че държавниците да свикнат със страсти [като блудство и спорт], които биха довели до анархия и разделение, и с неща, като алкохол, хазарт, корупция и разходване на държавен имот за лични интереси. Трябва да насърчаваме държавните служители да вършат неща от този род и да възнаграждаваме онези сред тях, които ни служат по такъв начин.

После книгата даваше следния съвет: Английските шпиони, възложени с това задължение, трябва да бъдат защитавани тайно и явно, и не бива да се щадят никакви разходи за спасяване на тези, които са арестувани от мюсюлманите.

(11) Да се популяризира лихвата. Тя не само руши националната икономика, но кара мюсюлманите да привикнат към неподчинение спрямо правилата на Корана. Когато човек наруши една точка от закона веднъж, за него би било лесно да наруши и другите. Трябва да им се каже, че е харам единствено и само многократно умножената лихва, а не всеки вид от нея, защото в Корана по смисъл се казва: **“Не изяждайте лихвата, многократно умножена.”**⁵⁹

(12) Чрез измисляне на долни клевети мюсюлманите трябва да бъдат отчуждени от учените. Някои от нашите шпиони ще ги представим за ислямски учени и ще ги ангажираме с мръсни дела. По такъв начин те ще се смесят с истинските учени и на всеки един от тях ще започне да се гледа с подозрение. Тези агенти задължително трябва да проникнат в Ел-Езхер, Истанбул, Наджаф и Кербала. Трябва да учреждаваме училища и колежи за отчуждаване на мюсюлманите от техните учени. В тези училища ще превъзпитаваме децата на гърците и арменците, за да израснат като ислямски врагове. А на децата на мюсюлманите ще им втълпим, че предците им били невежи. За да отчуждим децата от халифа, учените и държавниците, ще ги учим на техните грешки и ще им втълпим идеята, че те са заети със собствени удоволствия, че халифът прекарва своето време с наложници, че злоупотребява със средствата на народа и не се подчинява на Пророка в нито един аспект.

---

⁵⁹ Сӯра Ал-и Имрāн:130

Когато се дава заем не се определя дата за неговото погасяване. Ако се определи – става лихва. Да се споразумее за връщане на същото количество след определено време е лихва според ханефитския мезхеб. Ако се споразумее за връщане на по-голямо количество също е лихва. Да се иска и един динар в повече е голям грях. Но при продажби, в които стоката се предава веднага, но сумата се плаща по-късно, трябва да се определи време за погасяване. Ако длъжникът не може да се изплати в уреченото време и се стигне до увеличаване на срока и сумата, която следва да се плати, се получава лихва, наречена **мудā’аф**. В знамението от Коран-и керим, цитирано по-горе, става въпрос за тази лихва в търговията.

(13) За да разпространим клеветата, че ислямът има лошо отношение към жените, ще цитираме знамението: **“Мъжете са доминиращи над жените”**⁶⁰ и хадїса: **“Жените са зло.”**⁶¹

---

⁶⁰ Сӯра Нисā:34

⁶¹ В хадїс-и шерїф се казва: **“Жена, която следва исляма, е една от благословиите на Рая. А жена, която следва своите чувства и не се подчинява на исляма, е зло.”** За бедна жена, която няма мъж, се грижи баща ѝ, независимо дали е неомъжена или овдовяла. Ако той не изпълнява това свое задължение, следва да влезе в затвора. Ако няма баща или има, но е беден, нейната издръжка се поема от близките ѝ роднини (махрем). Ако не разполага и с такива, държавата следва да ѝ дава пари за издръжка. Жената-мюсюлманка никога не би имала нужда да работи и печели. Ислямската религия е натоварила мъжа с цялата ѝ издръжка. В замяна на това тежко задължение, мъжът можеше да получи цялото наследство, но Аллāху теāлā и в този аспект ѝ оказа леснина и ѝ заповяда да вземе половината от това, което наследяват нейните братя. Мъжът няма право да кара своята съпруга да работи в или извън дома. Но ако тя има желание и мъжът ѝ позволи, с условие да бъде покрита и да няма мъже на работното ѝ място, може (джāиз е) да положи труд, но приходите ѝ стават нейна лична собственост. Никой няма право да ѝ ги отнема насила, същото се отнася за нейния дял от наследството или средствата, които са ѝ дадени като мехр. В допълнение към това тя не би могла да бъде заставена да ги харчи за себе си, за своите деца или за разходите на дома. За нейния съпруг е фарз (задължение) да осигурява всички тези нужди. В комунистическите страни жените, както и мъжете, са били карани да работят като животни в най-тежки условия на труд, само за да могат да се нахранят. В християнските страни, които биват наричани свободни, и в някои арабски държави, които твърдят, че са ислямски, жените работят като мъже в заводи, ниви и търговски обекти, под предлог, че “животът е общ за мъжете и жените”. Както често се появяват статии в ежедневниците, повечето от тях съжالياват, че се омъжили, и съдилищата са пълни с бракоразводни дела. Словата, изречени от благословената уста на Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” са три вида: “Първият вид включват изказвания, при които и словата, и техните значения са дошли от Аллāху теāлā. Те се наричат **āйети** (знамения), а всички те събрани на едно място се наричат **Корāн-и керїм**. Словото със значение: **“Каквато и добрина да ви настигне, тя е пожелана и изпратена от Аллāху теāлā. Всяко зло е пожелано от вашия нефс. Онзи, Който създава и изпраща всичко, е Аллāху теāлā”** е 78. знамение на сӯра Нисā. Вторият вид включва слова, чиито думи принадлежат на Пророка ни, докато техните значения са от Аллāху теāлā. Те се наричат **хадїс-и кудсїи**. Словото: **“Приемете вашия нефс за враг, защото той е Мой враг!”** е хадїс-и кудсї. Тази вражда се изразява в неподчинение на неговите повели. Третият вид са тези изказвания, чиито думи и смисъл принадлежат на Пророка ни, и се наричат **хадїс-и шерїфи**. Словото: **“Жена, която следва исляма, е една от благословиите на Рая. Жена, която следва своя нефс, е зло”** е хадїс-и шерїф. Хазрети Мухїиддїн Арабї е разяснил този хадїс-и шерїф в първия том на своята книга **“Мусāмерāt”**. Английският шпионин крие първата част на хадїса

(14) Мръсотията е в резултат от липсата на вода. Ето защо трябва да възпираме увеличението на доставките на вода.

В книгата, подготвена от Министерството на колониите, са изредени нещата, които следва да бъдат изпълнени за унищожаване на исляма. Шпионите тайно я разпространяват. В книгата са препоръчани следните действия за елиминиране на силните страни на мюсюлманите:

(1) Ще предизвикате шовинистични чувства, като расизъм и национализъм, сред мюсюлманите и ще фокусирате вниманието им към успехите, които са постигнали преди идването на исляма. Ще възвърнете периода на фараоните в Египет, огнепоклонничеството в Иран, вавилонския период в Ирак, ерата на Атила и Чингис [т.е. тяхната тирания] в Османската държава. [Книгата съдържа обширна информация по този въпрос.]

(2) Следните пороци трябва да бъдат разпространени, тайно или явно: алкохол, хазарт, блудство и свинско месо [и споровете между спортните клубове]. При това християните, евреите, огнепоклонниците и другите немюсюлмани, живеещи в мюсюлманските страни, трябва да бъдат използвани максимално, и тези от тях, които работят за тази кауза, трябва да получават високи заплати от Министерството на колониите. За целта трябва да увеличим броя на политическите партии и спортните клубове. Ще всеем вражда между партиите и клубовете. Те ще се борят едни с други и няма да намерят време за четене на книги по религия и изучаване на исляма. Онези, които попаднат в нашия капан, ще ги накараме да публикуват ежедневници и списания. Ще поддържаме техните вестници и списания с много пари и интереси. Онези, които сме подкупили, ще ги представяме като спасители и герои. Ще петним религиозните управници. Ще унищожим семействата, които стоят в основата на религиозното възпитание. Ще разпространим голи изображения на млади момичета и момчета, прикривайки това зад имена като “спорт” и “борба”, и с това ще въвличем новото поколение в блудство, хомосексуализъм и полов разврат. Когато се изкорени ислямския морал, ще е лесно да се унищожи и исляма. Ще строим много джамии, но в тях, вместо ходжи, ще назначим мисионери и безмезхебници. Ще вкараме в джамиите музикални инструменти и песни, наричайки това “ислямска музика”. Ще използваме джамиите като капани. Нашите агенти ще идентифицират държавните служители и офицери, които са религиозни и имат забулени жени, и ще ги отдалечат от длъжност. Религиозните младежи няма да постъпват в

и пише само последната. Ако жените в целия свят бяха узнали за стойността, комфорта, спокойствието, свободата и правото за развод, които ислямът им предоставя, биха приели исляма веднага и заработили за неговото всемирно разпространение. Но колко жалко е, че не могат да осъзнаят тези истини. Нека Аллаху теалля отреди на цялото човечество възможността да изучи по правилен начин сияйния път на исляма.

университети, а онези, които са приети, ще бъдат възпрепятствани при получаване на диплома. Секретарят стриктно ме предупреди да пазя тези знания в тайна и да не ги казвам на Мухаммед от Неджд. Тези мои спомени ги написах и предадох на едно съдилище, като завещах да не ги отварят преди да са изтекли 50 години. [Трябва да се знае добре, че джамия не е онази сграда, която има купол и минаре. Джамия е сграда, в която ежедневно се изпълнява групов петкратен намāз. Позволено е да се дава наставление на джемаата (хората, дошли в джамията) преди или след намāз. Т.е. да се чете или разяснява книга на ехли суннитски учен от някой ехли суннитски мюсюлманин. Приказките на безмезхебниците, английските шпиони и мисионерите не се наричат наставления, а изнасяне на речи или конференции. В джамиите не е позволено да се изнасят речи или организират конференции, както и да се слушат такива. Всички слова на ехли суннитските учени са разяснения на Корāн-и керīm и хадīs-и шерйфите.]

(3) Ще внушим, че джихādът е бил временен фарз, чието време е изтекло.

(4) Ще изкореним от сърцата на шиитите представата, че неверниците са мръсни. Ще кажем, че в Корана се казва по смисъл: **“Както храната на дарените с Писанието е разрешена (халял) за вас, така и вашата храна е разрешена за тях.”**⁶²; че Пророкът е имал жена еврейка на име Сафийе и жена християнка на име Мāрийе; и че жените на Пророка не биха могли да бъдат мръсни.⁶³

(5) Трябва да вгълпите на мюсюлманите убеждението, че Пророкът под “ислям” е имал предвид “каквато и да е религия”, т.е. тя би могла да е юдаизъм или християнство, т.е. не е визирал само исляма. Когато поискат доказателство от вас, ще кажете: “Коранът определя за мюсюлмани всички последователи на която и да е религия. Например, пророкът Йўсуф е казал: **“Убий ме като мюсюлманин”**⁶⁴, пророците Ибрāхїм и Исма’їл

---

⁶² Сўра Мāиде:5

⁶³ Хазрети Сафийе, която англичаните наричат еврейка, е приела исляма. Що се отнася до Мāрийе от Египет, тя не е била от благословените съпруги на Расўлюллах, а наложница. Тя също е приела исляма. Когато починала, нейният погребален намāз е бил извършен от халифа Омер “радияллāху анх”. Според убеждението на ехли суннет една християнка би могла да бъде и наложница, и жена. Противно на шиитското убеждение, не самите неверници, а техните убеждения – които са вид неверие – са мръсни.

⁶⁴ Да се повярва в знанията за вяра, донесени от някой пророк на Аллāху теālй, се нарича ймāн (вяра). Информацията, в която трябва да се повярва, се дели на две части: (1) Знания, в които трябва само да се повярва; (2) Знания, в които трябва да се вярва и да се практикуват. Знанията в първата категория са основите на вярата и се състоят от шест принципа. Всички пророци са предали същите основи на вярата. Днес всички евреи, християни, учени, държавници и командири от цял свят – на които се възхищават ислямските врагове, наричайки

рекли: **“О, Господи наш! Стори ни мюсюлмани за Теб и създай мюсюлманска общност за Теб от нашето потомство”**⁶⁵, а пророкът Йа’күб е казал на синовете си: **“Умрете единствено като мюсюлмани.”**⁶⁶

(6) Повтаряйте често: че не е харам да се строят църкви; че Пророкът и неговите халифи не ги рушали, а уважавали; че в Корана се казва: **“Ако Аллах не отпъждаше една част от хората с друга, щяха да бъдат разрушени и манастири, и църкви, и синагоги, и джамиите, където името на Аллах се споменава много”**⁶⁷; че ислямът уважава храмовете, че не ги руши и възпира онези, които го правят.

(7) Ще накарате мюсюлманите да се съмняват в хадїсите **“Изкарайте юдеите от Арабския полуостров”** и **“Две религии не биха могли да съществуват на Арабския полуостров”**, като кажете: “Ако тези два хадїса бяха верни, Пророкът нямаше да вземе една юдейка и една християнка за жени, нито пък щеше да се споразумее с християните от Наджран.”⁶⁸

(8) Ще се опитате да възпрете мюсюлманите от правене на поклонения и ще ги усъмните в тяхната полза, като им кажете: “Аллах не се нуждае от

ги “развити”, и се стараят да ги следват – вярват в отвъдния живот, т.е. във възкресението след смъртта, в Рая и Ада. Тези невежи по отношение на религия хора, които наричат себе си съвременни и се опитват да заприличат на изброените хора, не би ли следвало да вярват като тях? От друга страна, религиите (шериятите) на пророците, т.е. заповедите и забраните в техните религии, не са били едни и същи. Да се повярва и следва една религия (пратена от Аллах) се нарича ислям. Тъй като техните религии (шерияти, т.е. заповеди и забрани) не били едни и същи, ислямът във времето на всеки пророк е бил различен. Всеки пророк, който е попадал в категорията расул, е донасял нов ислям, при което ислямът от времето на предишния бивал отменен. Ислямът, донесен от последния пророк Мухаммед “алейхисселам”, ще остане в сила до края на света. В 19. и 85. айет на сүра Ал-и Имрән, Аллāху теālя заповядва евреите и християните да се откажат от техните предишни видове ислям. Той съобщава, че тези, които не следват Мухаммед “алейхисселам”, няма да влязат в Рая и ще горят за вечно в Ада. Пророците Ибрāхїм, Исма’їл, Йўсуф и Йа’күб “алейхимисселам” са пожелали исляма, който е бил валиден в тяхно време. Тези видове ислям и да се ходи на църква не са валидни в днешно време. По този въпрос е дадена подборно информация в разяснението на Зеркāнї **“Мевāхїб”**, което е поместено в края на арабската ни книга **“Ел-енвār”**. Мухаммед Зеркāнї Мāликї, който е бил от мудеррисите (професорите) в медресето Джāми’ул-езхер, е починал през 1122 [1710] г.

⁶⁵ Сүра Бакара:128

⁶⁶ Сүра Бакара:132

⁶⁷ Сүра Хадж:40

⁶⁸ Моля, погледнете бележката под линия с номер 63 от предишната страница.

ибāдетите на хората.”⁶⁹ Ще ги възпирате от поклонения като ходене на хадж и изпълняване на групов намāз, които ги събират заедно. По същия начин ще се опитате да попречите на строителството на джамии, тюрбета и медресета, и на възстановяването на Кяабе.

(9) Ще усъмните (шиитите) относно правилото, че една пета от военната придобивка [хумус] следва да се даде на учените и ще обясните, че това няма нищо общо с търговската печалба. След това ще добавите: “Хумус се дава на Пророка или халифа, а не на учените, защото те купуват с него къщи, дворци, животни и овощни градини. Поради това не е допустимо да се дава на тях хумус.”

(10) Ще вкарате бид’ати (ереси) в тяхната вяра и ще наименувате исляма като изостаналост и религия на терора. Ще кажете, че мюсюлманските страни са изостанали и че понасят сътресения, с което ще накърните тяхната привързаност към исляма. [Въпреки това мюсюлманите са основали най-голямата и цивилизована държава на света. Колкото повече се отдалечили от религията, толкова повече се смалила и тя.]

(11) Много важно! Ще отчуждите децата от техните бащи, с което ще ги лишите от родителско възпитание; тях ще ги възпитае ние. Следователно, когато децата бъдат отчуждени от бащите си, ще бъдат обречени на отчуждение и от вярата, религията и ислямските учени.

(12) Ще провокирате жените да се разбулят. Като причина за това ще изтъкнете (излъжете), че: “Забулването не е истинска заповед на исляма: това е традиция, която е започнала във времето на абасидите. Заради това по-рано хората са виждали съпругите на Пророка и жените се включвали във всички социални дейности.” След като разбулите жените, ще изкушите младежите към тях и ще предизвикате разврат. Това е много ефективен метод за унищожаване на исляма! Първо за това начинание ще използвате жените-немюсюлманки. С течение на времето жените-мюсюлманки ще деградираат от само себе си и ще последват техния пример.⁷⁰

---

⁶⁹ Поклоненията се извършват, защото са повели на Аллāху теāлā. Да, Той не се нуждае от поклоненията на Своите раби, но те се нуждаят от тях. Тези хора (християни), от една страна, на тъпци ходят на църква, а, от друга страна, пречат на мюсюлманите да отиват на джамии.

⁷⁰ Преди да бъде низпослано знамението, повеляващо забулването, жените не покривали телата си. Те идвали при Пророка, задавали въпроси и научавали от него това, което не знаели. Когато Расūлюллах е отивал у дома на някой сподвижник, жените също идвали, сядали, слушали и се учили. Когато били низпослани āйетите на сūra Ахзāб (3 години след Преселението) и сūra Нūr (5 години след Преселението), както се предава в “Бейдāвī” и частта за тефсīр на “Бухārī”, за жените е било забранено да говорят и сядат заедно с чужди мъже. От този момент нататък Пророкът ни е заповядал на жените да се учат от благословените му съпруги. Неверниците подвеждат мюсюлманите, като не

казват, че знаменията за хиджāб са дошли по-късно и че жените са започнали да се забулват след тях.

Умму Селеме “радияллāху анхā”, благословената съпруга на Расūлюллах, разказва: “Меймūне “радияллāху анхā”, една от другите благословени жена на Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”, и аз бяхме при него, когато Умми Мектūм “радияллāху анх” помоли за разрешение и влезе при нас. Когато Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” го видя, ни каза: **“Отидете зад завесата!”** Ние попитахме: “Нима той не е сляп? Няма да ни види!”, а той отвърна: **“И вие ли сте слепи? Не го ли виждате?”**, т.е. искаше да каже: “Той може да е сляп, но вие не сте!” Този хадīs-и шерїф е бил предаден от имām Ахмед, Тирмизї и Ебū Дāвуд “рахиме-хумуллāху теāля”. Съгласно този хадīs-и шерїф както за мъжа е харām да гледа чужда жена, така и за жената е харām да гледа чужд мъж. Нашите мезхеб имāми, предавайки и други хадīsи на тези теми, са казали, че за жените е харām да гледат аврета на чужди мъже. Това е лесно за изпълнение. Подобни лесни заповеди и забрани се наричат **рухсат**. За жените е мекрūх да гледат лицата и косите на мъжете. Изпълнението на това е трудно. Подобни трудни неща се наричат **азїмет**. Частта от мъжкото тяло, която за жените е харām да гледат, е от пъпа до коленете. Както се вижда езвāдж-и тāхират [съпругите на Расūлюллах] “радияллāху теāля анхунне” и Есхāб-и кирām “радияллāху анхум” винаги се придържали към азїметите и се въздържали от вършене на рухсати. Зъндъците, които се опитват да унищожат исляма отвътре, изтъкват незабулването на жените преди низпосланието на хиджāб āйетите и казват: “Жените не са покривали своите тела във времето на Пророка. Днес жените се забулват като плашила: нещо, което е отсъствало тогава. Хазрети Āише не е покривала своята глава. Днешното забулване е измислено от тесногръдите учени по ислямско право (фикх).” Хадīs-и шерїфите, написани по-горе, разкриват по ясен начин, че тези твърдения са лъжи и клевети. Четирите правилни мезхеба, които обясняват заповедите и забраните на Аллāху теāля, съобщават по различен начин аврета на мъжете, т.е. местата, които е забранено да се гледат и показват на други. За всеки човек е фарз да покрива онези части от своето тяло, които са аврет според неговия мезхеб. Да се гледа аврета на хората е харām. Следният хадīs-и шерїф е записан в книгата **“Еши’ат-ул-леме’āt”**: **“Мъжете да не гледат аврета на мъжете и жените да не гледат аврета на жените.”** В ханефитския мезхеб авретът на мъжа за другите мъже и на жената за другите жени е от пъпа до коленете. А аврет зоната на жената за чужди мъже е цялото ѝ тяло, с изключение на лицето и ръцете. Косата също е аврет. Харām е да се гледа нейния аврет дори да не се усеща страст.

“Ако видите жена, отвърнете лице от нея! Не е грях да се види неочаквано, но е грях да се погледне за втори път.”

“О, Али! Не отваряй бедрото си! Не гледай ничие бедро, било то на труп или жив човек!”

“Нека Аллах прокълне тези, които си отварят аврет частите и тези, които поглеждат аврет частите на други хора.”

“Човек, който имитира една общност, ще се превърне в един от тях.” Т.е. човек, който имитира нравите, делата или облеклата на ислямските врагове, ще

(13) Използвайте всяка възможност, за да сложите край на груповия намāз, например като клеветите имāmите в джамиите, като ги наричате грешници и разкривате техни грешки, и сеете раздор и омраза между тях и джемаата.

(14) Ще кажете, че всички тюрбета следва да бъдат съборени, под претекст, че са бид’ати и не са съществували във времето на Пророка. В допълнение към това ще възпирате мюсюлманите от посещение на

се превърне в един от тях. Тези, които следват обичаите на неверниците (модата), и наричат харāmите “красиви изкуства”, а вършещите ги “хора на изкуството”, трябва да вземат поука от този хадīs-и шерїф.

В книгата “**Кимйā-и се’адет**” пише: “Както е харām за жените и момичетата да излизат на улицата с непокрити коси, глави, ръце и крака, така е харām и да излизат с тесни, тънки, украсени и напарфюмирани дрехи. Техните майки, бащи, съпрузи и братя, които им дават позволение, одобряват или харесват това, ще поделят техните грехове и мъчения.” Т.е. ще горят заедно в Джехеннема (Ада). Ако се разкаят, ще бъдат опростени и няма да бъдат наказани. Аллāху теāлй обича онези, които се разкайват.

Човек, който твърди, че е мюсюлманин, трябва да знае дали делата му съответстват на исляма или не. Ако не знае, трябва да научи, като пита суннитски учен или чете от неговите книги. Ако делото му не съответства на исляма, не би могъл да се опази от попадане в грях или неверие. Трябва ежедневно да прави истинско тевбе (разкаяние). Когато се изпълни тевбе, грехът или неверието, причинени от дадено дело, несъмнено ще бъдат опростени. Но ако не изпълни, ще търпи мъчение, т.е. наказание и в земния живот, и в Ада. Тези мъчения са посочени в различните части на книгата ни.

Частите от мъжкото и женското тяло, които те трябва да покриват по време на и извън намāз се наричат **аврет**. Да се показват тези части, както и да се гледат хора, които не са ги покрили, е харām. Ако човек каже, че в исляма няма аврет части, става кяфир. Някои части на тялото са аврет с единомушие, т.е. и в четирите мезхеба. Ако човек каже, че е халял (позволено) да се гледа аврета на другите или да се показва аврета на други хора, или ако не отдава значение на това, т.е. не се страхува, че ще бъде наказан за това, също става кяфир. Това важи и когато жените не покриват своя аврет или четат мевлид и пеят песни в присъствие на мъже. Според ханбелитския мезхеб частта от мъжкото тяло между коленете и срамната гънка не е аврет.

Онзи, който казва, че е мюсюлманин, трябва да изучи условията на вярата и исляма, фарзовете и харāmите, които са съобщени с иджмā (единомушие) и в четирите мезхеба, и да им отдаде значение. Незнанието не е оправдание, а се равнява на отричане. Всички части на женското тяло, без ръцете и лицето, са аврет в четирите мезхеба. Да се откриват онези части на тялото, за които няма единомушие, че са аврет, без да се отдава значение, не е неверие, т.е. човек не става кяфир, но според следвания от него мезхеб ще е извършил голям грях. Това се отнася и за откриването на частта между коляното и срамната зона от мъжкото тяло. Фарз е да се научи онова, което не се знае, да се извърши моментално тевбе и да се покрие аврет зоната.

гробовете на Пророка, халифите и праведните мюсюлмани, като сеете съмнения в сърцата им относно тях. Ще кажете: “Пророкът е бил погребан до майка си, а Ебӯ Бекр и Омер – в гробището Бакй’. Не се знае къде е гробът на Осмāн. Главата на Хусейн е била погребана в Ханнāне, но не е известно къде е тялото му. Гробовете в Кязъмийе принадлежат на двамата халифи. Това не са гробовете на Кязъм и Джевād от потомството на Пророка. Що се отнася до гроба в Тус, той принадлежи на Хāрун, а не на Ръзā от Ехл-и бейт. Гробовете в Самарра принадлежат на абасидите. Те не са на Хādй, Аскерй и Мехдй от Ехл-и бейт. Фарз е да се рушат тюрбетата и куполите в мюсюлманските страни и да се изравни със земята гробището Бакй’.”

(15) Хората трябва да се усъмнят във факта, че сеййидите са потомци на Пророка. Несеййидите ще бъдат сторени да носят черни и зелени чалми, с което сеййидите ще се смесят с другите хора. Така хората ще изпаднат в недоумение и ще загубят доверие в тях. Ще изкарате чалмите от главите на учените и сеййидите, за да престанат хората да следят родословното дърво на сеййидите, а учените да загубят уважение.

(16) Ще кажете, че е фарз да се рушат местата за траур на шиитите, защото са бид’ати и отклонения от правилния път. Ще кажете, че не са съществували във времето на Пророка и халифите. Трябва да възпрепятствате посещенията на тези места, да намалите вāйзите (проповедниците) и да обложите с данъци тях и собствениците на места за траур.

(17) Едно от нещата, посочени в английската книга бе: “Изтъквайки като причина любовта към свободата, ще кажете на всички мюсюлмани: “Всеки е свободен да прави каквото си иска. Не е фарз да се изпълнява емр-и ма’рӯф и нехй-и анил мункер, и да се преподават правилата на исляма.” [Въпреки това да се изучава и преподава исляма е фарз. Това е първото задължение на мюсюлманите.] В допълнение към това ще им втълпите убеждението, че: “Християните спазват своята религия, а юдеите тяхната си религия. Никой не може да проникне в сърцето на друг човек. Емр-и ма’рӯф и нехй-и анил мункер са задълженията на халифа (а не на другите).”

(18) За да се възпре растежа на броя на мюсюлманите, ражданията трябва да бъдат ограничени и да се забрани многоженството. Трябва да бъдат измислени пречки за брака. Например да се каже, че арабите не биха могли да се оженят за иранци, иранците за араби или турците за араби.

(19) Дейностите по разпространение на исляма и неговото преподаване на немюсюлманите трябва да бъдат категорично прекратени. Ще се разпространи идеята, че ислямът е религия само за арабите и като доказателство ще се изтъкне, че в Корана се казва: **“Това е зикр за теб и твоя народ.”**

(20) Дейностите на благотелителните организации следва да бъдат ограничени и да преминат под държавен монопол. С това хората ще бъдат доведени до състояние да не могат да строят джамии, медресета или подобни на тях неща.

(21) Ще будите съмнение по отношение на автентичността на Корана в съзнанието на мюсюлманите. Ще публикувате манипулирани преводи, които съдържат допълнения или пропуски, и ще кажете: “Коранът е изопачен. Неговите копия не са еднакви. Знамение, което съществува в едното, го няма в другото.” Ще изкарате знаменията, които са обидни за евреите, християните и всички други немюсюлмани, и тези айети, които повеляват да се прави джихад и изпълнява емр-и ма’рүф и нехй-и анил мункер.⁷¹ Ще преведете Корана на други езици, например на турски, персийски и индийски, и ще предотвратите неговото четене на арабски извън арабските страни. По същия начин ще предотвратите арабското изпълнение на езана, намаза и молитвите.

Мюсюлманите трябва да бъдат усъмнени и в хадисите. Преводите, критиките и манипулациите, планирани за Корана, трябва да бъдат приложени върху хадисите.

Прочитайки тази книга, озаглавена “Как бихме могли да унищожим исляма”, открих, че е наистина перфектна. Тя беше несравнимо ръководство за моите бъдещи мисии. Когато върнах книгата на секретаря и разкрих своето доволство, каза: “Може да си сигурен, че не си сам в тази област. Имаме много хора, които вършат същата работа като теб. Досега нашето Министерство назначи на тази мисия пет хиляди души, но обмисля да увеличи техния брой до сто хиляди. Когато тази цифра бъде достигната, ще поемем под контрол всички мюсюлмани и ще завладеем всички ислямски страни.”

---

⁷¹ Англичаните не са постигнали успех в това свое начинание, защото Аллāху теāля пази Корāн-и керйм от изопачение; за разлика от него, Той не е обещал, че ще опази Евангелието и затова са били написани измислени Евангелия, които претърпели промени с времето. Първата манипулация е била извършена от евреин, който се е представял за назарянин на име Паулус (Пол). През всяко столетие били правени нови промени. Особено големи са били манипулациите, извършени от 318 свещеници в Никея през 325 г. по заповед на Константин, първия ромейски император в Истанбул. През 931 [1524] г. германският свещеник Мартин Лутер е основал протестантската секта. Християните, които се подчинявали на папата в Рим, били назовани католици. Кланетата във Вартоломеевата нощ и Шотландия, и зверствата в инквизиционните съдилища са записани в християнските книги по история. Константинополският патриарх Михаил Керуларий през 446 [1054] г. се е отделил от папата и основал Православната църква. Сирийският монофизитизъм е бил основан от Яков, който починал през 571 г.; Сирийската маронитска секта – от Маро през 405 г.; и Свидетелите на Йехова – от Чарлз Ръсел през 1872 г.

После каза: “Да ти дам добра новина! Нашето Министерство се нуждае от най-много един век, за да реализира тази програма. Дори да не доживеем онези дни, децата ни несъмнено ще ги видят. Колко е красива поговорката: “Ядох онова, което другите посяли, така че и аз сея за другите.” Когато англичаните направят това, целият християнски свят ще се зарадва и ще сме ги спасили от дванадесет вековната трагедия.”

Секретарят продължи както следва: “Кръстоносните походи, продължили с векове, не са донесли никаква полза. Не бихме могли да кажем, че и монголците [армиите на Чингис] са направили кой знае какво за изкореняване на исляма, защото действията им били спонтанни и несистематизирани. Те са извършвали военни експедиции и явно разкривали своята вражда, заради което много бързо се изморили. Но сегашните ни ценни управници се опитват да разрушат исляма с помощта на много хитър план и дългосрочно търпение. Ще трябва да използваме и военна сила, но това ще го направим най-накрая, т.е. след като сме обезсилили исляма напълно и докарали до състояние, от което да не може да се възстанови никога и да подеме борба с нас.”

Заклучителните думи на секретаря бяха: “Нашите големци в Истанбул били много мъдри и интелигентни, защото изпълнили същия план като нашия. Какво са направили? Проникнали сред мохамеданите и открили медресета за децата им. Построили църкви. Успели по много добър начин да популяризират сред тях алкохола, хазарта, греховете, развалата [и ги разделили на футболни клубове]. Постарали се да родят съмнения в съзнанието на младите мюсюлмани; да предизвикат противоречия и спорове между тях и властта; да разпространят навред анархията и безредието; да покварят управниците, началниците и държавниците, като напълнили къщите им с християнски жени. И ние с дейности от този род ще слоим техните сили, ще подкопаем тяхната привързаност към религията и ще развалим техния морал. Ще разстроим тяхното единство. После ще започнем внезапна война и ще изкореним исляма.”⁷²

---

⁷² Англичаните са приложили плана по унищожение на исляма, състоящ се от двадесет и една точки, върху двете големи ислямски държави – Индийската и Османската държава. В Индия основали еретични ислямски групировки, като вахабиите, кадияниите, теблйг джемā’ат и джемā’ат-и ислямийе. След това британската армия успяла с лекота да превземе Индия и унищожи голямата ислямска държава. Затворили ислямските учени в тъмници и ги обрекли на смърт. Затворили и султана, а двамата му синове ги разкъсали на парчета. Безценните вещи и отбрани съкровища, пазени с векове, били ограбени и изпратени с кораби в Лондон. Откраднали скъпоценните камъни – като диаманти, смарагди и рубини – по стените на тюрбето Тадж-махал, което индийският султан Шāх Джихāн е построил през 1041[1631] г. над гроба на своята жена Ерджуменд Бейгум в Агра, и измазали местата им с кал, която разкрива британската диващина пред целия свят. Все още харчат тези

Първа част СЕДМА ГЛАВА

След като се насладих на първата тайна, зачаках нетърпеливо да узная втората. Сетне секретарят ми обясни и втората тайна, както беше обещал. Втората се състоеше от план от петдесет страници – подготвен за

откраднати съкровища за унищожаване на исляма. Както е казал един поет: “Ако угнетителите си служат с жестокост, то угнетените си имат Аллах.” Справедливостта на Аллах се прояви и англичаните намериха заслуженото през Втората световна война. Страхувайки се, че германците ще окупира Англия, богатите, духовниците, държавниците, министрите и още десетки хиляди врагове на исляма се качиха на кораби и потеглиха за Америка, но магнитните мини, изхвърлени от “Граф фон Шпее” и два подобни военни кораба, потопиха техните кораби и се удавиха в Атлантическия океан. След войната, по решение на центъра за човешки права към Обединените нации в Ню Йорк, се оттеглиха от своите колонии по цял свят. Загубиха повечето си източници на доход, които Министерството на колониите беше експлоатирано в продължение на векове. Останаха заклещени в Британските острови. Започнаха да купуват своята храна и други неща от първа необходимост с купони. Чух лично от началника на турския генерален щаб Сәлих Омуртак паша – по време на едно угощение през 1948 г. – да казва: “Въпреки че бях официален гост в Лондон, винаги ставах от масата без да съм се наял. В Италия, връщайки се обратно, успях да се наям с много макарони.” Тогава седях точно срещу пашата. Неговите думи още отекват в ушите ми.

Сенәуллах Дехлевй “рахметулләх алейх”, разяснявайки 82. знамение на сӯра Мәиде, казва: “Мухйиссунне Хюсеин Бегавй казва, че не всички християни са политеисти, защото ширк означава да се приписва божествено качество на някое създание и да се изпълнява поклонение на него. Политеистите (мушриците), подобно на евреите, са яростни врагове на исляма. Те убиват мюсюлманите, опустошават техните държави и рушат джамиите им. Изгарят копията на Коран-и керим.” Имам Раббани “рахметуллахи алейх” в трето писмо на третия том казва: “Човек, който се покланя на друго същество освен Аллах, се нарича мушрик (съдружаващ, политеист, многобожник). Човек, който не следва религията на някой пророк, се нарича мушрик.” Днес християните в целия свят отричат Мухаммед “алейхисселям” и затова са неверници. Повечето от тях са политеисти, защото казват, че Иса “алейхисселям” е бог или един от тримата богове. Някои от тях, които вярват, че Исус е раб на Аллах и Негов пророк, са ехл-и китаб (хора на Писанието). Всички те проявяват вражда към исляма и мюсюлманите. Техните атаки биват контролирани от англичаните.

През 1412 [1992] г. научихме, че християните са измислили десет въпроса и ги разпространили из всички мюсюлмански страни. Учените в Бангладеш са подготвили отговори за тези въпроси и изложили християнските свещеници. Хакикат Китабеви в Истанбул отпечатва тези отговори, носещи името “Ел-Еказиб-ул-джедиде-тул-Християнийе”, заедно с книгата “Ес-сират-ул-мустаким” и ги разпространява по цял свят.

високопоставени англичани в Министерството – за унищожаване на исляма в рамките на един век. Тези планове бяха обобщени в 14 точки и пазени в строга тайна, за да не преминат в ръцете на мюсюлманите. Тези точки бяха както следва:

(1) Трябва да утвърдим стабилен съюз за взаимопомощ с руския цар, за да нахлуе в Бухара, Таджикистан, Армения, Хорасан и околността. Трябва да се споразумеем с Русия, за да нахлуе в съседните ѝ турски територии.

(2) Трябва да установим сътрудничество с Франция и Русия за разрушаване на ислямския свят както отвътре, така и отвън.

(3) Трябва да посеем много пламенни противоречия и неразбирателство между турското и иранското правителство, и да подсилим националистическите и расистки чувства в двете страни. Освен това всички съседни мюсюлмански племена, народи и държави трябва да бъдат вкарани във вражда. Всички секти в исляма, включително и изчезналите, трябва да бъдат възстановени, поддържани и вкарани във вражда една с друга.

(4) Някои територии на мюсюлманските страни трябва да предадем в ръцете на немюсюлманите. Например Медина на юдеите; Александрия на християните; Имара на звездопоклонниците; Керманшах на нусайритите, които обожествяват Али; Мосул на йезидитите (язидити); Персийския залив на индусите; Триполи на дурзитите; Карс на арменците и алевиите; и Маскат на хариджитите. След това трябва да ги подкрепим с пари, оръжия и знания, за да се превърнат в тръни в тялото на исляма. Техните територии трябва да бъдат разширявани, докато ислямът загине.

(5) Трябва да планираме разделението на Османската държава и Иран на малки държави, които да са винаги в конфликт една с друга. Пример за това е днешна Индия. Има една теория, която гласи: “Разделяй и ще доминираш над тях” и “Разделяй и ще си ги унищожил”.

(6) Трябва да фалшифицираме същността на исляма чрез вмъкване на изопачени религии и секти в него. Ще трябва да изработим деликатен план да може тези религии, които ще измислим, да са съвместими с чувствата и стремежите на хората в конкретната държава. Трябва да измислим четири религии в шиитските държави: 1- Религия, която да обожествява хазрети Хюсеин; 2- Религия, която да обожествява Джа’фер Садък; 3- Религия, която да обожествява Мехдї; 4- Религия, която да обожествява Али Ръзā. Първата е подходяща за Кербала, втората за Исфахан, третата за Самара, четвъртата за Хорасан. В същото време трябва да превърнем четирите сунитски мезхеба в четири самостоятелни религии. След като направим това, ще сформираме нова ислямска секта в Неджд и ще провокираме кървави конфликти между всички тези групи. Трябва да унищожим книгите на четирите мезхеба, за да може всяка група да се смята за единствената мюсюлманска, и да приема другите за неверници, които следва да бъдат избити.

(7) Семената на злото и развалата ще бъдат разпръснати сред мюсюлманите посредством блудството, хомосексуализма, алкохола и хазарта. Немюсюлманите, живеещи в съответните страни, ще бъдат използвани за тази цел. От тях ще сформираме огромна армия от хора за осъществяване на плана.

(8) Трябва да положим огромни усилия за подготвяне на порочни лидери и жестоки командири в мюсюлманските страни, да ги докараме до върха на властта и да доведем нещата до приемане на закони, които да забраняват да се следва исляма. Трябва да ги използваме и докараме до такова състояние, в което да се подчинят на всяка заповед на Министерството. Чрез тях ще наложим своите желания над мюсюлманите и мюсюлманските държави със силата на закона. Трябва да установим ред, в който подчинението на исляма да се счита за престъпление, а извършването на поклонения за изостаналост. Трябва да подведем мюсюлманите да избират техните лидери измежду немюсюлманите, доколкото е възможно това. За да реализираме това, е нужно да преобразим наши шпиони като мюсюлмани и ислямски учени, и да ги доведем до високи позиции, за да изпълнят нашата воля.⁷³

(9) Постарайте се да предотвратите изучаването на арабски език, доколкото е възможно. Популяризирайте езици, различни от арабския, като персийски, кюрдски и пуцу. Ще трябва да възкресите чуждите езици в арабските страни и да популяризирате местни диалекти, за да унищожите красноречивия арабски език, който е езикът на Корāн-и керīm и Сунната!

(10) Около държавниците ще поставим наши хора, които ще трябва да превърнем в техни съветници, за да изпълнят волята на Министерството. Най-лесният начин за това е търговията с роби: най-напред трябва да обучим шпиони, които да изпратим, определяйки ги за роби и наложници. После трябва да ги продадем на хора, които са близки с мюсюлманските държавници, например на техните деца, жени или уважавани от тях хора. Тези роби, след като сме ги продали, постепенно ще се сближат с държавниците. Ставайки техни майки и гувернантки, ще започнат да опасват мюсюлманските управители като гривна, която опасва човешка китка.

(11) Трябва да разширим кръга на мисионерството, така че то да проникне във всички социални класи и професии, особено в такива, които са свързани с медицина, инженерство, счетоводство и други. Трябва да открием центрове за пропаганда – под имена като църкви, библиотеки и

---

⁷³ Англичаните са успели в това свое начинание; докарали на власт масони, като Мустафā Решид паша, Али паша, Фуād паша и Тал’ат паша, и дегенерати с еврейски и арменски произход. Абдуллах Джевдет, Мӯсā Кязъм, Зий Гьокалп и Абдух са били от масоните, които англичаните превърнали в авторитети в религията.

благодетелни институции – в ислямските страни и да ги разпространим из четирите им краища. Трябва да раздадем милиони безплатни християнски книги. Трябва да публикуваме християнската история и законите на държавите, наред с ислямската история. Трябва да прикрием нашите шпиони като монаси и монахини, и да ги вкараме в църквите и манастирите. Трябва да ги използваме като лидери за християнските движения. Тези хора, в същото време, ще ни информират за всички дела и мисли на мюсюлманите. Трябва да въведем армия от християни, които под имена като “професори”, “учени” и “изследователи” да нарушат и осквернят ислямската история. Те ще изучат всичко за мюсюлманите и тяхната религия, и после ще заличат всички техни книги и ислямски знания.

(12) Трябва да объркаме умовете на мюсюлманските младежи – момчета и момичета – и да пробудим съмнения и колебания в тях относно исляма. Трябва изцяло да покварим техния нрав чрез училища, книги, списания [спортни клубове, филми и телевизионни предавания] и наши хора, обучени да вършат това. Трябва да основем тайни общества, за да подготвим еврейските, християнските и другите немюсюлмански младежи и да ги използваме като примамки за улавяне на мюсюлманската младеж.

(13) Трябва да провокираме граждански войни и въстания. Мюсюлманите винаги трябва да се борят – както едни с други, така и с немюсюлманите – за да отслабнат и да не могат да се развият. Трябва да бъде унищожена тяхната умствена и финансова сила. Младежите и активните сред тях трябва да изчезнат. Мирът и спокойствието трябва да отстъпят пред анархията.

(14) Тяхната икономика трябва да бъде срината; източниците на доходи и земеделските им земи – унищожени; напоителните канали и тръбопроводи – заличени; реките – пресушени. Хората трябва да намразят да изпълняват намāз и полагат труд. Мързелът трябва да се разпространи широко и да се открият места за развличане на мързеливци. Наркотиците и алкохолът трябва да се популяризират.

[Точките, цитирани горе, са обяснени много добре с карти, изображения и графики. С помощта на тези неща успели да разрушат огромната Османска държава. Управлението на държавите, които основали по-късно, ги предали в ръцете на масони от Шотландската ложа. А те, от своя страна, приели тези четиринадесет точки – подготвени от Министерството на колониите – за свои конституции и днес продължават да нападат исляма по същия начин.]

Благодарих на секретаря, че ми даде копие от този великолепен документ.

След едномесечен престой в Лондон, получих заповед да отида в Ирак и да се видя с Мухаммед от Неджд. Когато тръгнах, секретарят рече: “Никога не бъди небрежен към Мухаммед от Неджд! От докладите, които

шпионите ни пратиха досега, се разбира, че Мухаммед от Неджд е един много удобен за реализиране на целите ни глупак.

Бъди откровен с него! Нашите шпиони поговорили с него открито в Исфахан и е приел нашите искания с едно условие – да бъде подкрепен с достатъчно материални средства и оръжия, за да може да се защити срещу държавниците и учените, които несъмнено ще го нападнат след като обяви своите идеи и възгледи; и да бъде основан за него бейлик в родината му, дори да е малък по площ. Министерството е приело тези условия.”

Щях да полетя от радост, когато научих за тази новина. Помолих секретаря да ми каже как следва да действам по този въпрос. Рече ми:

“Министерството е разработило деликатен план, който Мухаммед от Неджд трябва да изпълни:

(1) Ще каже, че всички мюсюлмани са неверници, че е халял да се убиват, да се присвоява тяхната собственост, да се напада тяхната чест, да се заробват техните мъже, да се използват техните жени като наложници и да се продават на робските пазари.

(2) Ако е възможно, ще каже, че Кяабе е идол и трябва да бъде разрушен.⁷⁴ С цел да заличи поклонението хадж ще трябва да подтикне племената да нападнат, разграбват и убиват хаджиите.

(3) Ще се опита да отвикне мюсюлманите от подчинение спрямо халифа и ще ги провокира към бунт, и за целта ще организира армия. Ще се възползва от всяка възможност, за да разпространи убеждението, че следва да се води борба с първенците на Хиджаз и да се намали тяхното влияние.

(4) Ще каже, че тюрбетата и куполите в Мекка, Медина и другите ислямски страни са идоли и места за ширк (съдружаване с Аллах), и трябва да бъдат разрушени. Ще направи всичко възможно, за да охули пророка Мухаммед, неговите халифи и всички мезхеб имами.

(5) Ще стори всичко възможно да подбужда въстания, жестокости и анархии в мюсюлманските страни.

(6) Ще се опита да публикува изопачен Коран с допълнения и извадки, какъвто е случаят с хадисите.⁷⁵

---

⁷⁴ Статуи или икони, пред които се прави поклон и се иска всичко от тях, се наричат идоли. Мюсюлманите не правят поклон на Кяабе. Те правят поклон на Аллāху теāлā, обръщайки се към Кяабе. Във всеки намāз, след като извършат поклон към Кяабе, прочитат сūra Фāтиха, където по смисъл се казва: **“Хвала на Аллах – Господа на световите! Само на Теб служим и само от Теб искаме.”**

⁷⁵ Тежка клевета е да се твърди, че има допълнения и извадки в хадис-и шерифите, които фигурират в известните и достоверни книги (сборници). Човек, който е изучил начина, по който хилядите учени по хадис са ги събирали, никога не би изрекъл подобни отблъскващи лъжи, нито пък би повярвал на клевети от този род.

След като осветли тези шест точки, секретарят добави: “Нека не те плаши тази грандиозна програма, защото целта е да посеем семената на унищожението на исляма. Ще дойдат поколения, които ще доведат делото до успех. Английското правителство е превърнало в свой навик да търпи и да върви стъпка по стъпка. Нима пророкът Мухаммед, който изпълни великата и главозамайваща ислямска революция, не беше само един човек? Нашият Мухаммед от Неджд също ни обеща да изпълни тази революция, подобно на своя Пророк.”

Няколко дни по-късно помолих за разрешение министъра и секретаря и се сбогувах с моите семейство и приятели. Потеглих за Басра. Когато напусках дома, малкият ми син рече: “Татко, върни се бързо!” Очите ми се насълзиха. Не успях да скрия своята скръб от съпругата си. След изморително пътуване пристигнах в Басра нощно време. Отидох в дома на Абдурръзā и го събудих. Той много се зарадва като ме видя. Оказа ми гостоприемство и прекарах нощта там. На следващата сутрин ми каза: “Мухаммед от Неджд се отби при мен и остави това писмо за теб, след което си замина.” Отворих писмото. Написал е, че се връща в своята родина Неджд и е дал адрес. Веднага потеглих за там. След изключително трудно пътуване пристигнах в Неджд. Намерих Мухаммед от Неджд в дома му, но видях, че беше отслабнал много. Не му казах нищо, но после научих, че се е оженил.

Решихме си измежду нас, че той ще каже на другите хора, че аз съм негов роб и съм се върнал от едно място, където ме е бил изпратил. После той ме представи за такъв.

Останах с Мухаммед от Неджд в продължение на две години. Подготвихме програма по обявяване на неговия призив. В крайна сметка аз му дадох кураж да започне с него през 1143 [1730] г. по Хиджра. Той, след като успя да събере поддръжници, започна да зове хората в своето близко обкръжение с потайни думи, но после, от ден на ден, разшири своя призив. Сложих охрана край него да го пази от враговете му. Дадох им имот и пари, колкото искат. Всеки път, когато враговете на Мухаммед от Неджд искаха да го заатакуват, давах кураж на охраната и ги подкрепях морално. Когато призивът се разрастна, броят на противниците му се увеличи. Понякога – когато го атакуваха активно – правеше опит да се откаже от своя призив, но никога не го оставях сам и му давах кураж с думи като: “О, Мухаммед! Пророкът страдаше от по-големи преследвания. Знаеш, че това е пътят на честта. Ти – подобно на всички революционери – също трябва да понесеш известни затруднения!”

Имаше вероятност да бъдат нападнати във всеки един миг и затова наех шпиони за отбрана срещу противниците му. Всеки път, когато враговете пожелаеха да му навредят, успявах да ги неутрализирам, защото шпионите ми докладваха за всичко предварително. Веднъж, след като бях информиран, че враговете искат да го убият, веднага взех необходимите

предпазни мерки, за да ги възпра. Когато хората научиха, че враговете на Мухаммед кроят подобни намерение, започнаха да ги мразят. Така неприятелите паднаха в капана, който бяха подготвили.

Мухаммед от Неджд ми обеща, че ще изпълни всички шест точки на плана и добави: “Засега бих могъл да ги осъществя само частично.” Той беше прав, защото в онова време не беше възможно да извърши всички тях.

Той намираше за много трудно изпълнимо да се разруши Кяабе. Освен това се отказа от идеята да обяснява, че Кяабе е идол. Той се отказа да публикува и изопачен Коран; в това отношение най го беше страх от шерифите в Мекка и правителството в Истанбул. Каза ми: “Ако разкрием тези неща ще бъдем заатакувани от силна армия.” Приех неговото извинение, защото имаше право. Условиата не бяха благоприятни.

Няколко години по-късно Министерството на колониите беше успяло да привлече на наша страна Мухаммед бин Су’уд, управителя на Дер’ийе. Те изпратиха вестносец при мен, за да ме информират за събитието и ми възложиха задачата да установя взаимна обич и сътрудничество между двамата. За да спечелим сърцата и доверието на мюсюлманите, използвахме нашия Мухаммед от Неджд за религиозни цели, а Мухаммед бин Су’уд за политически. Историята е доказала, че държави, които се опират на религия, са просъществували за по-дълго, били по-влиятелни и внушителни.

Ето по този начин непрекъснато набирахме сила. Превърнахме град Дер’ийе в наша столица. Основахме нова религия на име **ВАХАБИЗЪМ**, която да бъде наша религия. Министерството тайно подкрепяше и подсилваше новото вахабитско правителство. Новото управление купи единадесетима британски офицери (наричайки ги роби), владеещи перфектен арабски език и изкуството да водят пустинна война. Подготвихме нашите планове в сътрудничество с тези служители. И двамата, Мухаммед Неджд и Мухаммед бин Су’уд, следваха нашия път. Когато не получехме специална заповед от Министерството, решенията ги вземахме ние.

Всички се оженихме за моми от местните племена. Предаността на мюсюлманките към техните съпрузи ни хареса премного. Засега всичко върви наред.

Внимание: Човек, който е прочел внимателно тази книга, би разбрал, че най-големите врагове на исляма са англичаните и би узнал много добре, че вахабитската секта, която напада мюсюлманите в целия свят, е основана и подкрепена от англичаните. Учените, разумните и съвестните англичани също мразят тази долна вражда на сънародниците си.

Чуваме, че еретиците (безмезхебниците) във всички страни полагат усилия за разпространяване на вахабизма (уахабизма). Появяват се хора,

които дори твърдят, че признанията на Хамфър са измислени истории, написани от други хора, но не могат да аргументират своите твърдения. Големият ислямски учен Хабйб Алевй бин Ахмед Хаддād е проучил същинското лице на вахабитите, прочитайки техните книги, и в “**Мисбāх-ул-енām**” е отговорил с доказателства на долните писания на Мухаммед бин Абдулвеххāб (себепродал се на англичаните), които е подготвил заедно с Хамфър. Тази книга е била написана през 1216 [1801] г. През 1416 [1995] г. е отпечатана от Хакйкат Китāбеви и изпратена във всички ислямски страни. Англичаните, без значение колко усилия полагат за унищожаване на ехли суннет (които са истинските мюсюлмани), няма да успеят, а ще погинат самите те. Защото Аллāху теāля в 81. знамение на сӯра Исрā благовестява мюсюлманите, че ще се появят еретици, но ще претърпят поражение пред хората по правилния път.

Втора част

ИСЛЯМСКАТА ВРАЖДА НА АНГЛИЧАНИТЕ

Онези, които са прочели признанията на английския шпионин (разкрити в първата част на тази книга), ще имат представа за мислите на англичаните относно мюсюлманите в целия свят. По-надолу ще дадем информация за начина, по който са били изпълнени заповедите на Министерството на колониите върху мюсюлманите по света и за тяхната мисионерска дейност.

Англичаните са високомерни и арогантни хора. Колкото ценят себе си и своята страна, толкова омаловажават другите хора и държави.

Според тях хората се делят в три групи: В първата група са англичаните, които са най-съвършените хора, създадени от Аллах. Във втората група са белокожите европейци и американци. Приемат, че хората в тази група също биха били достойни за уважение. В третата група са хора, които не попадат в първите две категории. Тях ги приемат за полухора, полуживотни. Освен, че не са достойни за възхищение, те не заслужават да имат свобода, независимост и държава. Те са създадени, за да бъдат управлявани от англичаните.

Тъй като гледали с това око на местното население в колониите, англичаните не са живели сред тях. Във всички колонии имали клубове, казина, ресторанти, бани и дори магазини, които били само за англичани. Местните хора не можели да влизат в тях.

Френският писател Марсел Паньол, който е известен със своите пътувания до Индия в началото на ХХ век, е написал следните неща в “**Бележки по пътуването до Индия**”:

“Бях се уговорил с един индийски учен – който беше станал известен в Европа и дори получил професорска титла от някои университети – за среща в един английски клуб в Индия. Когато индиецът е дошъл,

англичаните не го пуснали вътре, въпреки че беше известен. Едва след като разбрах за случая, настоях да го пуснат и така успяхме да се видим с индиеца в този клуб.”

Англичаните се отнасяли с другите хора така, както човек не би се отнесъл с животно.

Най-голямата им колония е била Индия, където извършили садистични жестокости. В град Амритсар [през 1919 г.] група индуиси, събрани за религиозен обред, не оказали полагаемото уважение на една британска мисионерка, която обикаляла със своя велосипед. Тя се е оплакала на английския генерал Дайър, който наредил на войниците да открият незабавен огън по хората, които извършвали обред в един храм. За десет минути били избити 700 души и повече от 1000 били повалени на земята ранени. Генералът не се задоволил с това и принудил хората да ходят на четири крака (като животни) в продължение на три дни. След подадена жалба в Лондон, правителството е наредило разследване.

Когато инспекторът дошъл в Индия и запитал генерала защо е наредил да се открие огън по беззащитни хора, Дайър отвърнал:

- Тук командвам аз. Аз вземам военните решения и заповядах това, защото така сметнах за необходимо.

- Защо сте заповядали хората да пълзят с лица надолу по земята?

- Някои индианци пълзят с лица надолу пред своите богове. Искях да ги науча, че една англичанка е свещена като индуистки бог и трябва да пълзят пред нея, а не да я обиждат.

- Хората имат нужда да излизат навън и да пазаруват.

- Ако бяха човешки същества нямаше да пълзят по улиците с лица надолу. Техните къщи са една до друга и покривите им са плоски. Щяха да ходят по покривите като хора.

Тези изявления били публикувани в британската преса и обявили генерала за герой. [Дайър, Реджиналд Едуард Хари е бил роден през 1281 [1864] г. и починал през 1346 [1927] г. в Англия. В световната история е познат като “Известния английски генерал, потушил бунтовете срещу британските жестокости в Амритсар, превръщайки града в езеро от кръв на 13.04.1919 г.” Когато започнали да се организират масови демонстрации срещу англичаните в цяла Индия, бил освободен от длъжност и пенсиониран. Въпреки това английската Камара на лордовете похвалила делата на Дайър и решила да го подпомогне финансово. Това поведение ясно показва с какво око гледат английските лордове и контове на другите народи.]

Англичаните са прилагали различна административна система в своите колонии с бяло население от европейски произход и в тези, където гражданите били чернокожи или местни. Тези в първата група били привилегирани; някои от тях дори имали частична автономия, а втората е стенела от жестокости. Колониите в първата група били наричани

доминиони. Имали вътрешно самоуправление, но били зависими от Англия във външната си политика. Примери за такива колонии са Канада, Австралия, Нова Зеландия и т.н.

Колониите били управлявани от две министерства – Министерството на колониите и Министерството на Индия. Начело на първото министерство е стоял министърът на английските колонии. Той е имал двама съветници и четирима помощници. Единият от съветниците е бил от Камарата на общините. Другият съветник и помощниците му били постоянни. Те не се променяли при промяна във властта. Първият помощник е отговарял за Канада, Австралия и някои острови; вторият за южна Африка; третият за източна и западна Африка; а последният за Индия.

Британската империя, основаваща се върху ислямската вражда, деспотизма, измамата и подлостта, е била наименувана от самите англичани като “Държавата, над която слънцето не залязва никога”. Страни като Канада, Южна Африка, Нова Зеландия, Фиджи, островите в Тихия океан, Папуа, Тонга, Австралия, британски Белуджистан, Бирма, Аден, Сомалия, Борнео, Бруней, Саравак, Индия, Пакистан, Бангладеш, Малайзия, Индонезия, Хонг-Конг, част от Китай, Кипър, Малта, Египет през 1300 [1882] г., Судан, Нигер, Нигерия, Кения, Уганда, Зимбабве, Замбия, Малави, Бахама, Гренада, Гвиана, Ботсвана, Гамбия, Гана, Сиера Леоне, Танзания и Сингапур попаднали под британска власт. Тези страни загубили своите религии, езици, обичаи и традиции, а ресурсите и богатствата им били експлоатирани.

След нашествията през XIX век завладели приблизително една четвърт от земната повърхност и повече от една четвърт от световното население.

Индия е била най-значимата британска колония. 300 милионното население на страната и нейните неизчерпаеми природни богатства довели англичаните до световна хегемония. Само през Първата световна война Англия е използвала 1,5 млн. от нейното население като войници и един милиард рупии като паричен ресурс. Повечето от тях ги използвала за унищожаване на Османската държава. В мирно време Индия е давала живот на изумителната индустрия на Англия и е поддържала нейната икономика и финанси. Има две причини, поради които Индия е била много по-важна от другите колонии. На първо място, Индия е била страна, където ислямът – който англичаните приемали като най-голяма пречка за експлоатиране на света – е бил широко разпространен и мюсюлманите доминирали над нея. На второ място са природните богатства на Индия.

За да запазят Индия под своя доминация, англичаните нападнали всички мюсюлмански страни, които се намирили около пътя за Индия; посяли семената на анархията и развалата; превърнали братята във врагове един на друг и когато поели властта на тези държави, транспортирали всичките им природни и национални богатства в собствената си страна.

Щателно следели събитията в Османската държава и чрез различни политически интриги вкарвали османлиите във война с Русия и ги довеждали до състояние да не могат да окажат каквато и да е помощ на Индия, а после – разединявали и превземали. Това е била основната черта на коварната английска политика.

Първите европейци, стъпили на индийска територия, били португалците. Дошли в пристанищния град Калкута в крайбрежния район на Малабар през 904 [1498] г. и се ангажирали с търговия, поемайки под контрол индийския стокообмен. После дошли холандците и отнели търговията от ръцете на португалците, а французите от холандците, но се сблъскали с англичаните.

Както е написано в книгата **“Ес-севрет-ул-Хиндиййе”** (което означава “Индийската революция”) на алляме Мухаммед Фадл-и Хак Хайрāбāдй, един от големите ислямски учени в Индия, и в нейното разяснение **“Ел-йевāкйт-ул-михриййе”**, англичаните получили разрешение от Екбер Шах за откриване на търговски центрове в Калкута през 1008 [1600] г.

Екбер Шах е бил еретик, който е приемал всички религии за равнопоставени. Свикал е учени от различни религии и се опитал да учреди универсална религия, която да е смес от всички съществуващи досега. Официално я обявил – наименувайки я “божествена” – през 990 [1582] г. От тогава до смъртта му уважението към ислямските улеми е намаляло прогресивно в цяла Индия, особено в двореца, а хората, които приели религията на Екбер Шах, започнали да се ценят високо. Ето в едно такова време англичаните проникнали в Индия. Във времето на Шах Āлем Мухаммед Бехāдър Шах I купили земи около Калкута⁷⁶ и докарали войски за тяхна охрана. След като излекували султан Феррūх Сър Шах през 1126 [1714] г. получили разрешение за купуване на земи из цяла Индия. От монетите заличили имената на мюсюлманските индийски владетели. През 1253 [1837] г. на власт се възкачил Бехāдър Шах II, който не е успял да издържи на английския гнет и, окуражен от армията и народа, подел голямо въстание през 1274 [1857] г. Съумял да отпечата пари и да изпълни хутбе на свое име, но англичаните реагирали изключително яростно и жестоко. Когато нахлули в Делхи, разграбили къщите и магазините. Избили всички мюсюлмани, независимо дали са млади, стари, мъже, жени или деца. Хората не смогнали да намерят дори питейна вода.

[ДОПЪЛНЕНИЕ: От Āдем “алейхисселām” досега, винаги и навсякъде, лошите хора са нападали добрите. Аллāху теālй създава всичко с причини и наказва лошите хора с други такива. Наказва угнетителите и в земния (и в отвъдния) живот. Добрите хора, редом с лошите, също изтърпяват мъчения, но те, както и умрелите във войни и катастрофи, стават шехйди. На добрите и невинните мюсюлмани, които изтърпяват трудности на този

---

⁷⁶ Шах Āлем бин Алемгйр I е починал през 1124 [1712] г.

свят, ще бъдат дадени множество благословии в отвъдния живот. Човек, за да може да се сдобие с блага в отвъдното, трябва да е мюсюлманин. Така е написано в книгите по религия. Такива книги се намират в изобилие във всички части на света. Човек, който е прочел тези книги и не е повярвал в тях, се нарича неверник. Човек, който не е чувал за исляма, не става неверник. Ако каже **“Ля иляхе илляллях, Мухаммедун расулюллах”**, когато чуе за него, и повярва в неговия смисъл, става мюсюлманин. Тези слова носят следния смисъл: **“Съществува един Аллах, Който е сътворил всичко. Мухаммед “алеихисселям” е Негов Пророк.”** Човек, когато стане мюсюлманин, започва да следва Неговия последен Пророк. На много места неверници и угнетители са избивали невинни мюсюлмани, жени и деца. Убитите мюсюлмани стават шехиди и умирайки не усещат болка от причинените им мъчения. Радват се премного, виждайки дженнетските благословии, с които ще бъдат дарени в гроба. Шехидите не усещат никаква болка, когато умират. Радват се изключително много и се сдобиват с дженнетски блага. В хадис-и шериф се казва: **“Гробът на мюсюлманите е градина от дженнетските градини.”**]

Бахт хан, който е бил един от командирите на Бахадър (Бехадър) Шах II, убедил султана да се оттегли заедно с армията. Друг командир на име Мирзѧ Иляхй Бахш пък искал да се хареса на англичаните и подвел Бахадър Шах с думите: “Ако се отделите от армията и предадете на англичаните, бихте могли да докажете невинността си”. Така Бахадър Шах е напуснал основната част на отстъпващата си армия и се е подслонил в тюрбето на Хумѧюн Шах, отстоящо на 10 км. от Кал’а-и Муалля, намиращо се в рамките на Делхи.

Предател на име Реджеб Али е докладвал това на прословутия свещеник Хъдсън, общоизвестен със своята аморалност и некадърност, и служещ като разузнавателен офицер в английската армия. Този човек, на свой ред, е съобщил ситуацията на Уилсън, командира на войската, и поискал помощ за арестуване на владетеля. Когато Уилсън е отговорил, че няма никакви наемници, Хъдсън му предложил да извърши тази работа с няколко човека и казал, че трябва да представи гаранция на султана – че той и семейството му ще бъдат в сигурност – за да се предаде. В първия момент Уилсън е отказал това предложение, но след известно време се съгласил. При това Хъдсън е отишъл до тюрбето на Хумѧюн Шах с деветдесетима мъже и уверил султана, че той, синовете и съпругата му ще бъдат в безопасност. Бахадър Шах се е подвел от обещанието на този свещеник и се предал. След това Хъдсън се опитал да залови двамата синове на султана и неговия внук, но тъй като имали голяма охрана, не успял да ги арестува. За целта е взел гаранция от генерал Уилсън, че ще бъдат в безопасност ако се предадат. Изпращайки различни вестonosци до двамата синове на шаха и неговия внук, предателят Хъдсън ги уверил, че няма да им навреди. Тези хора също били съблазнени от лъжите на

свещеника и се предали. Хъдсън, веднага след като ги арестувал, ползвайки се с присъщата за англичаните измама, ги оковал във вериги.

По пътя за Делхи Хъдсън е наредил да съблекат двамата синове и внука на султана, оковани във вериги. След това ги убил мъченически, като ги застрелял в гърдите и изпил от кръвта им. След това повелил да окачат телата на младите шехйди на вратата на крепостта, за да изплаши хората. На следващия ден занесъл главите на британския командир Хенри Бърнард, сготвил супа от месата им и я сервирал на шаха и жена му. Гладната двойка веднага започнала да яде, но не успели да сдъвчат месото, въпреки че не знаели от какво е. Повърнали и оставили купичките на земята. Подлият Хъдсън продумал: “Защо не ядохте? Това е превъзходна супа; сготвена е от плътта на вашите деца.”

Бахадър Шах II е бил детрониран през 1275 [1858] г. и подложен на съд за причиняване на бунт и убийство на европейци. На 29. март бил осъден на доживотен затвор и заточен в Индокитай [Рангун]. През ноември 1279 [1862] г. последният султан на Моголската ислямска империя починал в тъмница, далеч от своята родина. А алляме Фадл-и Хак е бил убит мъченически от англичаните в една тъмница на Андаманските острови през 1278 [1861] г.

По време на Османско-руската война от 1293 [1877] г. англичаните обявили Индия за зависима от Англия държава. Чрез вкарване на Османската империя в тази война, Мидхат паша, регистриран член на Шотландската масонска ложа, е нанесъл най-големия си удар на исляма. Убийството на султан Абдул’азиз Хан се оказало в полза на англичаните.

Англичаните успели да назначат свои хора на високи постове в Османската империя. Тези държавници били османци само по име, но англичани в своите мисли и разсъждения. Един от най-изтъкнатите сред тях бил Мустафа Решид паша, който още на шестия ден след като станал везир за последен път, поздравил англичаните за голямото мюсюлманско клане в Делхи, Индия, на 28.10.1857 г. По-рано англичаните поискали разрешение от османците за използване на египетския път за преминаване на британските войски, които идвали от Англия да потушат въстанието на мюсюлманите срещу английската жестокост. Позволенията е било дадено посредством масоните.

Англичаните – освен че не открили нови училища в Индия – закрили всички съществуващи медресета и начални училища, които стояли в основата и били най-характерната черта на ислямската религия; избили мъченически всички учени и религиозни водачи, които биха могли да предволят народа – убили дори учениците им. Тук смятаме за целесъобразно да предадем една действителна история, която наш приятел ни разказа след пътуването си до Индия и Пакистан през 1391 [1971] г.:

“След като посетих благословените гробове на имам Раббані и другите евлии в град Сирхинд, отидох до град Панипют, а оттам до Делхи.

Извършихме петъчен намāз в най-голямата джамия на Пāнипют. Имāмът ни покани у тях и ни нагости. По пътя видях една огромна врата, заключена с дебела верига за пръстените. От надписа разбрах, че това е било начално училище. Попитах имāма защо е заключено, а той отговори: “То е затворено от 1367 [1947] г. насам. Англичаните провокирали индуистите срещу мюсюлманите и те ги избили, мъже и жени, деца и старци; оттогава насам това училище е затворено. Тази верига и този ключ ни напомнят за английската жестокост. Ние сме имигранти, които дойдохме тук и се заселихме.”

Англичаните са унищожили всички ислямски учени, книги и училища – практика, която приложили във всички мюсюлмански страни. С това си деяние извели напълно невежи по отношение на исляма млади поколения. Макоули, известният английски лорд, веднага след пристигането си в Калкута през 1834 г. забранил всякакви арабски и персийски публикации и спрял отпечатването на тези, които били в процес на печат. Това негово деяние е спечелило голяма подкрепа от страна на англичаните. Те усърдно извършили това потисничество в държавите, в които преди властвали мюсюлманите, особено в Бенгалия.

Англичаните, от една страна, затворили ислямските медресети в Индия, а от друга открили 165 колежа, осем от тях девически. На учениците, които получавали образование тук, им били промивани мозъците и превръщани във врагове на своите религии и деди. Две трети от британската армия, която е извършвала жестокости и зверства в Индия, била съставена от местни хора, които били с обработено съзнание, враждебно настроени към собствения си народ, християнизирани или наети срещу заплащане.

Законите, които били приети през 1249 [1833] г., станали причина за разширяване на мисионерските дейности и укрепване на протестантската организация в Индия. Преди да разпространят мисионерството и установят пълен контрол над Индия, англичаните се престорили, че зачитат вярата на мюсюлманите; с оръдейни залпове им оказвали уважение в празничните им дни и подпомагали възстановяването на джамии и месджиди. Англичаните дори били приемани на длъжност във фондациите, свързани с джамиите, теккетата, тюрбетата и медресетата. Със заповеди от Англия през 1833 и 1838 г. тези дейности на англичаните били забранени. Както ясно разкриват и самите факти, английската политика по заличаване на исляма се е основавала на следния принцип: първо подмамвали мюсюлманите, като във всички ислямски страни оставяли впечатлението, че обичат мюсюлманите и служат на исляма; след като постигнали това, започвали да унищожават, постепенно и коварно, основите на исляма, книгите, училищата и учените. Тази двулична политика е нанасяла най-голямата вреда на мюсюлманите и е унищожавала исляма из основи. По-късно англичаните започвали да полагат усилия по налагане на английския език като официален и извеждане на ново християнизирано местно

поколение. За целта разкривали училища под пълен мисионерски контрол. Дори британският премиер Палмерстън и много други английски лордове са казвали: “Бог е предал Индия в ръцете на англичаните, за да може индийският народ да се радва на благословиите на християнството.”

Лорд Макоули е положил много усилия за извеждане на народ, който да има индийска кръв и цвят, но английски наклонности, мисли, убеждения, морал и разсъждения. Тази му дейност се е радвала на голяма подкрепа. Ето защо в училищата, открити от мисионерите, се отдавало голямо значение на английския език, на литературата и на християнството. Научните знания (като математика, физика, химия и др.) били тотално игнорирани. Така се появили християнизирани поколения, които не знаели нищо освен английски език и литература. След това, въпросните хора били използвани като служители.

Мюсюлманин, който изоставя своята религия, става вероотстъпник. Такива хора, наред с местните християнизирани младежи, нямали право на наследство от своите родители. Същото се отнасяло и за индуистите, които приемали за неверници онези, които напуснали тяхната религия. За да предотвратят това, мисионерите приели закон, който за пръв път влязъл в сила в Бенгал през 1832 г., и след това в цяла Индия през 1850 г., като така дали възможност на християнизираните местни вероотстъпници и неверници да получат дял от наследството на родителите. Поради тази причина, индуистите нарекли английските училища в Индия “**Сатанински регистри**”. [В Индия и Османската държава официалните бюра и институции били наричани дефтер (регистър).] Френският писател Марсел Паньол е посетил Индия през 1344 [1925] г. и публикувал книга, в която написал така: “Калкута, най-важният град на Индия, тъне в такава мизерия, че бедните покрайнини на Париж и Лондон изобщо не биха могли да дадат някаква представа за нея. Хората и животните живеят заедно в колиби. Децата плачат, а болните ридаят. До тях се виждат хора, които са окаяни от употреба на алкохол и наркотици, и лежат на земята като трупове. Когато човек се загледа в тези изключително гладни, мизерни, слаби и безсилни хора, не би могъл да не си зададе следния въпрос: “Какво изобщо биха могли да работят те?”

Какъв ли дял от печалбата получават тълпите, които се втурнали на работа към фабриките? Нуждите, затрудненията, заразните болести, алкохолът и наркотиците унищожават слабото и беззащитно население. Никъде по света неханието към човешкия живот не би могло да е толкова безочливо. Тук никоя работа не се приема за тежка и нездравословна. За тях (англичаните) не е проблем, че работникът би могъл да умре – още на другия ден нов ще го замени. Единственото притеснение на англичаните е как да увеличат темповете на производство и да спечелят повече.”

Уилям Дженингс Брайън, бивш външен министър на САЩ, е потвърдил с доказателства, че английското правителство е по-тиранично от руското, и

в края на книгата си **“Английската хегемония в Индия”** е написал така: “Англичаните, които твърдят, че даряват благополучие и щастие на индийския народ, са вкарали в гроба милиони индийци. Тази нация (англичаните), която навсякъде се хвали, че е изградила съдилища и дисциплинарни сили, е ограбила Индия до костния ѝ мозък чрез политически грабежи. Думата “грабеж” би могла да прозвучи пресилена, но няма друга по-подходяща от нея, която да опише това зверство.

Съвестта на английския народ, който твърди, че следва християнството, не желае да чуе стона на окованите във вериги индийски мюсюлмани.”

Мистър Ходбърг Кьомптън разкрива следното в своята книга **“Животът на индиеца”**: “Индиецът е измъчван от господаря си (англичанин), но продължава да му работи и служи, докато загуби всичко и умре.” Това са част от писанията, чрез които съвестни християни разкриват зверствата на англичаните.

Състоянията на индийските мюсюлмански работници, които били карани да работят в другите английски колонии, били още по-тежки. През 1834 г. английските индустриалци започнали да ползват индийски работници вместо местните африканци. Хиляди мюсюлмани били транспортирани от Индия до колониите в южна Африка. Тези работници, наричани кули, били в по-окаяно състояние от робите. Били обвързани с договор на име “договорена работа”. Чрез него кулите бивали обвързани с петгодишен контракт. В този период били лишени от правото да напускат работа и да се женят. Трябвало е да се трудят ден и нощ под ударите на камшика. Освен това били облагани с данък от три британски златни монети годишно. (Тези факти били разкрити пред цял свят чрез публикациите на **“Labour in India”** и **“Post-Lecturer in the University of New-York”**.)

Прочутият Ганди е получил образование в Англия и се върнал в Индия. Бил син на християнизиран индиец. Баща му е бил главният свещеник на град Порбандар. През 1311 [1893] г. Ганди бил изпратен до южна Африка от една английска компания в Индия. Когато е станал свидетел на тежките условия, в които работели индийците и нехуманното поведение към тях, подел борба с англичаните. Макар че бил син на човек, възпитан и дори християнизиран от тях самите, не могъл да понесе английската жестокост. Това е станало първото нещо, с което е спечелил своята известност.

В основата на британската политика, която прилагали в целия ислямски свят, стояли три неща: “Разделяй, доминирай и унищожавай религията” и не се поколебали да изпълнят всичко, което е изисквала тази тактика.

Първото нещо, което реализирали в Индия, е да намерят хора, които да им слугуват. Дирижирайки тях, бавно и постепенно подпалили пожара на хаоса. Възползвали се от индуистите, които живеели под хегемонията на мюсюлманите. На индуистите, които живели под справедливото управление на мюсюлманите, им рекли: “Същинските собственици на Индия са индуистите. Мюсюлманите поднасят в жертва индуистките богове; трябва

да се приключи с тази практика.” Привлекли индуистите на своя страна и ги използвали като наемни войски; невежеството на индуистите се е съединило с английската ислямска вражда и жажда за пари, и се е стигнало до формиране на армия по заповед на кралица Елизабет. Посяли раздор между мюсюлманските управители и индуистките махараджи и подпалили войни. В това време успели да наемат на служба и слабоверните мюсюлманите.

Известният англичанин Сър Лорд Стрейчи, който на няколко пъти е служил като регент и бил член на Индийската организация, споделя следните неща относно неприязънта между мюсюлманите и индуистите: “Всичко, което се прави с цел доминация и всяване на раздор, е съвместимо с политиката на нашето правителство. Най-голямата подпора за нашата политика в Индия е съвместното съжителство на две общности, които са непримирими една към друга.” Подстрекавайки този антагонизъм, англичаните подкрепили индуистите непрестанно от 1164 [1750] до 1287 [1870] г. и извършили големи съвместни кланета над мюсюлмани.

Започвайки от 1858 г., мюсюлмано-индуистките конфликти продължили с нарастващ размах. Англичаните насъсквали индуистите срещу мюсюлманите и с удоволствие зяпали как индуистите нападат. През 1990 г. англичаните били онези, които провокирали сърбите да заатакуват босненските мюсюлмани. Докато по улиците е шуртяла кръвта на мюсюлманските деца и момичета, англичаните ги гледали с доволство и се смеели на глас. Нито една година в Индия не е преминала без кървави събития и безредици, причинени от англичаните, които се възползвали от факта, че мюсюлманите принасят в жертва крави, като тяхно религиозно задължение. Били избивани стотици и дори хиляди мюсюлмани. За да подпалят тази анархия, от една страна, разпространявали сред мюсюлманите убеждението, че принасянето в жертва на една крава е по-ценно от колене на седем овце, а, от друга страна, казвали на индуистите, че е голям севāб да спасят тези крави, които били техни богове. Това им зло е продължило и след оттеглянето им от Индия. Бихме желали да дадем пример за този факт, като предадем едно събитие от списанието “Иттиля’āt”, публикувано в Иран във времето на премиера Мосадък:

“По време на един курбан байрам двама братати мюсюлмани с чалми и джуббета си купили една крава, за да я принесат в жертва. Минавайки през улица на индуиси, един оттам се изпречил на пътя им и запитал какво целят да правят с нея. Когато мюсюлманите им рекли, че ще я принесат в жертва, индуистът се развикал: “Хора! Помогнете, ще пожертват нашия бог!”, а мюсюлманите извикали: “Мюсюлмани! Помогнете, отмъкват нашето животно за курбан!” Индуистите и мюсюлманите се насъбрали и започнали да се нападат с тояги и ножове. Стотици мюсюлмани били избити, но от тълпата забелязали, че двамата, които прекарвали кравата през улицата на индуистите, влезли в английското посолство. Това е показало, че

въпросното събитие е било провокирано от англичани. Писателят, който е предал това, добавил: “Знаем как сте превърнали в кошмар един празничен ден за мюсюлманите.” С провокации и жестокости от този вид се опитали да унищожат мюсюлманите.

По-късно, когато видели, че индуистите започват да се надигат срещу тях, се захванали този път да насъскват мюсюлманите срещу индуистите, след 1287 [1870] г.

В Индия се появили хора, които носели мюсюлмански имена, но изпитвали ненавист към ехл-и суннет. Казали, че в исляма няма заповед за джихад с меч, отрекли харамите и се опитали да изопачат вярата и исляма. Сър Сеййид Ахмед, Гулям Ахмед Кадийнй, Абдуллах Газневй, Исма’йл Дехлевй, Незйр Хюсеин Дехлевй, Съддък Хасан хан Пехупали, Решид Ахмед Канкухй, Вахид-уззаман Хайдар аббидй, Ешреф Али Теханевй и Мухаммед Исхак, внук на шах Абдул’азйз, били само част от тях. Подкрепяйки тези хора, англичаните изфабрикували нови секти и се опитали да вкарат мюсюлманите в тях.

Най-известното течение сред посочените е било кадиянизъмът, основано през 1296 [1879] г. Неговият инициатор Гулям Ахмед е казал, че не е фарз (заповед на исляма) да се прави джихад с оръжие и че джихадът, който е бил повелен, се изпълнява само с наставления. Английският шпионин Хамфър е втъпил същите идеи и на Мухаммед от Неджд.

Гулям Ахмед е бил еретик от исма’илитската секта, починал през 1326 [1908] г. Англичаните го наели срещу солидна сума пари. Най-напред заявил, че е муджедид, а после Мехдй. Сетне казал, че е пророк и обявил нова религия, и нарекъл повярвалите в себе си “моя общност”. Казал, че много от знаменията в Коран-и керйм предвещават неговото идване и че притежава повече чудеса от всички други пророци. Онези, които не повярвали в него, ги нарекъл безбожници. Неговите идеи намерили отзвук сред невежото население в Пенджаб и Бомбай. Днес кадиянизъмът продължава да се разпространява из Европа и Америка под името ахмедизъм.

Сунитските мюсюлмани, от друга страна, казали, че е фарз да се прави джихад с оръжие срещу неверниците и че е неверие (изкарва от исляма) да се служи на англичаните. Мюсюлманите, които наставлявали това, били жестоко наказвани, а повечето от тях дори избивани. Сунитските книги били събирани и унищожавани.

Ислямските учени, които не успели да откупят или склонят да им служат, ги изолирали от мюсюлманите, но не ги избили, за да не станат герои в очите на хората, а ги осъдили на доживотен затвор в тъмниците на Андаманските острови. Ислямските учени, които арестували във всички краища на Индия – под претекст, че са извършили сътрудничество с бунтовниците във времето на Голямата революция – ги изпратили в същите затвори. [Когато окупирали Истанбул след Първата световна

война, постъпили по същия начин и изпратили османските паши и учени на заточение в Малта.]

За да прикрият своя ислямски антагонизъм, англичаните издали фетви, че Индия не е дār-ул-харб, а дār-ул-ислям, и ги разпространили навсякъде.

Лицемерите, които лично обучили и нарекли ислямски учени, разпространили идеята, че османските султани не са халифи, че халифатът принадлежи на курайшите и че османските султани са го присвоили насила.

[Хадїсът: “Халифът следва да е от племето Курайш [от техните потомци]” означава “Ако има курайши [например сеййиди] сред претендентите, които заслужават да бъдат халифи и отговарят на необходимите изисквания, изберете тях (т.е. те имат предимство пред другите)!” Ако отсъства такъв, следва да се избере друг. Ако някой друг узурпира властта – при отсъствие или наличие на халиф – следва да се подчини на него. На земята би могъл да има само един халиф и всички мюсюлмани са длъжни да му се подчинят.]

За да унищожат исляма отвътре чрез изкореняване на ислямските науки, открили медресе и ислямски университет в Алигарх. В тези училища обучили духовници, непознаващи исляма и пълни с вражда към него, които със своята дейност нанесли колосална разруха. Подбраните сред тях ги изпращали в Англия и когато стигнали до състояние да служат за унищожаване на исляма отвътре, ги поставяли на държавни длъжности, за да управляват мюсюлманите. Такъв пример е Айюб Хан, който е бил направен пакистански президент след М. Джиннах.

Макар да изглежда като страна победителка във Втората световна война, Англия реално я загуби, защото Великобритания, “Страната, над която слънцето никога не залязва”, както самите англичани я наричат, се превърна в “Държава, над която слънцето рядко изгрява”. Загуби повечето си колонии и се превърна в оскубана кокошка.

Али Джина – когото назначили за президент на Пакистан – бил шиит и поддръжник на англичаните. Когато починал през 1367 [1948] г., масонът Айюб Хан заел позицията му с преврат. Мястото на този неверник било окупирано от Яхия Хан, който бил фанатизиран шиит, но и той – когато претърпял поражение във войната между Пакистан и Индия от 1392 [1972] г. и загубил източен Пакистан – бил хвърлен в затвора. След него правителството било оглавно от Зулфиляр Али Бхуто, английски шпионин, образован в Англия и екзекутиран през 1979 г. по заповед на опонентите му.

Зия-ул-Хак, който поел властта, след като свалил с преврат Зулфиляр Али Бхуто, проумял плановете на ислямските врагове по отношение на мюсюлманите и прозрял как се стараят да ги заличат. Ето защо отказал да реализира техните стремежи; положил усилия да издигне своята страна в науката, технологиите и изкуството. Знаейки много добре, че ислямът е

единствен източник на благоденствие и щастие за хората, семействата и обществото, пожелал да нагласи законите към него и да се допита до народа в това отношение. При проведения референдум хората масово изразили своята подкрепа.

Престъпниците, подготвени от англичаните, убили Зия-ул-Хак и цялото му семейство. Малко по-късно, Бенāзир, дъщерята на Алу Бхуто, е станала премиер и освободила всички затворници, които били лишени от свобода поради различни провинения срещу държавата, народа и исляма. Назначила ги е на високи административни позиции. В Пакистан започнали да се раждат смутове и конфликти, с които били задоволени копнежите на англичаните.

В много страни – след Първата и Втората световна война – хора, които изпълнявали плановете на англичаните и защитавали техните интереси, били докарани до високи позиции. Подобни държави имали свои национални химни, знамена и президенти, но никога не постигнали религиозна свобода.

Зад всички предателства, които се случили в турския и ислямски свят през последните три века, несъмнено стои Англия.

Англичаните разрушили Османската държава и на нейна територия основали двадесет и три големи и малки държави. Тяхната цел е била да възпрат мюсюлманите да градят силна и голяма държава.

Винаги провокирали войни между страните, наречени ислямски. Така например в Сирия довели на власт девет процентовото нусайритско население над сунитското мнозинство. През 1982 г. въоръжени сили заатакували градовете Хама и Хомс, опустошили ги и бомбардирали невъоръжените и беззащитни сунитски мюсюлмани.

Англичаните са избили истинските ехли суннитски учени, унищожили ислямските книги, включително и копията на Корāн-и керй̄м. На мястото на тези ислямски учени довели невежи в областта на религията безмезхебници (еретици), подготвени от тях самите. Примери за такива еретици са:

Джемāледдйн Афгāнй: Бил роден в Афганистан през 1254 [1838] г. Изчел многобройни книги по философия и шпионирал Афганистан в полза на руснаците. След като пристигнал в Египет, станал масон и началник на масонска ложа. Едип Исхак – в своята книга **“Ед-дурер”** – разкрива, че Афгани е бил началник на масонската ложа в Кайро. На 127. страница от книгата **“Les franço-maçons”** – отпечатана във Франция през 1960 г. – се казва: “Джемāледдйн Афгāнй е бил назначен за началник на масонската ложа в Египет и наследен от Мухаммед Абдух.”

Али паша: Този човек бил назначен за везир петкратно във времето на султан Абдулмеджйд и султан Абдул’азйз. Бил масон в английската ложа. Поканил Афгāнй в Истанбул и му възложил задача.

Истанбулският университетски ректор **Хасен Тахсин** – също масон, за когото е била издадена фетвā, че е неверник – помогнал на Афгāнї да изнесе многобройни конференции. Хасен Тахсин, на свой ред, бил подготвен от везир **Мустафā Решид паша** – също регистриран член на английската ложа. Афгāнї се е опитал да разпространи своите еретични идеи навсякъде. Хасен Фехми ефенди, шейх-ул-ислямът на времето, е изложил Афгāнї и разкрил, че това е невеж човек и зъндък (ислямски враг, който се представя за мюсюлманин). Али паша бил принуден да го изкара от Истанбул. Този път Афгани отишъл в Египет и се опитал да разпространи своите идеи за революция и реформи в религията. Престорил се, че подкрепя дейността на А'рāбї паша срещу англичаните. Успял да се сприятели с Мухаммед Абдух, тогавашния египетски мюфтия, и му втъпил идеите за реформа в религията. Подкрепян от масоните, започнал да издава списание в Париж и Лондон. През 1304 [1886] г. отишъл в Иран, но и там не мирясал; тамошните го оковали във вериги и оставили на османската граница. След това отишъл в Багдат и Лондон, където публикувал статии, критикуващи Иран. После се е върнал в Истанбул и превърнал религията в средство за постигане на политическите си стремежи, влизайки в сътрудничество с иранските бехаити.

Най-известната сред жертвите му – подмамени от пропагандата на Афгани за унищожаване на религията отвътре – е била **Мухаммед Абдух**, роден в Египет през 1265 [1849] г. и починал там през 1323 [1905] г. Прекарал част от живота си в Бейрут, откъдето заминал за Париж и се присъединил към дейността на Джемāледдїн Афгāнї, повелена му от масоните. Започнали да издават списанието “**Ел-урвет-ул-Вускā**”. После се е завърнал в Бейрут и Египет и се захванал да изпълнява решенията на Парижката масонска ложа. С помощта на англичаните станал кайровски мюфтия и подел нападки срещу ехли суннет. Първата му стъпка е била да изопачи учебните програми в Джāми'-ул Езхер, с което е препятствал да се преподава ценно религиозно знание на младежите. Премахнал предметите, които били преподавани на университетско ниво. На високите нива започнали да преподават неща, характерни за средно ниво. След като отстранил знанието се заловил да хули ислямските учени и казал, че те били пречка за преподаване на научни знания. Заявил, че самият той ще ги вкара в исляма. В своята книга “**Ислямът и християнството**” е написал, че: “Всички религии са еднакви, но се различават само по външен вид” и изказал мнение, че евреите, християните и мюсюлманите трябва да се подкрепят взаимно. В писмо до един лондонски свещеник е написал: “Дочаквам мига, в който две велики религии, като исляма и християнството, ще се хванат ръка за ръка и тогава Тората, Евангелието и Коранът ще станат книги, които ще затвърждават една друга, и ще се четат и уважават от всички народи.” Разкрил, че чака с нетърпение деня, в който ще види как мюсюлманите четат Тора и Евангелие.

В разяснението на Корāн-и керйм, което е подготвил заедно с Шалгут, директора на Джāми’ул-Езхер, издал фетвā, че банковата лихва е допустима. По-късно, вследствие на голямата реакция на мюсюлманите, се отказал от нея привидно.

Ханнā Ебӯ Рāшид, надзирателят на масонската ложа в Бейрут, е направил следното признание на 197. страница в своята книга “Дāире-тул-ме’ариф-ул-масониййе”, която е издал през 1381 [1961] г. : “Джемāледдйн Афгāнй е бил управител на масонската ложа в Египет, която е имала приблизително 300 членове след учените и държавниците. След него ложата била оглавена от Мухаммед Абдух, който е бил велик масон. Никой не би могъл да отрече факта, че именно той е разпространителят на духа на масонството из арабските страни.”

Един от най-известните неверници в Индия, когото англичаните маскирали като ислямски учен, бил **Сър Сеййид Ахмед Хан**, който се родил през 1234 [1818] г. Дедите му били мигрирали в Индия по време на Екбер шах. През 1837 г. е започнал да работи като писар при чичо си, който бил съдия в британския съд в Делхи. През 1841 г. е станал съдия, а през 1855 г. висш съдия.

Друг такъв “духовник”, подучен от англичаните в Индия, бил **Хамйдуллах**. Бил роден през 1326 [1908] г. в Хайдарабад, където болшинството хора били исмā’илити. Израснал като исмā’илит и фанатизиран противник на ехли суннет. Работил като изследовател в CNRS в Париж. Починал през 1424 [2003] г. Стремел се да представи Мухаммед “алейхисселām” единствено като Пророка на мюсюлманите.

Във войната на англичаните за унищожаване на исляма най-ефективното им оръжие за заблуждаване на мюсюлманите, които желяели да служат на своя народ и религия, е било да прокарат неверието, наименувайки го като “адаптиране на религията към времето”, “модернизация” и “възстановяване на същността на исляма”. Големият учен на исляма шейх-ул-ислям Мустафā Сабри ефенди е проумял това много добре и казал: “Безмезхебието е мост към неверието.” С това е изяснил целта на ислямските врагове.

Англичаните и другите ислямски врагове положили големи усилия да развалят също тасаввуфските пътища и теккета, т.е. постарали се да унищожат ихляса (да се прави всичко в името на Аллāху теāлй), който е третата част на исляма. Тасаввуфските големци никога не се занимавали с политика и не очаквали от никого светска облага. Повечето от тях били велики ислямски учени и муджтехиди, защото “тасаввуф” означава да се следва пътя на Мухаммед “алейхисселām”. С други думи, да се спазва исляма стриктно във всяка дума и дело. Наред с това от дълги години насам невежите, грешниците и дори агентите – за да реализират гнусните си цели – сформирали различни събрания, прикривайки се зад имена на тасаввуфски големци, и станали причина за унищожаване на религията.

Зикр означава да се споменава Аллāху теāлā и това става със сърце. Чрез зикр сърцето се изчиства, т.е. любовта в него към земното и създанията изчезва, и се установява любовта към Аллах. Големите събрания на мъже и жени и издаването на странни звуци нямат нищо общо с правенето на зикир. Чрез тези неща пътят на големците и Есхāб-и кирāм бил забравен. Обявили Ахмед Ибни Теймийе, безмезхебник и враг на тасаввуфа, за ислямски учен. Последователите му основали **вахабитската секта**. Чрез подкрепа от англичаните вахабитските центрове, наречени **“Рāбита-тул-āлел-ил ислāми”** разпространили масово техните книги из всички държави. Върху големи сгради, които изградили във всяка страна, окачили надписа “Медресето на Ибни Теймийе”. Съвкупността от еретичните идеи в книгите на Ибни Теймийе и лъжите и клеветите на английския шпионин Хамфър са били назовани **вахабизъм**. Учените на ехли суннет, т.е. истинските мюсюлмани, написали много книги, за да информират хората, че произведенията на Ибни Теймийе съдържат отклонения (ереси). Пример за такава книга е **“Ел-макāлātус-суннийе фī кешфи-далāлāt-и Ахмед Ибни Теймийе”**, подготвена от сомалийския учен шейх Абдуррахмāн Абдуллах бин Мухаммед Харрй, който бил роден в Харар, Сомалия, през 1339 [1920] г., а книгата му била отпечатана през 1414 [1994] г. Произведението дава подробна информация за учените, които опровергали Ибни Теймийе, и за техните ценни произведения. Враждата към тасаввуфа е общата черта на всички еретични секти, основани от англичаните, като вахабизма, безмезхебието, реформизма, салафизма, кадиянизма и последвателите на Мевдūdй и Теблйг джемаат.

Зложелателите на исляма, и най-вече англичаните, са използвали всички методи, за да доведат мюсюлманите до изоставане в науката и технологиите. Възпрепятствали търговията и изкуството; разпространили лоши навици, като алкохолизъм, блудство, веселие, хазарт и ритане на топка, за да покварят красивия морал в мюсюлманските страни, унищожат ислямската цивилизация и предотвратят изучаването на ислямски знания. Гъркините, арменките и другите жени немюсюлманки били използвани като агенти за разваляне на морала. С доукрасени примамки, от рода на модни къщи, танцови курсове и школи за обучение на манекенки и актриси, излъгали младите моми и ги привлекли в лоши пътища. Родителите-мюсюлмани имат голяма отговорност в това отношение – трябва да бъдат нащрек, за да опазят своите деца от попадане в капана на тези неверници.

В последните години на Османската държава в Европа започнали да се пращат на обучение студенти и държавници. Някои от тях били подведени и включени в масонски ложи. Тези от тях, които отишли да учат наука и технология, били научени на методи за разрушаване на исляма и Османската империя. От тях най-вреден за империята и мюсюлманите се оказал Мустафā Решид паша. По време на престоя си в Лондон бил обучен

като отявлен и коварен враг на исляма, и работил в сътрудничество с шотландските масони. Султан Махмūd хан прозрял предателството на Решид паша и заповядал да го обесят, но падишахът починал преди да бъде изпълнена присъдата. След смъртта на султана, Решид паша и неговите приятели се върнали в Истанбул и нанесли най-тежкия удар на исляма и мюсюлманите.

Абдулмеджид хан е станал султан през 1255 [1839] г., когато е бил на 18 години, млад и неопитен. Освен това нито един от учените в неговото обкръжение не го предупредил. Това състояние се е превърнало в катастрофална повратна точка за османската история и е белязало началото на унищожението на голямата империя. Наивният и чистосърдечен султан бил подведен от ласкавите думи на англичанина, коварния ислямски враг, и довел на власт невежи хора, подучени от шотландските масони. Той не успял да прозре бързо тяхната политика за разрушаване на държавата и исляма отвътре и никой не го бил предупредил. Лорд Редклиф, хитър член на Шотландската масонска организация, основана от англичаните за разрушаване на исляма, бил изпратен в Истанбул като посланик и дълго време се опитал да убеди султана да назначи Решид паша за везир, като му казал: “Ако назначите този културен и успешен човек като велик везир, всички разногласия между Британската империя и Османската държава ще бъдат разрешени, държавата Ви ще реализира икономически, социален и военен подем.”

Веднага след като Решид паша станал везир през 1262 [1846] г., започнал да открива масонски ложи в големите области, позовавайки се на закона за Танзймāта (Реорганизацията), подготвен от него самия, когато бил външен министър през 1253 г., и Лорд Редклиф, и обявен през 1255 г. по Хиджра, с което огнищата за шпионаж и измяна започнали да функционират. Лишили младите от знания за религията. С планове, продиктувани от Лондон, от една страна, изпълнили административни, селскостопански и военни реформи, за да отвлекат общественото внимание, а, от друга страна, започнали да унищожават ислямския морал, любовта към предците и националното единство. Хора, подучени от тях, били назначавани на важни позиции. През тези години Европа е правела гигантски крачки в областта на физиката и химията; извършвали нови открития и подобрения; изграждали огромни фабрики и технически университети, и изнамирали нови военни средства. Всички това било тотално игнорирано в Османската държава. Освен това отменили предмети като наука, аритметика, геометрия и астрономия от учебните програми на медресетата, преподавани в тях от времето на султан Фāтих насам. За да спрат появата на учени, владеещи природни науки, казали: “Духовниците не се нуждаят от научни знания.” След време обаче ислямските врагове се опитали да отчуждят децата на мюсюлманските от исляма, като им казали: “Духовниците си нямат на понятия от наука и затова са невежи и

изостанали.” А всичко онова – което било вредно за исляма и мюсюлманите, и ставало пречка за изучаване на исляма – било наименувано “прогрес”. Всички приети от тях закони били в ущърб на държавата. Турците, истинските собственици на страната, са били превърнати в население с второстепенно значение.

Мюсюлманите, които не отивали на военна служба, били наказвани с много солидни глоби, каквито мнозинството не били в състояние да изплатят, а немюсюлманите, от друга страна, плащали незначителни суми за същото провинение. Докато децата на тази страна ставали шехиди (мъченици) във войните, запланувани от англичаните, промишлеността и търговията постепенно преминали в ръцете на немюсюлманите, вследствие на интригите на Решид паша и на масоните, подучени от него.

Под претекст, че руският цар Николай I провокира православната общност в Ерусалим срещу католиците, англичаните привлекли в Кримската война (между турците и руснаците) императора на Франция Бонапарт III, който бил против Русия да се домогне до Средиземно море. Това сътрудничество, сключено в полза на английските интереси, било представено на турския народ като дипломатическото постижение на Решид паша. Султанът, който пръв от всички осъзнал тези разрушителни стратегии – които враговете се стремяли да прикрият под фалшиво украсени пропаганди и привидни приятелства – много пъти е проливал горчиви сълзи в своя дворец. Търсел начини за борба с разрушителите на държавата и народа и молел Аллāху теālā за прошка. За целта на няколко пъти е уволнил Решид паша, но всеки път този хитър човек, присвоил прякори като “голям” и “велик”, някак си успявал да надмогне своите съперници и да застане на същата позиция. За съжаление, поради дълбоката мъка и страдание, султанът се разболял от туберкулоза и починал на млада възраст. През следващите години всички административни позиции, университети и съдилища били разпределени между учениците на Решид паша. Това е дало старт на периода, наречен Кахт-ъ риджāl (време на липса на компетентни хора) в османската история, и империята получила името **Болния човек**.

Омер Аксу, професор по икономика, написал следните неща в своята статия, публикувана на 22.01.1989 г. във вестник “Türkiye”: “Танзймātският ферман от 1839 г. се приема за начало на европеизацията у нас. Ние не сме разбрали, че е трябвало да вземем западната технология, а не култура – тя е трябвала да остане национална. Ние сме приложили европеизацията като християнизация. Търговското споразумение на Мустафā Решид паша с англичаните е нанесло най-тежкия удар върху усилията ни за индустриализация.”

Шотландските масони продължили своето господство над Османската империя и убили някои султани. Всичко, което е щяло да бъде полезно за страната и народа, било отхвърлено. Въстанията и революциите избухвали

без прекъсване. Човекът, който е водил най-голяма борба с тези предатели, бил султан Абдулхамид II (Аллāху теāля да го възнагради с Дженнет). Заради тези му усилия масоните го обявили за “кървав султан”. Султан Абдулхамид подобрил имперската икономика; учредил многобройни училища и университети, и развил страната; изградил медицински факултет, който е нямал равен на себе си в Европа, с изключение на този във Виена; основал Факултет по политически науки през 1293 [1876] г.; основал Юридически факултет и Отдел за одит през 1297 г.; отворил училище за инженери и гимназия с пансион за момичета през 1301 г. За да спре масонското дело по подвеждане на децата – отиващи за образование в Европа – поканил западни професори и учени в Истанбул срещу много високо заплащане и те започнали да преподават във въпросните университети. Момичетата също учили наука при тези преподаватели. С тези методи спомогнал за израстване на учени, които били предани на държавата и народа. И още: докарал вода от езерото Теркос в Истанбул; открил училище по бубарство в Бурса, за селско стопанство и ветеринарна медицина в Халкаль; построил хартиена фабрика в Хамидийе, фабрика за природен газ в Кадъкьой и кей за пристанището в Бейрут; основал Османската застрахователна компания; открил мини за въглища в Ерегли, Зонгулдак; построил Център за ментално здраве и болницата “Хамидийе Етфāl” в Шишли, и Дār-ул-аджезе (Приют); формирал най-голямата сухопътна войска на времето; старите кораби ги закотвил в Халидж и засилил флота с модерни и качествени крайцери и бронирани кораби от Европа; построил железопътните линии Истанбул-Ескишехир-Анкара, Ескишехир-Адана-Багдат и Адана-Дамаск-Медйна. Най-голямата и дълга железопътна мрежа в света е била изградена в Османската империя. Тези произведения на Абдулхамид Хан (Аллāху теāля да го дари с Дженнет) са оцелели до наши дни. Хората, които пътуват с влак днес, биха могли да видят с гордост, че всички гари в цялата страна (има предвид Турция) са тези, които е построил султан Абдулхамид.

През тези години евреите, подкрепяни и насърчавани от англичаните, планирали да основат своя държава на палестинска територия. Абдулхамид Хан – перфектно осъзнаващ опасността и знаещ за ционистките дейности и стремежи – забранил да се продава земя от Палестина на юдеите. Теодор Херцел, лидерът на световната ционистка организация, и равин Моше Леви посетили Абдулхамид Хан и поискали от него да продаде земя на евреите. Султанът им отговорил: “Няма да ви дам и една педя земя, дори да ми дойдат всички държавници и предложат всички съкровища на света. Тази земя, която нашите предци завладели с кръв и опазили до днес, не би могла да се продаде срещу пари.”

След това събитие юдеите се захванали да оказват съдействие на партия “Единение и прогрес”. Всички зли сили се обединили срещу султана и сетне успели да го детронират през 1327 [1909] г. и превърнали всички

мюсюлмани в сираци. Лидерите на “Единение и прогрес” назначили на най-високи държавни позиции врагове на исляма и масони. Дори Хайри и Мӯса Кязъм, които станали шейх-ул-ислям, били масони.

Довели нещата до големи кръвопролития. На фронтовете в Балканите, Чанаккале, Русия и Палестина, отворени от тези пионки на англичаните, била унищожена – чрез коварни английски планове – най-голямата сухопътна войска в света, основана от Абдулхамид Хан. Загинали стотици хиляди младежи. Масоните, докарани на власт от самите англичани, избягали от страната в момент, когато е имала нужда от единство и защита повече от всякога.

Гражданите немюсюлмани били подведени в църквите и мисионерските училища, открити в Османската империя, и провокирани към бунт. Облечени в черно шпиони и журналисти, изпращани от Европа като “учители” и “свещеници”, внесли пари, оръжия и анархия навсякъде, където отишли и така избухнали големи въстания. Зверствата на арменците, българите и гърците са срамни петна в страниците на историята. Пак англичаните били онези, които докарали гърците в Измир. Аллаху теалля е проявил милост към турската нация и след голяма борба за независимост е станало възможно да се спаси днешната ни красива държава.

След краха на Османската империя на света е настъпил хаос. Тази държава е служела като буфер между другите страни. Тя е била защитница на мюсюлманите и възпирала войната между неверниците. След султан Абдулхамид Хан в нито една държава на света не е останало спокойствие и мир. В Европа не е престанало да се лее кръв и да се извършват кланетата. Най-напред е пламнала Първата световна война, после Втората, а след нея е последвала инвазията и жестокостите на комунизма.

Тези народи, които редом с англичаните изменили на османлиите, бял ден не видели и съжалили за своите постъпки. Дори започнали отново да изпълняват хутбе в името на османския халиф. Когато англичаните основали държавата Израел в Палестина, станало ясно колко ценни били османлиите. Зверствата, на които днес юдеите подлагат палестинците, се показват във вестниците и телевизиите по цял свят. През 1990 г. египетският външен министър Исмет Абдулмеджид е направил следното изявление: “Египет изживя най-спокойните си и мирни дни във времето на османлиите.”

Християнските мисионери се появяват там, където европейските християнски държави и Америка имат изгода. Тези мисионери са ловци на интереси и разрушители на мира, скрити зад маски като “служба на Исус (когото обожествяват)”, “спокойствие”, “мир” и “любов”. Основната им задача е да поставят държавите, в които са отишли, в зависимост от християнските. Мисионерите учат перфектно местните езици, обичаи и традиции. Веднага след като започнат мисия, изучават в най-големи

подробности политическия статут, военната мощ, географското положение, икономическото ниво и религиозната структура на съответната държава и докладват своите работодатели. Където и да отидат, могат да намерят хора за сътрудничество и ги наемат, и това се оказват или невежи християнизирани хора или наети предатели с местни имена.

Кандидат мисионерът бива обучен или в страната, в която му предстои мисия или от друг мисионер, обучен там.

Мисионерската дейност е била увеличена след Гюлханския ферман, подготвен от масона Решид паша. В най-красивите кътчета на Анадола били открити колежи. Например Фъратският колеж бил открит в Харпут през 1276 [1859] г., 21 години след фермана. За неговия строеж не били пестени никакви разходи. В същото време мисионерите открили 62 центъра в равнината на Харпут и построили 21 църкви. В 62 от всички 66 арменски села били основани мисионерски организации и е била изградена по една църква за всеки три села. Всички арменци, независимо от възрастта им, били антагонизирани срещу османлиите. Мисионерките, от друга страна, не пощадили никакви усилия в обучаването на арменките за целта. Прословутата мисионерка Мария А. Уест е написала следното в своята книга **“Романтиката на мисията”**, която е била публикувана по-късно: “Проникнахме в душите на арменците и извършихме революция в техния живот.” Тази дейност е била проведена във всяко място с арменско население. Антепския колеж в Газиантеп, Анадолският колеж в Мерзифон и Робърт колеж в Истанбул били само няколко от многото примери за тях. Например в Мерзифонския колеж не е имало нито един турски ученик. От 135 ученици 108 били арменци и 7 гърци. Оставали в пансион и били събирани от всички части на Анадола. Директорът е бил свещеник, както е било във всички останали. Анадола закипяла. Арменските четници започнали безпощадно да избиват мюсюлманите; изгаряли техните села и не признавали право на живот за османлиите – пазачите и собствениците на страната. След като били разследвани арменците, извършили голямото клане през 1311 [1893] г., станало ясно, че четниците се укривали в този колеж, че цялата дейност е била планирана там, и че техни вождове били преподавателите на колежа Кайайан и Тумаян. Подир това събитие мисионерите вдигнали голяма врява в света. За да спасят тези двама подли арменци, организирали големи публични демонстрации в Америка и Англия. Това събитие охладило отношенията между Англия и Османската империя. Странно е, че по време на демонстрациите, организирани от английските мисионери през 1893 г., директорът на Анадолския колеж в Мерзифон бил сред тях в Лондон. Кланетата над мюсюлманите в Анадола били отразени точно наопаки в християнските книги. Една от тези лъжи е написана в арабския речник **“Ел-мунджид”**, подготвен в Бейрут, и би могла да бъде видяна в частта за значението на думата мер’аш.

В книгата “Спомените на един пленник”, която е била издадена през 1978 г. в Истанбул, Еййуб Сабри ефенди, бивше длъжностно лице в Газиантепския кадастър, казва: “Англичаните приемат като национално задължение да угнетяват и обиждат мюсюлманите. През 1919 г. в египетската болница Аббасийе бяха изболи очите и отрязали ръцете и краката на 20 000 пленници-мюсюлмани. Пленниците бяха съблечени и прекарани пред командира. Сред тях се намираше и ходжа Абдуллах ефенди, който настойчиво им се беше помолил да им разрешат да си сложат поне кърпи на срамните места. Англичаните не допуснаха това и се подиграха с него. Сред нас бяха Омер Байтар ефенди (общинския кмет на Йафа), Есад Шакир ефенди (депутат от Акка и инспектор на четвърта армия), шерифи и Сейфеддин ефенди (член на управителния съвет в Наблус). Зверствата от предишните векове и жестокостите на Инквизицията са нищо в сравнение със зверствата, които видяхме от англичаните. Извършиха най-принизените неща, които не би направил никой друг народ.”

През 1893 г. мисионерите раздали три милиона копия на Библията и четири милиона други християнски книги на арменците в Османската държава. Т.е. всеки арменец, включително и новородените бебета, получили по седем книги. Само американските мисионери са харчели 285 000 долара на година.

Би било твърде наивно да се мисли, че тази невероятна сума е изхарчена в името на религията, защото за тях тя е вид търговия. Мисионерите, които са изхарчили тази сума в Анадола за унищожаване на исляма и заличаване на Османската империя, са събрали стократно повече пари от хората, казвайки им: “Турците избиват арменците; нека да помогнем на тях.”

Пак през същите тези години гърците в Атина и Йенишехир, подбуждани от мисионерите в колежа и църквите и силно подкрепяни от английската армия, въстанали и диво избили стотици хиляди мюсюлмани. Този бунт бил потушен от силите на Едхем паша през 1313 [1895] г. Тази победа е била не срещу гърците, а срещу англичаните, техните подстрекатели.

Англия е управлявана от три органа: Крал, Парламент и Църква (Уест министър). До 918 [1512] г. парламентът и кралският дворец били в рамките на Уест министър. След големия пожар през 1512 г. кралят се преместил в Бъкингамския дворец, а парламентът и църквата останали под общ покрив. В Англия църквата и държавата са слети. Кралете и кралиците биват коронясвани от архиепископа на църквата.

Според доклада “Социални наклонности” – публикувана от Британското централно бюро по статистика – всички 23 бебета от общо 100 новородени са от извънбрачни взаимоотношения.

Един истанбулски вестник, опирайки се на статистическия отчет на английската полицейска организация Скотланд Ярд, на 07.05.1990 г. публикува следната информация: “В Лондон няма сигурност за живота.

Превърна се в много опасен град, особено за жените. Според статистически отчет на английската полиция през последните 12 месеца се наблюдава увеличение на всякакви видове престъпления, особено на изнасилванията и грабежите.”

Семейство се нарича брачното съжителство на един мъж с една жена. Целият свят и всички религии приемат това определение, но британските закони легитимират хомосексуалните връзки.

В новина със заглавие “Скандал в британската армия”, публикувана в един истанбулски ежедневник на 12.11.1987 г., се казва: “Новите попълнения в гвардията на кралица Елизабет II са били сексуално тормозени и садистически измъчвани.”

В изследователска статия на вестник Türkiye от 28.01.1990 г. се съобщава, че делът на хомосексуалистите в Английската църква е достигнал 15 на сто, а броят им в Камарата на лордовете и общините е още по-голям. Аморалността е достигнала до Парламента и избухнали скандали като Профумо. Англия е първата държава в Европа, където хомосексуалистите са сформирали съюз. Дори и в обекти, където се вършат подобни аморалности, ислямската вражда на англичаните е съвсем очевидна. Сградите в страничните улици на Лондон, където се вършат прелюбодеяния, хомосексуализъм и всякакви други извращения, са боядисани в зелено – цвят, който е ценен в исляма. На вратите на тези огнища на гнусотии са окачени табели с надписи “Мекка”.

Според доклад, публикуван в британския ежедневник Guardian на 24.06.2003 г., всяка година двеста хиляди момичета отиват в съда и молят за защита срещу своите бащи, които са започнали да ги тормозят сексуално след като са достигнали до пубертета. Според Би Би Си обаче броят на онези, които не отиват в съда (макар да са подложени на същото), се оценява на около 5 милиона.

По отношение на разпределение на поземлена собственост Англия притежава най-несправедливата система на света. Борбите на английските селяни за поземлена реформа, подети срещу техните лордове са исторически истини. Факт е, че дори и днес 80% от английските земи са притежание на привилегировано малцинство.

В изданието на вестник Türkiye от 31.05.1992 г. пише: “Безработицата и бедността, които са в резултат на икономическата депресия, увеличават самоубийствата в Англия. В Британското медицинско списание British medical е посочено, че проучванията на двама лекари от Оксфордската болница са показали, че ежегодно 100 хил. британци правят опит за самоубийство, от които 4500 умират, като 62 % от тях са млади момичета.” Няма друга държава в историята тъй коварна, жестока и агресивна като Англия, която ежегодно избива стотици хиляди мюсюлмани със самолети, бомби и ракети, и довежда сто хиляди души от своя народ до самоубийство.

Ирландия се превърна в голям проблем за Англия. Иншааллах (с позволението на Аллах) ще видим и онези дни, когато ще паднат в собствените си капани.

За бекет ще приключим втората част на книгата с благословеното име на Сеййид Абдулхакїм Арвāсї “рахметуллāхи алейх”, който описва англичаните по най-хубав начин:

“Англичаните са най-големите врагове на исляма. Нека приемем, че ислямът е едно дърво! Всички други неверници, когато им се отдаде възможност, го изсичат и мюсюлманите ги чувстват като свои врагове; но това дърво някой ден пак би могло да пусне издънка. С англичаните е друго: те се грижат за това дърво и го подхранват, заради което мюсюлманите ги заобичват. Но една нощ, без никой да е разбрал, идват и отравят корените му. Дървото изсъхва така, че да не избие никога. След това англичаните идват и казват: “Ах, колко много съжаляваме за случилото се!”, като с това си двуличие подлъгват мюсюлманите. Това “отравяне” в примера е “унищожаване на ислямските учени, книги и знания чрез местни лицемери и долни наемници, чиито страсти за пари, позиции и жени задоволяват.”

Трета част ХУЛЯСАТ-УЛ-КЕЛЯМ

В тази книга на Йўсуф Небхāнї “рахметуллāхи алейх”⁷⁷ се казва:

Хвала на Аллāху теāлї! Той напътва или оставя в заблуда, когото пожелае. [Той със Своята справедливост приема молитвите на онези, които желаят напътствие и вечно щастие.] Благославяме нашия пророк Мухаммед “алейхисселām” – най-високопоставения сред пророците и избраниците! Нека добри молитви бъдат за неговите роднини и сподвижници, които блестят като звезди на земното небе!

Тази книжка е от малко страници, но съдържа много ценна информация. Ако притежателите на знания и мъдрост я прочетат без да проявяват предразсъдъци, несъмнено ще я приемат и – благословените с напътствие от Аллах – веднага ще ѝ повярват. Тази книжка разграничава правия път (с който Аллāху теāлї е благословил мюсюлманите) от заблудата (в която е оставил враговете Си). Наименувах я “Хулясат-ул-келām фї терджїх-и дїн-ил-ислām” т.е. “Обобщение на словата, които помагат на хората да изберат исляма”.

О, човече, желяещо да се спаси от вечни мъки и придобие безкрайни благословии! Дори да прекараш цялото си време в размисли да осъзнаеш тази важна истина и откриеш средството за спасение от вечни мъки, и дори да положиш изключителни усилия, позовеш на помощ всички хора на

---

⁷⁷ Йўсуф Небхāнї е починал през 1350 [1932] г. в Бейрут.

света и заработиш на предела на човешките възможности, всичките ти усилия се биха оказали нищожни в сравнение с важността на онова средство, което търсиш. Това е като да дадеш прашинка в замяна на цялото земно съкровище. Важността на тази истина не би могла да бъде разкрита изцяло с тези кратки писания, но те биха послужили като пътепоказатели за разумните хора, които са в състояние да схванат замисъла в тях. За по-голяма разбираемост и яснота ще си позволя да кажа следните неща:

Човек обича онова, с което е свикнал и не иска да го остави. Когато се роди например, свиква да суче мляко и не желае да се откаже. Когато расте, свиква със своята къща, улица и населено място и за него е много трудно да се отдели от тях. По-късно той свиква със своя магазин, професия, семейство, език и религия, и не иска да се отдели и от тях. Именно това е довело до появата на различни общности, племена и народи. Казано с други думи: това, че една нация обича своята религия, не означава, че тя е заобичана, защото е била най-добрата (а просто е било свикнато с нея). Досетливият човек следва да различи своята религия, заедно с всички останали; да ги сравни и да отсее истинската, към която после да се придържа стриктно. Това е така, защото да се следва грешна религия въвлеча във вечно бедствие и безкрайна мъка. О, човече, събуди се от съня на безхаберieto! Ако ни кажеш: “Как бих могъл да разбера коя е истинската религия? Смятам, че моята е истинска и я обичам”, то следва да знаеш, че под религия се има предвид да се подчинява на заповедите и забраните на Аллāху теāлā, които са изпратени чрез пророците. Тези повели в своята същина са задълженията на човека към неговия Господ и другите хора.

Коя религия от всички съществуващи разкрива по най-съвършен начин качествата на Господа, начините на поклонение и взаимоотношенията между създанията? Разумът е сила, която разграничава доброто от злото. Лошото трябва да се отбягва, а доброто да се проучва и намира. Да се изучи една религия означава да се изучи нейното начало, нейния пророк, сподвижниците на този пророк и неговата общност. Ако ги харесаш, избираш съответната религия! Следвай своя ум, а не нефс (своите страсти)! Твоят нефс (при избора на религия) те кара да се срамуваш от (порицанията и лошата реакция на) семейството, приятелите и лошите духовници, и да се страхуваш от тяхното зло. С това той те подвежда! Истина е обаче, че вредата, която биха могли да ти причинят те е нищожна в сравнение с вечното мъчение. Човек, който истински проумее това, без съмнение би избрал исляма и повярвал в Мухаммед “алеихисселām”, последния пророк. Факт е, че ислямът и без това повелява да се вярва във всички пророци. Той учи, че техните религии били коректни; че при идването на всеки пророк-расūл, религията на предишния е бивала отменяна (от Аллāху теāлā), и че с появата на Мухаммед “алеихисселām” били отменени заповедите на всички религии. Когато човек осъзнае, че

религията му е била грешна, и реши да я изостави, приемайки Мухаммед “алейхисселѧм”, неговият нефс би преживял тази промяна много тежко! Причината е във факта, че нефсът⁷⁸ (за изпитание) е създаден като враг на Аллѧху теѧлѧ, Мухаммед “алейхисселѧм” и неговата религия. Тази вражда на нефса (по сътворение) се нарича **хамийѧет-ул-джѧхилийѧе** (фанатизъм, упорство в невежеството). Родителите, учителите, приятелите [радио и телевизионните предавания и държавниците], които следват грешни религии, затвърждават тази вражда на нефса. Ето защо предците ни са казали “Да се учи дете е като да се гравира на камък”. За заличаване на враждата на нефса е необходимо да се полагат много усилия, да се прави джихѧд с него и да се убеждава с разума. Следните писания биха ти помогнали в тази насока (борба):

Хората следват някоя религия, за да постигнат вечно щастие и спасение от безкрайни беди, а не да се хвалят с религията, която са унаследили от родителите си. Всички пророци са били човешки същества, които предавали заповедите на Аллѧху теѧлѧ на рабите Му и притежавали качества, характерни само за тях. Хората трябва да последват един такъв пророк и да приемат неговата религия. Идолопоклонниците и безбожниците [атеистите, масоните, комунистите] са като животни. Освен това назарянството и юдейската религия станали суеверни поради следните причини:

(1) В ислямската религия Аллѧху теѧлѧ има съвършени качества и не притежава никакъв недостатък. Поклоненията са изключително лесни за изпълнение. Социалните отношения се основават на справедливостта. Поклоненията и социалните отношения в другите религии претърпели промяна с времето и придобили изцяло алогична форма.

(2) Сравнителното изследване на живота на Мухаммед, Йсѧ (Исус) и Мѧсѧ (Мойсей) “алейхимесселѧм” би показало, че Мухаммед “алейхисселѧм” е бил с най-чисто потекло, най-благороден, най-полезен, най-учен, най-мѧдър, най-високопоставен и най-прозорлив в знанията за земния и отвѧдния живот, въпреки че бил уммийѧ (неграмотен). С други думи, никога не е чел книга или изучил нещо от някого.

(3) Чудесата на Мухаммед “алейхисселѧм” са многократно повече от сбора на чудесата на останалите. Чудесата на другите са изчезнали с времето. Част от чудесата на Мухаммед “алейхисселѧм”, особено чудото Корѧн-и керѧм, ще продължи да се проявява до края на света. Керѧметите⁷⁹ на евлиите от неговата общност се проявяват навсякъде и във всяко време.

---

⁷⁸ Нефсът е зла сила в мозъка, която безспир подтиква хората към вършене на лоши неща. Неверието, харамите и мекрухите са храната на нефса и той непрестанно ги желае. Хората трябва да се борят с него, за да се издигнат.

⁷⁹ **Керѧмет** – Необикновените, свръхестествените явления при евлиите (приближените раби на Аллѧху теѧлѧ) се наричат керѧмети.

(4) Сред сведенията, които посочените религии ни донесли, най-многобройни и достоверни – в сравнение с другите – са онези, които са съобщени в Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите. Всички те били записани в книги и разпространени из цял свят. Мухаммед “алейхисселām” е бил на 40 години, когато бил информиран, че е пророк (пейгамбер). Починал на 63 годишна възраст и пророческата му мисия продължила 23 години. Починал след като Арабският полуостров бил подчинен; след като религията му е била разпространена навсякъде и научена от всички; след като призивът му е бил чул в Изтока и Запада; и след като броят на Есхāба му е достигнал 150 хил. души. Изпълнил своя прощален хадж със 120 000 сахабии и починал 80 дни след това събитие. По време на хадж му било разкрито третото знамение на сūra Мāиде, в което по смисъл се казва: **“Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своето благо към вас, и приех (одобрих) исляма за ваша религия.”** Всичките му сподвижници били надеждни. Повечето от тях били големи учени в религията и всички те били евлии, които разпространили религията и чудесата на Мухаммед “алейхисселām” навсякъде, защото пътували до другите държави за джихād. Където и да са отишли, предали религиозните знания и чудесата. И тези хора, на свой ред, предали на други. По такъв начин учените на всеки век са имали възможност да предадат това на повече учени от следващите поколения. И тези учени са записали въпросните знания в хиляди книги, посочвайки имената на онези, от които ги предали (научили). Освен това класифицирали хадīs-и шерїфите в различни категории, като сахїх, хасен и други. Не записали в книгите си словата на лъжците [и евреите], които наричали хадїси. Били много строги и деликатни в това отношение. Благодарение на техните усилия, ислямската религия е била изградена върху много стабилни основи и разпространена без никакви промени. Нито една от другите религии не е била предадена по такъв достоверен начин.

Чудесата на възлюбения ни Пророк Мухаммед “алейхисселām”; доказателствата за истинността на неговото пророчество; основните и крайно необходими знания за религията; съществуването на Аллāху теāлї; Неговото единство; Неговите качества на съвършенство; пророчеството на Мухаммед “алейхисселām”; неговата вярност, надеждност и превъзходство над всички пророци; че хората ще бъдат съживени след смъртта; че ще бъдат съдени; благословиите на Рая и мъченията на Ада; задължителността на петкратния намāз; това, че фарзовете на обедния, следобедния и нощния намāз имат четири рекята, фарза на сутрешния два, а на вечерния три; че е фарз да се заговее, когато се види новата луна на месец рамазāн, и да се празнува фър байрам, когато се види новата луна на месец шеввāl; че е фарз да се извърши хадж (от този, който отговаря на условията) веднъж в живота; че е харām (забранено) [за жените и момичетата да излизат по улиците с непокрити глави, хомосексуалността] блудството и да се пие

вино [или дори една капка от всякакъв вид алкохол, който опиянява в големи количества]; че за човек, който е джунуб или за жена, която е в месечен цикъл, е забранено да изпълняват намаз; че е харам да се извършва намаз без абдест, и всички други основни религиозни знания, са били предадени правилно на всички мюсюлмани, било то учени или невежи. Този факт е известен и на съвестните християни и евреи, които признават, че средствата, с които те изучават своята собствена религия, не са така благонадеждни. Тъй като времето на Мухаммед “алейхисселѝм” е по-близо до нас и учените, които предали ислямската религия, били многобройни, не е било възможно да бъдат вмъкнати суевория и клевети в исляма. Християнството и юдаизмът не притежават тези две блага. Между Йсѝ “алейхисселѝм” и Мухаммед “алейхисселѝм” [според историците] има период от 600 години, защото са изминали 621 години от раждането на Йсѝ “алейхисселѝм” до преселението на Мухаммед “алейхисселѝм” в Медина. Въпреки това според ислямските учени тази разлика е от 1000 години. През този дълъг период от време невежеството било широко разпространено в цялата земя. Било е много трудно да се разграничат истинските предания от фалшивите.

Призивът на Йсѝ “алейхисселѝм” не продължил дълго време. След кратък период от 3 години Аллѝху теѝлѝ го въздигнал в небето, когато бил на 33 години. През този период бил слаб и беззащитен срещу неверниците и не е успял да изпълни на спокойствие своите пророчески задължения. Евреите и римското управление също му пречели. Неговите помощници, така наречените апостоли (хавѝрии), били малко на брой – едва 12 ловци. Всички те били слаби. След възнесението му били събрани различни предания и написани Евангелия, които били предавани от ръка в ръка между невежи хора и превеждани грешно на други езици. Тези Евангелия съдържали много противоречиви и алогични неща. Понякога съдържанието на едни е опровергавало това на други. Това състояние е видно дори в различните ръкописи на едно и също Евангелие. За да премахнат тези различия и противоречия, свещениците е трябвало да се събират през всеки век и да коригират съществуващите Евангелия, с което извършили допълнения и извадки, вмъквайки много абсурди, нямащи нищо общо с религията и принуждавайки хората да вярват в тези книги. Повечето от писанията в тях не били словата на Йсѝ “алейхисселѝм” или на апостолите му. В резултат от това християните се разединили и е започнала непрекъснатата поява на нови секти, повечето от които се отделили от предишните. И наред с това, всички те знаели, че Евангелието, което четат, не е свещената книга на донесената от Йсѝ “алейхисселѝм” религия.

Това се отнася и за юдейските книги, които учили религията и чудесата на Мѝсѝ “алейхисселѝм”. Неговото време е било още по-далечно. Според едно предание Мѝсѝ “алейхисселѝм” е починал 2348 години преди

преселението на Мухаммед “алейхисселѧм”. Във време на периодите на невежество, проточили се между тях, самото предаване на мӯсевизма е било невъзможно. В допълнение към това еврейските равини били избити от жестоки тирани като Навуходоносор, а други били пленени и закарани от Бейт-ул-мукадес във Вавилон. Дори е имало времена, когато в Ерусалим не останал и един човек, който да може да чете Тората. Данѧл “алейхисселѧм” е знаел Тората наизуст и я продиктувал, за да я запишат. С това той е успял да я опази от изопачение, но след смъртта му и нейните копия претърпели промени. Към тях били примесени аморални писания, неподходящи за Аллѧху теѧлѧ и пророците.

След Мухаммед “алейхисселѧм” неговата общност не се е върнала към невежеството. Това е общопризната истина. Знанието се разпространило сред всички мюсюлмани и се появили големи ислямски държави. Знанието, науката, правосъдието и човешките права били разпространени навсякъде. Сега ако някой разумен човек проучи тези три религии, несъмнено би последвал исляма, защото целта е да се намери истинската религия. Да се лъже и злослови е забранено в исляма; знаменията и хадїсите категорично забраняват тези пороци. Щом е голям грях да се клевети обикновен човек, определено би било много по-тежък харѧм да се клевети Расулюллах. Ето защо не би могло да има никаква лъжа и грешка в книгите, които дават информация за Мухаммед “алейхисселѧм” и неговите чудеса. Един разумен човек следва да пребори своя инат и да се откаже от религията, която ще го доведе до гибел, и да последва истинската, която ще го води към щастие. Животът е много кратък. Дните му преминават много бързо и се превръщат в спомени. Всяко човешко същество ще умре и за него ще последва или вечна мъка, или безкрайно блаженство. Това време приближава с голяма скорост.

О, човече! Смили се над себе си и повдигни завесата на неханието от ума си! Виж кое е заблуда и се опитай да се отървеш от нея; виж кое е истина и я последвай! Решението, което ще вземеш, е много важно, а времето, с което разполагаш, е изключително кратко! Няма съмнение, че ще умреш! Помисли за времето на своята смърт! Подготви се за това, което те очаква! Няма да избягаш от вечните мъки, освен ако не последваш истината! Няма да ти е от полза разкаянието, когато ще е станало твърде късно за него. Да се потвърди истината на сетен дѧх (т.е. да се приеме исляма) не се приема, но покаянието на мюсюлманите за греховете им се приема. В онзи ден ако Аллѧху теѧлѧ ти каже: “О, рабе мой! Аз те бях дарил със светлината на разума. Заповядах ти да я използваш, за да Ме опознаеш и повярваш в Моя пророк Мухаммед “алейхисселѧм” и в донесената от него ислямска религия. Аз в Тората и Евангелието бях оповестил за неговата поява. Разпространих неговите име и религия навсякъде. Не би могъл да Ми кажеш, че не си чувал за тях! За светските печалби и удоволствия работеше денонощно. Никога не мислеше за това, което ще ти се случи в

отвъдното. Ето с това нехайство падна в лапите на смъртта”, какво би отговорил?

О, човече! Мисли за това, което ти предстои! Вразумей се, преди животът да е приключил! Хората, които виждаше около себе си и с които говореше, обичаше или от които се страхуваше, починаха един след друг. Т.е. появиха се и сетне изчезнаха като съня. Помисли добре! Какво ужасно мъчение би било да се гори във вечен пламък! И колко голямо щастие би било да се живее сред безкрайни благословии! Днес да избереш едното от тях е в твои ръце. Сетне всеки човек ще отиде в едно от тези места, неизбежно е. Би било крайно невежо и лудо да не се мисли и предприема мерки за това. Нека Аллāху теāлй стори всички нас от онези, които следват своя разум! Амйн.

В книгата **“Кавл-ус-себт фй редд-и аляй деāвил-протестанет”** се казва: “Алляме Рахметуллах ефенди⁸⁰ в книгата **“Ихāр-ул-хак”** посочва следните неща: “Преди да дойде ислямът никъде не е имало оригинално копие на Тората и Евангелието. Онези, които битуват днес, са исторически книги, където истината е смесена с лъжата. Тората и Евангелието, споменати в Корāн-и керйм, не са онези книги, които днес хората наричат Тора и Евангелие. В съдържанието на днешните книги истини са онези части, които са потвърдени от Корāн-и керйм, а грешни онези, които той отрича. А за онези от тях, които не са споменати в Корāн-и керйм, не бихме могли да кажем дали са верни или грешни. Не съществува аргумент, който би доказал, че четирите Евангелия са словото на Аллах. Британският свещеник, с когото говорих в Индия, също призна този факт и заяви, че всички аргументи в това отношение били загубени в големите смутове в света до 331 г. Хорн (във втория том на тълкуванието на Евангелието), историкът Мошейм⁸¹ (на 65. страница от първия том на историческата си книга, отпечатана през 1332 [1913] г.), и Лардис (на 124. страница от петия том на своето тълкувание на Евангелието) пишат, че Инджйлите са били подложени на промени. Джеръм⁸² казва: “Когато се канех да превода Евангелието, видях, че различните копия си противоречат.” Адам Кларк⁸³ в първия том на своето тълкувание казва: “Евангелието е претърпяло много

---

⁸⁰ Рахметуллах Хиндй е починал през 1306 [1889] г. в Мекка.

⁸¹ Йохан Лоренц Фон Мошейм бил немски протестантски свещеник и историк. Бил роден през 1694 г. в Любек. Починал през 1174 [1755] г. в Гьофинден. Най-известното му произведение е било **“История на светото Евангелие”**.

⁸² Йероним, Свети Йероним е останал в Истанбул 3 години. През 382 г. заминал за Рим, където бил назначен за секретар на папата. Превел Светото Писание на латински език. Църквата празнува паметта му на 30 септември. Неговият превод бил приет за официална книга на църквата.

⁸³ Адам Кларк (1179-1249 [1760-1832]) бил ирландски проповедник на Евангелието. Прочутата му книга се нарича **“Тълкувание на Светото Писание”**.

манипулации, когато е било превеждано на латински език. Били добавени много противоречиви писания.” Католикът Уард⁸⁴ на 18. страница от книгата си, отпечатана през 1841 г., казва: “Ориенталските еретици променили много части на Евангелието. Протестантските свещеници пък представили доклад на крал Джеймс I и казали: “Псалмите в нашата молитвена книга са различни от тези на иврит. Има почти двеста промени под формата на добавки и извадки.” Протестантските свещеници, от друга страна, ги променили още повече. Преводът от книгата на Рахметуллах ефенди свърша тук. В книгата “**Изхър-ул-хак**” са посочени още много подобни примери. Промените в Евангелието са описани и в книгата “**Ел-фасълу-бейнел-хак вел-бътъл**” на Изеддйн Мухаммед и “**Тухфе-тул-ерйб**” на Абдуллах Терджуман.

Всички свещеници знаят, че Йсă “алейхисселъм” не е написал нищо, не е оставил писмен документ след себе си нито е карал някой друг да запише нещо. Той не е оповестил своята религия писмено. След възнесението сред назаряните се появили разногласия и не могли да се обединят, за да съберат на едно място религиозните знания. В резултат от това били написани повече от петдесет Евангелия, четири от които били избрани (за вършене на поклоненията с тях). Осем или дванадесет години след Йсă “алейхисселъм” било написано Евангелието на Матей на древносирийски език в Палестина. Оригиналният екземпляр на това Евангелие не съществува днес. Налице е книга, за която се казва, че е негов гръцки превод. Евангелието на Марк е било написано в Рим след тридесет години. Евангелието на Лука е било написано на гръцки в Александрия след двадесет и осем години. Евангелието на Йоан е било написано в Ефес след тридесет и осем или шестдесет и пет години. Всички те съдържат разкази, истории и събития, които се случили след Йсă “алейхисселъм”. Лука и Марк не били от апостолите и затова написали това, което са чули от други хора. Авторите на тези книги не наименували своите произведения Евангелия, а били книги, предаващи исторически събития. Не те, а преводачите ги нарекли Евангелия.

Книгата “**Кавл-ус-себт**” е била написана през 1341 [1923] г. от сеййид Абдулкăдир Искендеранй в отговор на книгата “**Екавил-ул-Кур’анийе**”, написана на арабски и отпечатана от протестантски свещеник в Египет. През 1990 г. Хакйкат Китăбеви е отпечатала тази книга заедно с “**Ес-сърят-ул-мустекйм**” и “**Хулясат-ул-келйм**”.

В турската книга “**Йзăх-ул-мерам**” се казва: “Оригиналното Евангелие е било на иврит. Евреите го унищожили, когато Йсă “алейхисселъм” е бил арестуван с цел да бъде убит. През трите години на призива не е било

---

⁸⁴ Уард Уилям Джордж (1228-1300 [1812-1882]) е бил прочут английски католически свещеник. Най-прочутото му произведение е било “**Идеалът на християнската църква**”.

написано нито едно негово копие. Християните отричат оригиналното Евангелие. Четирите книги, които те наричат Евангелия, не съдържат никакви (заповеди за) поклонения. Всички те включват дискусиите на Йсā “алейхисселѣм” с юдеите. Въпреки това религиозна би могла да бъде наречена само онази книга, която дава информация за поклоненията. Ако християните ни кажат, че се покланят в съгласие с Тората, ние ще ги запитаме защо пренебрегват някои от неговите важни повели, като да се почита съботния ден, обрязва, прави молитва сутрин и вечер в изправено положение, говее през определени дни, притежава право на развод с жените и отбягва свинското месо? Нима Евангелията забраняват да се спазват правилата на Тората? От друга страна, Корāн-и керѣм обхваща подробни знания, отнасящи се до всички видове поклонения, красив нрав, право, търговия, селско стопанство и насърчение за придобиване на научни знания. Там са предписани решенията на всички физически и духовни проблеми.

От 1400 години насам поети, писатели и неверници работели упорито, но не успели да кажат нещо, което да наподобява дори едно от знаменията на Корāн-и керѣм. Макар думите му да са на арабски и да се използват навсякъде, невъзможността да се измисли подобие на един айет, показва, че Корāн-и керѣм е чудо. Всички други чудеса на Мухаммед “алейхисселѣм” свършили и останали само техните имена, но Корāн-и керѣм ще свети като ярко слънце, винаги и навсякъде. Той е лек за всеки проблем. Аллāху теāлѣ, за да стори щастливи всички Свои раби, е дарил Своя Любим (Пророк) с Корāн-и керѣм, и със Своята безкрайна доброта и милост го е защитил от промени и изопачение, но другите небесни книги не е обещал, че ще ги опази. [В продължение на 23 години (част по част) Аллāху теāлѣ е пращал Корāн-и керѣм на Своя любим пророк Мухаммед “алейхисселѣм” посредством ангел на име Джебрāйл. Първият халиф на Мухаммед “алейхисселѣм”, Ебӯ Бекр “радияллāху теāлѣ анх”, събрал тези знамения на едно място и наредил да ги запишат. Така се появила една голяма книга на име Мусхаф. Всички 33 000 сподвижници с единомушие казали, че той съдържа същите знамения, низпослани на Мухаммед “алейхисселѣм”. На 375. страница от “Рийд-ун-нāсихѣн” пише: “Корāн-и керѣм съдържа 6236 знамения.” Когато някои големи айети бъдат разделени на няколко по-малки, общият им брой се увеличава. Ето защо има мусхафи с 6366 знамения. Мухаммед “алейхисселѣм” е разяснил целия Корāн-и керѣм на своите сподвижници. Ислямските учени записали това, което са чули от тях. Така се появили хиляди тефсѣри (разяснения на Корāн-и керѣм), които били разпространени из цял свят. Всички Корани по света са едни и същи. Между тях няма нито една буква или точка разминаване.]

Религиите на всички пророци са били различни, тъй като отговаряли на изискванията на времето. Основите на вярата обаче били идентични.

Всички те учили, че Аллāху теāлā е един и че ще има съживяване след смъртта. В тридесет и девети стих на Второзаконието се казва: “Собственикът на земята и небето е един, няма друг”, а в шеста глава: “Слушай, Израилю! Нашият Бог, нашият Господ е един!” В 2 Летописи е написано, че Сюлеймāн “алейхисселāм”, след построяването на Бейт-ул-мукадес в Ерусалим, е казал: “Господи Боже Израилев, няма на небето и на земята Бог подобен на Тебе. Ти не се побираш в земята и небето, камо ли в тоя дом, който построих!” В 29. стих от петнадесетата глава на Самуил I се казва, че пророкът Самуил е рекъл: “Израилевият бог не лъже и не се разкайва, защото Той не е човек.” В 45. глава от книгата, за която се твърди, че е на пророка Исаия, пише: “Аз съм Господ, и няма друг. Аз съм Създателят на светлината и тъмнината, на доброто и злото.” В 19. глава от Евангелието на Матей се казва: “Един момък дойде при него и рече: Учителю добри, какво добро да сторя, за да имам вечен живот? А той му каза: Защо ме наричаш добър? Има само Един [Бог], Който е добър. Ако искаш да имаш вечен живот – изпълнявай Неговите наставления!” В дванадесетата глава от Евангелието на Марк се казва: “Един от книжниците попита: Коя е първата заповед? Исус отговори: Първата е: “Нашият Господ е един. Обичай своя Господ с цялото си сърце и всичката си сила.” Мухаммед “алейхисселāм” също е казал това.

Човек, който отрича Мухаммед “алейхисселāм”, няма да се счита за повярвал в нито един пророк. Да се вярва в Троицата е равносилно на отричане на всички пророци. Учението за Троицата се е появило дълго след възнесението на Йсā “алейхисселāм”. По-рано всички назаряни вярвали в тевхīда (единството на Аллах) и се подчинявали на заповедите в Тората. Когато повечето идолопоклонници и гръцки философи станали назаряни, вмъкнали в тази религия старите си убеждения за Троицата. Написано е във френска книга, която е била преведена на арабски и наименувана “**Куррат-ун-нуфūs**”, че пръв свещеник Сибелий е вмъкнал учението за Троицата в назарянската религия през 200 г., и това довело до много кръвопролития. По това време много учени защитавали вярата в единството на Аллах и казвали, че Йсā “алейхисселāм” е човешко същество и пророк. Около 300 г. Арий в Александрия е разпространил убеждението за единобожието и казал, че вярата в три божества е грешна и суеверна. В Никейския събор, свикан от император Константин през 325 г., вярата в един Аллах е била отхвърлена и Арий бил отлъчен от Църквата. Дори самите християни не знаят какво означава Светия Дух, когото наричат третия бог от Троицата. Казват, че Йсā “алейхисселāм” се е появил в утробата на майка си Мерйем (Мария) чрез Светия Дух. Ислямът учи, че Рӯх-ул-кудс (Светия Дух) е ангел на име Джебрāйл.⁸⁵

---

⁸⁵ Книгата “**Йзāх-ул-мерām**” е била написана от Абдуллах Абдй бин Дестāн Мустафā бей от Манастир, починал през 1303 [1885] г. “рахметуллāхи алейх”.

Шемседдйн Сāmй бей е написал следното в изданието на “Кāmӯс-ул-а’лйām” от 1316 [1898] г.: Пророкът на ислямската религия е Мухаммед “алейхисселйām”. Баща му се е казвал Абдуллах, а дядо му Абдулмутталиб бин Хишām бин Абд-и Менāф бин Кусай бин Килйāб. Според историците той е бил роден в Мекка към понеделник сутринта, което е съвпадало с дванадесетия ден на рабй’ул-еввел, 21 април 571 г. Майка му се казвала Āмине, дъщерята на Вехеб. Дядото на Āмине е бил Абд-и Менаф бин Зухре бин Килйāб. Килйāб е бил працядо на Абдуллах, бащата на Пророка ни. Абдуллах е починал на място, наречено Дār-ун-нāбига в близост до Медйна, когато се е връщал от търговия от Шам. Тогава е бил на 25 години и приживе не е имал възможността да види сина си. Мухаммед “алейхисселйām” е останал в племето на дойката Халйме в продължение на пет години. Това племе, което се е наричало Бенй Сад, е било най-красноречивото в Арабия и затова Мухаммед “алейхисселйām” е говорел много изразително. Когато бил на шест години, Āмине го е завела при чичовците си в Медйна и починала там. Неговата бавачка Умми Еймен го е отвела в Мекка и предала на Абдулмутталиб. Бил на осем години, когато и дядо му починал. Тогава останал да живее в дома на чичо си Ебӯ Тāлиб. Когато бил на дванадесет години се присъединил към търговското пътешествие на Ебӯ Тāлиб до Шам. Когато бил на седемнадесет години чичо му Зубейр го е отвел в Йемен. На двадесет и пет годишна възраст потеглил за Шам като водач на търговския керван на Хадйдже “радияллāху анхā”. Станал известен със своите интелект, благоприличие, красив морал и работливост. Два месеца по-късно се оженил за Хадйдже. Когато бил на четиридесет години, при него е дошъл ангел на име Джебрайл и му съобщил, че е пророк. Хадйдже е била първата, която е повярвала в него. Тя е била последвана от Ебӯ Бекр, после от Али, който бил още дете, и след това от Зейд бин Хāрисе. Когато е станал на четиридесет и три години, било повелено да призове всички хора към исляма. Заради този призив идолопоклонниците му причинили големи страдания. Бил на петдесет и три години, когато с позволението на Аллāху теāля се е преселил в лъчезарната Медйна. Той е пристигнал в село Кубā до Медйна в понеделник, осми рабй’ул-еввел, което е съвпадало с двадесетия ден на септември 622 г. По време на управлението на хазрети Омер първият ден на мухаррем от споменатата година е бил приет за начало на календара Хиджрй камерй. Това е било шестнадесетият ден на месец юли. Двадесетият ден на септември е бил приет като първия ден на календара Хиджрй шемсй. 623. година е съвпадала с първата година от Хиджрй шемсй и Хиджрй камерй.

Книгата е била отпечатана през 1288 [1871] г. в петачницата на Яхия ефенди, шейха на теккето Мустафā паша. Тази печатница се е намирала извън Едирнекапъ, Истанбул.

Когато е дошла първата заповед за джихад срещу неверниците, се е състояла битката при Бедр през втора година по Хиджра. От 950 неверници били убити 50, а 44-ма от тях попаднали в плен. През трета година е била извършена Ухудската битка. Броят на противниците е бил 3000, а на мюсюлманите 700. 75 сподвижници станали шехиди. През тази година е било низпослано знамението, което е повелило на жените да се забулят. През четвърта година се е случила Окопната война, а през пета година походът към Бенй Мусталик. Споразумението Бй'ат-ур-ридвāн в Худейбийе е било направено през шеста година. Походът към Хайбер се е състоял през седма година. До каесъра на Византия и хосроя на Персия били изпратени писма за призив към исляма. През осма година е била проведена битката при Мӯте срещу ромейската армия на Ираклий. Град Мекка е бил завладян и се е случило Хунейнското сражение. През девета година е бил осъществен походът към Тебук. През десета година е бил направен прощалният хадж. През единадесетата година, след тринадесетдневна треска, Пророкът ни е починал в една стая до месджида в понеделник, дванадесетия ден на месец рабй'ул-еввел. Тогава е бил на шестдесет и три годишна възраст.

Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е бил винаги усмихнат и сладкодумен. Благословеното му лице е сияело. Всеки, който го видел, му се влюбвал. Неговите кротост, търпение и красив морал са описани в хиляди книги. Имал двама синове и четири дъщери от Хадйдже “радияллāху анха”. Имал един син и от Марийе, която е дошла от Египет. Всичките му деца, с изключение на Фātима, починали преди него. Тук приключва преводът от “Кāmӯс-ул-а'лям”.

В “Кимйā-и се'āдет” имām Газālй е написал следното: “Аллāху теāля е изпратил пророци на Своите раби. Чрез тези велики хора Той е съобщил на Своите раби за нещата, които стават причина за щастие или гибел. Най-високопоставеният и последният сред пророците е бил Мухаммед “алейхисселām”. Той е пророка на всички хора и народи. Всички по цял свят са натоварени със задължението да повярват в този възвишен Пейгамбер и да го последват.”

ПОСЛЕСЛОВ

Казано накратко, религията е система от правила, които Аллāху теāля е разкрил на пророците, за да научи рабите на нещата, от които е доволен, на вярата, поклоненията и начините за постигане на щастие в земния и отвъдния живот. Измислиците и илюзиите в несъвършените човешки умове не биха могли да бъдат наречени религии. Разумът служи за разбиране и подчинение на заповедите и забраните на религията, но той не би могъл да разкрие тайните и причините в тях. Той не би могъл да разсъждава върху тях. Техните мъдрости могат да бъдат осъзнати само ако

Аллāху теāлā ги научи на Своите пророци или събщи чрез илхāм и проявления в сърцата на евлиите. А това, от своя страна, е само дар от Аллāху теāлā.

Сега, за да се постигне щастие в този и отвъдния свят и любовта на Аллāху теāлā, е нужно да се приеме исляма. Човек, който не е мюсюлманин, се нарича кяфир (неверник). За ставане на мюсюлманин, от своя страна, трябва да се повярва, че Мухаммед “алейхисселām” е пророк и да се вършат поклонения. Да се покланя (изпълнява ибāдет) означава да се адаптират всички думи и дела към религията на Мухаммед “алейхисселām”. Те трябва да се вършат, само защото са заповеди на Аллāху теāлā и без очакване на светска облага. Ахкām-и ислāmийе е сборът от заповедите и забраните в Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите. Те биха могли да бъдат изучени от книги по фикх, наречени илмихāли. За всички мюсюлмани, мъже и жени, е фарз-и айн да изучат ахкām-и ислāmийе, т.е. нещата, които трябва да се изпълняват и отбягват. Това са лекарства, които опазват хората от душевни и телесни заболявания. Както изучаването на медицина, изкуство, търговия и право в гимназиите и университетите отнема много години, така и за изучаване на книгите илмихāли и арабски език е нужно да се работи с години. Хората, които не са изучили тези неща, лесно биха повярвали в лъжите и клеветите на английските шпиони; лицемерите, които са подведени от тях и се представят за духовници; и жестоките, коварни държавници. И това, от своя страна, би ги въвлякло в беда на този и отвъдния свят.

Ймāн (вяра) означава да се каже Келиме-и шехāдет и да се повярва в неговото съдържание. Онзи, който каже и повярва в неговия смисъл, се нарича мюсюлманин. Келиме-и шехāдет е да се каже “**Ешхеду ен лā илāхе илляллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расūлюх**” т.е.: “Няма друг бог освен Аллах и Мухаммед “алейхисселām” е Негов раб и Пророк, изпратен на всички хора.” След него няма да дойде друг пейгамбер. В разяснението на Тахтāвї към “**Мерāкил-фелāх**”, в края на раздела за казā намāзите, се казва: “Не е достатъчно да се повярва само в битието на Аллāху теāлā. Съдружаващите също вярват в Неговото съществуване. За да може да се стане мюсюлманин е необходимо да се повярва, че Той съществува; че притежава качества [като единство, живот, могъщество, знание и воля]; че вижда и знае всичко, и че няма друг създател освен Него.” Да се повярва, че Мухаммед “алейхисселām” е пророк означава да се повярва, че всички знания, които той е предал, са му били съобщени от Аллāху теāлā. Аллāху теāлā му е разкрил исляма, т.е. вярата и законите, посредством Корāн-и керīm. Заповедите се наричат **фарзове**, а забраните **харāми**. Тяхната съвкупност се нарича **ахкām-и ислāmийе** (шерїат). Веднага след като човек приеме исляма става фарз незабавно да изучи ислямските знания, които са известни сред хората. Ако не отдава значение на тяхното изучаване и казва, че няма нужда, напуска

исляма и става кяфир. В айетите и хадйсите ясно е съобщено, че човек, който умре като неверник, никога няма да бъде опростен в отвъдното и ще бъде подложен на вечен огън в Ада. Това е наподробно обяснено в 266. писмо на превода на **“Мектубат”**. Човек, който загуби своята вяра, се нарича муртед (вероотстъпник). Онези, които вярват по правилен начин в Коран-и керим и хадйс-и шерифите, се наричат ехли суннет (сунитски мюсюлмани). Аллāху теāля, поради изключителното Си милосърдие, не е оповестил всичко открито; някои знания ги е разкрил по неоткрит начин. Хората, които вярват в Коран-и керим и хадйс-и шерифите, но не са съгласни с учените на ехли суннет в тълкуването на някои техни части, се наричат безмезхебници (отклонени). Онзи безмезхебник, който тълкува грешно само неясно съобщените знания за вярата, се нарича ехли бид’ат (реформатор в религията) или отклонен мюсюлманин (еретик). А тези, които тълкуват грешно и ясните знания за вярата, се наричат мулхиди. Мулхидът мисли, че е мюсюлманин, макар да е станал неверник. Ехли бид’ат не са неверници, но със сигурност ще изтърпят горчиви мъки в Ада. Книгата **“Махзен-ул-фикх-ил-кубрā”** на Мухаммед Сюлейман ефенди от Судан е една от най-ценните книги, които информират, че ехли суннитските учени са по правия път и разкрива техните достойнства. От друга страна, неверници, които претендират, че са мюсюлмани, но тълкуват грешно ясните факти в съответствие със своите разбирания и научни знания, и подвеждат мюсюлманите, се наричат **зъндъци**.

Ехли суннитските учени са разбрали по различен начин някои от неясно повелените в религията знания, отнасящи се до делата (заповедите и забраните в исляма). С това се появили четири отделни мезхеба по отношение на дела. Това са ханефитски, мāликитски, шāфи’йтски и ханбелитски мезхеб. Техните знания за вярата са едни и същи, но по отношение на поклоненията имат малки разлики. Те приемат един друг за братя в религията. Всеки мюсюлманин е свободен да избира и следва един от тези мезхеби. Той следва да върши всички свои дела съгласно избрания мезхеб. Разделянето на мюсюлманите в четири мезхеба е милост от Аллāху теāля. Това е голямо милосърдие за всички вярващи. Ако един мюсюлманин срещне трудност при изпълняване на някое поклонение според своя мезхеб, трябва по отношение на него да последва друг мезхеб и да го изпълни по лесен начин. Задължителните условия за имитиране на друг мезхеб са написани в турската книга **“Се’āдет-и Ебедийе”**.

Най-важното поклонение е намāзът. Ако даден човек изпълнява намāз, ще стане ясно, че е мюсюлманин, но ако не го изпълнява, не бихме могли да се уверим дали е мюсюлманин или не. Ако отдава значение на намāза, но не го изпълнява поради мързел, му се дава (от ислямския съд в ислямска държава) смъртно наказание според мāликитския, шāфи’йтския и ханбелитския мезхеб. Според ханефитския мезхеб следва да бъде държан в затвора, докато не навакса пропуснатия намāз, и ще му бъде заповядано да

го направи. В “Дурр-ул-мунтекā”, “Ибни Абидйн” и книгата “Китāб-ус-саля̀т”, публикувана от Хакйкат Китāбеви, пише: “Да се пропускат петте ежедневни намāза безпричинно и да не се изпълняват на време са два отдели големи гряха. Пропуснатите намāзи трябва да бъдат наваксани, а за неизпълнение на време трябва да се извърши хадж или покаяние.” Тевбето на онзи, който не ги навакса, и без това не се приема. Човек трябва да се изчисти от този голям грях като кланя пропуснатите намāзи на мястото на суннетите (наречени ревāтиб) преди или след фарза на съответното време. В достоверните книги е написано, че ако човек има за наваксване фарз намāзи, нито един изпълнен негов суннет или нāфиле намāз няма да бъде приет, дори да стане сахйх. Това означава, че няма да постигне севāбите (наградите), които Аллāху теāля̀ е обещал. Тези писания са предадени в книгата ни “Се’āдет-и Ебедиййе”. Не е грях да се пропуска намāз по извинителна причина (съобщена от исляма), но трябва да се навакса във възможно най-скоро време. Това е така и в четирите мезхеба. Само в ханефитския мезхеб е допустимо да се отложи за време, колкото е необходимо за печелене на средства за препитание и извършване на ревāтиб суннетите и нāфиле намāзите, които са съобщени в хадйс-и шерйфите. Това означава, че ще бъде добре да бъдат отложени намāзите за наваксване поради тези причини. Според другите три мезхеба не е допустимо (харām е) за човек, който има намāзи, пропуснати поради извинение, да кланя ревāтиб суннети и нāфиле намāзи. Намāзите, пропуснати поради извинение (те се наричат фāите), не бива да се бъркат с онези, които са пропуснати без извинителна причина (метрук). Те не са еднакви. Това е ясно записано в “Дурр-ул-мухтār”, “Ибни Абидйн”, “Дурр-ул-мунтекā”, в разяснението към Тахтāвй на “Мерāкил-фелйх” и “Джевхере”.

В броя на вестник “Türkiye”, отпечатван в Истанбул, от 13.09.1996 г. пише:

Ислямските врагове от Запада векове наред са експлоатирали ислямските държави и народи, които понякога завладявали с груба сила, а понякога с различни интриги, и разграбвали всичките им природни богатства. Сторили тези народи да забравят за своите религии, езици и традиции. Най-изтъкнатата колонизираща (империалистична) държава е била Англия.

Индия е била най-значимата британска колония. Нейните неизчерпаеми природни богатства довели англичаните до световна хегемония. Само през Първата световна война Англия е използвала 1,5 млн. от нейното население като войници и един милиард рупии като паричен ресурс. Повечето от тях ги използвала за унищожаване на Османската държава. В мирно време Индия е давала живот на изумителната индустрия на Англия и поддържала нейната икономика и финанси.

Има две причини, поради които Индия е била много по-важна от другите колонии. На първо място Индия е била страна, в която ислямът, който англичаните считат за най-голяма пречка в експлоатирането на света, е бил широко разпространен и мюсюлманите властвали в нея. На второ място били

природните богатства на Индия. За да запазят Индия под своя доминация, англичаните нападнали всички мюсюлмански страни, които се намирили около пътя за Индия; посяли семената на анархията и развалата; превърнали братята във врагове и, когато поели контрол над тези държави, транспортирали всички техни природни и национални богатства в Англия.

Те щателно следели събитията в Османската държава и чрез различни политически интриги вкарвали османлиите във война с Русия, и така ги довеждали до състояние да не могат да окажат каквато и да е помощ на Индия. След това англичаните разединявали и превземали, и това е била основната черта на коварната им политика.

По време на Осmano-руската война англичаните обявили Индия за зависима от Англия държава. Чрез вкарване на Османската държава в тази война, Мидхāt паша, един от известните масони, е нанесъл най-големия си удар на исляма. Убийството на султан Абдул'азїз Хан е било в резултат от интригите на англичаните.

Англичаните са успели да назначат свои хора на високи постове в Османската империя. Тези държавници били османлии само по име, но англичани в своите мисли и разсъждения. Един от най-прословутите сред тях бил Мустафā Решид паша, който още шестия ден, след като постъпил за последен път на поста везир, поздравил англичаните по случай голямото мюсюлманско клане в Делхи, Индия, на 28.10.1857 г. По-рано англичаните били поискали разрешение от османлиите за използване на египетския път за преминаване на британските войски, които идвали от Англия да потушат въстанието на мюсюлманите срещу английската жестокост. Позволениято е било дадено посредством масоните.

Англичаните, за да отчуждят хората в Индия от религията, закрили всички медресета и начални училища, които са били в основата и най-характерна черта на ислямската религия; и избили мъченически всички учени и духовни водачи, които биха могли да оглавят народа.

Унищожили всички ислямски учени, книги и училища – практика, която приложили във всички мюсюлмански страни. Ето така извели напълно невежи по отношение на религия млади поколения.

Завладените места ги управлявали с хора, носещи мюсюлмански имена, като Ахмед, Мехмед, Мустафā и Али, чиято връзка с исляма се е изчерпвала само с това. Въпросните държави привидно имали свои правителства, но никога не постигнали истинска независимост. Винаги правели това, което англичаните повелят.